

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KORE'DEKİ KATI KATIMDAN ŞELENİYORUM

Didem Duygu Demir

1 BASKI
50.000

KORE'DEKİ ÇATI KATIMDAN SESLENİYORUM

Yazarı: Didem Duygu Demir

Genel Yayın Yönetmeni: Nilüfer Savaşer Nişli

Editör: Nilüfer Savaşer Nişli

İç Tasarım: Ebru Aydın

Kapak Tasarım: Selim Büyükgüner

Basım: 2016

ISBN: 978-605-9232-44-9

Yayınevi Sertifika No: 20610

© Didem Duygu Demir, 2016

Türkçe Yayım Hakkı: © Mürekkep & Divit Bas. Yay. San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı: Gülmat Matbaacılık-2

Matbaacılar Sitesi E-Blok No: 4/3

Topkapı/İstanbul

Tel: 0 (212) 577 79 77

Kapak Baskı: Bio Ofset Matbaacılık San ve Dış Tic. Ltd. Şti.

www.bioofset.com / info@bioofset.com

Tel: 0212 244 0 244

Cilt: Erdoğanlar Mücellit Matbaacılık San. Ltd. Şti.

Fazılpaşa Cad. No.8 Kat:3 Z.Burnu Topkapı / İSTANBUL

Tel.: +90 212 612 07 39 Faks: +90 212 612 07 94

www.erdoganlarmucellit.com

Yayımlayan

Mürekkep & Divit Bas. Yay. San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.

Moda Cad. Uşaklıgil Apt. No: 108 Daire: 3

Kadıköy/İstanbul

Tel/Faks: 0 (216) 550 55 44

www.ephesusyayinlari.com / info@ephesusyayinlari.com

**KORE'DEKİ
ÇATI KATIMDAN
ŞEŞLENİYORUM**

Didem Duygu Demir

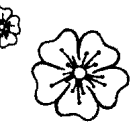
고

조

가족

책

tsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

사랑해

감사

행복

Hikmetleri tüm kahramanlarına
Gösteren silahlardan çokları çıkılacak olan anıma,
Babam, kardeşlerim,
Kabullen tezekkürlerimle...

Bununla birlikte;
Nefesi, Ahi'ye, Nilüfer S. Niyli, Nini ve
Hoosena'ya,
Yanında oldukları ve beni güçlendirdikleri için
tezekkür ederim.

Ve...
Eski eglam Lee-Dough,
Benim için o kadar iyi geçti ki...
Karşılığında sadece gazdım.

Bir kelebeğin kanadındaydı mutluluk...

Ya da bir ağacın kovuğunda...

Bir annenin avuçları arasında,

bir çocuğun sevinç çığlığında...

Bazen de sevdiceğinin dudağının kenarında...

Arayıp bulmak bize düştü.

Hayat, ıskalamak için çok kısa...

Çatı Katı
Hikâyeleri...

Aşk için nelerden vazgeçerdin?
Ya da aşk bir şeylerden vazgeçmeye değer miydi?

Soruların cevapları şöyle dursun, aşkı için çok şeyden vazgeçmemiş ama birçok şeyden de vazgeçmiş birinin hikâyesine dalmaya ne dersin? Ben; birini sevmenin en zor ve en yüce duygu olduğu şu meşgul dünyada, aşkı uğruna dağlar bayırlar değil, ülkeler aşırıp Kore'nin Seul'ünde hayata tutunmaya çalışan, bazen ayağı kayan, bazen de ayağına çelme takılan *Duygu!*

Hep hayalim olan bu çatı katını uzun ve zorlu uğraşlar sonunda tutmuş, yavaş yavaş içini doldurmaya başlamıştım. Ancak uzun süre geçmesine rağmen, hâlâ boş olduğu hissine kapılıyordum. O boşluğun manevi boşluklar olduğunu fark ettiğimde üzerinde düşünmeye başladım ve hayatım boyunca öğrendiklerimi hatırlamakla dolduğunu hissettim.

Çatı katı kuralları bu şekilde oluştu işte. Kurallarım sadece kendime öğüttü. Unutmamak için yazıya döküldü. Olur da unutulur ya da yerine yenileri eklenmezse, bu çatı katı yine bomboş hissedilmeye mahkûmdur...

Bundan tam dört yıl önce başladı hikâye...

Seul'e gelen bir Türk... Doğu'nun uzağında ne buldu?

Eğitimimi Türkiye'de tamamladıktan sonra, öğrendiklerimle alakası olmayan bir hayatı seçtim. Seul'e taşındım. Hayalimdeki çatı katı bambaşkaydı belki ama sahip olduğum da fena sayılmazdı. Öncelikle dil öğrenmeye başladım ve hayatı akışına bıraktım. Anao-kulu öğretmenliği, tiyatro oyunculuğu, garsonluk derken çekip çevirmeye başladığım çatı katım, dil öğrenip de tercümanlık yapmamla ısınmaya başladı.

Şöyle bir tarif edecek olursak; yokuş üzerinde bulunduğundan iki katı yerin altında olan, toplam yedi katlı ince bir apartmanın son iki katında yanan lambalar beni aydınlatıyor.

Girişte bir mutfak çıkıyor karşımıza. Mutfağı geçince de günlük yaşamımı sürdürdüğüm, arkadaşlarımla kahve içip mantı açtığım mini salonum var. Tuvalet ve banyoya bu odadan geçilirken, üst kata çıkan cılız merdiven mutfağın yanında yer alıyor. En geniş pencere bu katta. Bu pencereden dışarıya bakmayı seviyorum. Kışın evin önündeki dik yokuştan kaymaya çalışan çocukları seyretmek kadar, baharda uçuşan

elbiselerle gülüşerek geçenleri izlemek de ayrı bir hoşluk veriyor insanın içine.

Gelelim üst kata... Çatı katına... Bilgisayarım ve ekstra yer yatağım bu katta. Bir nevi çalışma odası diyebiliriz. Ya da hayal kurma odası diyelim. Çatının eğimleri yüzünden bu katın penceresi çok küçük. Ama dolunayı rahatlıkla görebiliyorum. Ters rüzgâr yoksa, Çin'den gelen kötü hava buralara esmezse, yıldızlar da seçilebiliyor. Pencereden aşağıya baktığımda, yandaki müstakil evin bahçesi net bir şekilde görünüyor. Evin sahibi biraz farklı bir amca... Sağ olsun, her gördüğünde bana pirinç keki verir. Bahçesinde sayamayacağım kadar çok analog saat var ve hepsi çalışır durumda. Evi çevreleyen duvarlar öyle yüksek ki, yarıdan geçerken içerisi görünmüyor. Demir bahçe kapısı da duvarlarla aynı yükseklikte. Şanslıyım... Saatler sadece çatı katımdan görünüyor!

Ha bir de DongHo var. Çatı katına eli boş gelmeyen Neşe'den başka. Neşe mi? O da benim Kore'deki ailemden biri. Maceralarımın ortağı, yoldaşım... DongHo! Hikâyemin kahramanı. Çatı katını süsleyen sadece fotoğrafları değil elbette. Onunla yaşadıklarım, yaşayacaklarım... Çatı katını huzura boyayan adam... Siyahlı prens de diyorum bazen ona.

Bir genç kızın hayatla kavgası yaşıyor bu çatı katında. Dillleniyor... Besteleniyor, güfteleniyor...

Sadece ama sadece gerçeklerin anlatıldığı bu çatı katına misafir olanlar, bu hikâyelere ortaklık ediyorlar.

Bunu okuduğuna göre, sen de hoş geldin...

Başrolde Ben...

Hedefi hayallerini gerçekleştirmek olan, tecrübelerini kılavuz edinmiş bir yolcu... İnsanıla, yağmuru ve güneşıyla, toprağının bereketiyle, yerküredeki güzel konumuyla dillere destan olan, medeniyetler yatağı, tarihinde binlerce kahramanlık öyküsü barındıran şu güzel ve yalnız ülkemle yetine-memiş, taa Doğu'nun en uzağına gitmiş bir yolcunun hikâyesi bu...

Doğduğı anda başlamaz insanın hikâyesi. Annesinden, dedesinden, atasından başlar. Soyunun kökünden yâd ede ede inerler sana. Sanat eseri niteliğinde, ballandıra ballandıra anlatılır hikâye. Hikâyenin kahramanı, dinleyicilerin rol modeli oluverir bir anda. Sonrası malum... Rumuzların seçilmesinden tut da proje ödevlerine kadar, sosyal medyada sevdiği kişiler kısmına adının yazılması da dâhil birçok alanda o hikâye ve hikâyenin kahramanı yer alır...

Tabii bu dediklerim, dünyada büyük kitlelere etki etmiş kişilikler için geçerli. Bana gelecek olursak... Öyle kitleleri etkileyecek bir hikâyem yok, evet ama ben de hayatımın başrolüneyim sonuçta. Ve en önemlisi, *Kestik!* deyip filmi başa alma gibi bir şansım yok. Hem yazıp, hem oynamak değil mi zaten hayat? Oldukça spontane gelişen... Ama her aşamasında bazen heyecana, bazen acılara, arada bir de umuda uğrayan...

Aslında etkileyici bir giriş yapmak isterdim, dedemin babasından falan başlayan... Fakat ne yazık ki sıradan bir kızın hikâyesi bu... Benim hikâyem!

Babam güzel Karadeniz'in alçakgönüllü batısından, annem ise samimi doğusundandı. Ben nereliyim hâlâ bilmem. *Sen şuralısın*, diyen olmadı hiç. Babamın işi icabıyla şehir şehir dolaşıp durmuşuz yıllarca. Üç kız kardeşiz ama üçümüzün de doğum yeri farklı bu yüzden.

Benim yeryüzüne intikalimin beşinci yılında yerleştiğimiz başkentin o muhteşem cazibesine kapılan annem, "Burası," demiş. "Bu şehir bizimki olsun." O kadar benimsemiştik ki bu kuru şehri, bir türlü ayırlamadık. O bizi bıraksa da, biz bırakmadık onun yakasını. Öyle ki, babam işi için tek başına dolaşmaya başladı şehir şehir. Yetmedi, ülke ülke... Yine de kopamadık Ankara'dan. Memleket bildik. Babaya hasret kalmanın yanı sıra, babasız yetişmenin zorluğunu da göğüsledik başkentin güzelliği uğruna. Ortalama üç ayda bir ziyaretimize gelen babamızla, annemize nazaran daha seviyeli bir ilişkimiz olmuştu. Ama

sevgimiz... Biri diğerinden ne bir gram eksikti, ne de bir gram fazla. Anne babalarımız dünyadaki en değerli mücevherlerimizdi.

Hey gidi günler...

Analar bahtını değil, tahtını yaparmış derler... Ama sağ olsun bizimkiler ben daha doğar doğmaz, karakterime cuk oturacak isim karmaşasını hediye etmişler bana. İşin içine bir de teyze emeği karışınca, işler sarpa sarmasa da, 'çeşitlilik zenginliktir' hoşgörüsü almış basını yürümüş.

Doğumunda anneme yardımcı olmak için Ankara'ya gelen teyzelerin kraliçesi teyzem, adımın Didem olmasını istemiş. Annem de Duygu Asena'ya olan sempatisinden dolayı Duygu olsun demiş. Ama ikisi de çok ısrarcı olmamış. Bahtı güzel olsun dilekleri daha ağır gelmiş. Seçim hakkı, kafa kâğıdını çıkaracak olan babanın üzerine kalmış böylelikle. Sonrası malum... İki isimli bir ben. Adım, Didem Duygu. İsmimin Didem olması fikrini sunan teyzem bile Duygu diyor şimdilerde. Anneciğimin dediği de olmuş, teyzoşumun gönlü de.

Gelelim iki ismin üzerimdeki gölgesine.

Duygu benim çılgın yanımdır. Herkesin bildiği, samimi, dağınık saçlı olan kız. Bu yazdıklarımı yazdıran ruhum. Biraz pembe, biraz sarı... Gökkuşağından çalabildiğince gönlüne doldurmaya çalışan renkli kişilik. Kafam kadar mantı büküp, mangala odun toplayan ben. Annemin komşularının *Ayy be güzelim, gel*

bi falıma bakıver! isteklerini reddedemeyip, iyi dilekleri bol keseden sallayan iyi niyetli kız. Annesine hayran, babasına minnettar... Kardeşiyle kıyafet kavgasının dibini sıyıran...

Didem ise, resmî yanım. Başarısız geçmiş koskoca dört direksiyon sınavı atlatan şanssız kız. Toplanmış saçlı, üniformalı... Bir toplantının ortasındaki çevirmen. Göçmenler ofisindeki vize kuyruğunda yutkunan bir Türk kıızı. Babamın yanımda olduğu zamanlarda, *Çay koy da içelim, Didem!* olan ben.

İki isimli olmak hakkında ne kadar çok düşünelebiliyorsa o kadar düşündüm ve hâlâ biriyle tanışırken hangi ismimi söylemem gerektiği konusunda bir karara varamadım. Sonra fark ettim ki, zorlu zamanlarda, resmî işlerde ve mesafeyi korumam gereken durumlarda daha çok Didem'im ben. Bana kalan diğer zamanlarda ise Duygu. Duygularını en derin şekilde yaşayan arkadaşlara selam olsun...

İki ismi var diye, iki karakter mi olurmuş? Ben kendimde bu kadarını keşfedip isimlendirebildim. En çok ben olan, Didem'iyse, Duygu'suyla yansıttığımdı bana göre. Sonuca bakarsak; ben, Didem Duygu. Temkini ve kontrolü elinden bırakmadan gönlünün kapılarını sonsuz açarlardan...

Kural: Kendini tanı, eksiklerini bul, iyileştir.

Kendini anlatmak zor derler bir de... Kendini anlatmak, kendinle barışmak demek. İyi yönüne şükrederken, kötüye yön vermeye çalışmak demek. Maddi manevi özelliklerini öğrendiğin kadar tat alırsın şu dünyadan. Yapabileceklerini bilirsin. Seni ne üzer, ne yıpratır, sana ne iyi gelir, tartacak gücün olur. Aynalar ne güzel şeydir aslında. Tarafsızca söyler sana göbek yağlarının olduğunu. Başa çıkabilmek için gerekli olan kudret sende. Mekikler, egzersizler, diyetler derken, ruhuna hediye edilen sabrın da yardımıyla, bir bakmışsın fidan gibi oluvermişsin!

Sorarsan bana nesin diye...
Etten, kemikten,
hayalden ibaretim!

Hayal kurarsın. Hayal kurmakla da kalmaz, uğraşırsın, emek harcarsın, çabalarsın, inanırsın... *Zorlu yokuşu tırmandım, artık rahat yola çıkma zamanı!* dersin. Üzerinde o kadar çalışmışsındır ki, her gece dualar edersin ya da zor günlere sabretmişliğine güvenirsin. Tam *Yakaladım ulan! Başardım!* diyeceğin noktada, yine başa sarar kaset hani... Hooop! Güm! Yükselişinin sesini kesiverir düşüşün sesi. O nasıl bir yıkılıştır öyle! Üstelik bunu en başarılı olduğun, hatta zirveye ulaştığın anda yapar hayat. Bütün hayaller ıslak kedi kıvamına gelir bir güzel. Tek tek suya düşmüş... Kalp kırılmış, vücut yorulmuş, insan bıkmış...

Nefret edersin. Yaşadıklarına, hayallerinin rengine söversin. *O nasıl bir pembeydi, Allah aşkına? Olmayacak bir duaya âmin mi demeyi bekledim yani? Nasıl bu kadar kör oldu gözlerim?* Sonrasında kızarsın... Yaşadığın sarstıntıyı oraya buraya, özellikle de kendine mal etme

dönemi başlar ki bu en kötüsüdür. Kendini aciz, zavallı ve yapayalnız hissedersin...

Toparlanmak öyle zor olur ki... Kolun bilekten değil, omuzdan kırıktır sanki. Heves seni terk ederken, hüznün kurulur yanı başına. Şimdi kim kalkacak da, yarısını aştığın o yolu en başından tekrar yürümeye başlayacak? Hele yoldaşın da hayal kırıklıklarına dâhilse, işin daha da zor. Bu kez öncekinden daha güç olur yürümek. Yalnızken sert görünmek zorunda kalsa da insan, aslında çok savunmasızdır.

Kural: Hayallerin hakkında sınanacaksın.

Sıkıntıya baş eğmediğin müddetçe galip sensin!

Umudunun tükenmesi, gemilerin yanması demektir!

Hayal ya! İnsan başka ne için yaşar? Bugün yaşamak için bir sebep arıyorsan, cevabın gerçekleşmesini beklediğin hayallerin değil midir? Onlar da yıkıldığında, sana en çok lazım olan şey, küllerinden yeniden doğman için ihtiyaç duyduğun en önemli unsur seni terk eder. Umut! Onu kaybetmemek büyük bir beceri şu zamanda. Darbenin nereden geleceğinin belli olmadığı bu dönemde en büyük merhem... Doping hatta. Hayata tutunmak adına çaba sarf edersen eğer, bu sadece kendi ayakları üzerinde

durmaya çalışan umudu yakalamak için olsun.
Umut bir ayaklanırsa... Ardına bakmadan sen-
den uzaklaşır.

Benim hikâyemde ufak bir fark vardı. Hayallerim diğerlerinininki gibi suya düşmemiştir. Klozete atılmıştı beyefendi tarafından ve üstüne de sifon çekilmişti. Kimileri buna *kara bahtım kem talihim* diyerek stresini üzerlerinden atmaya ve olayı kadere mal ederek sıyrılmaya çalışır ki ben de şu an tam olarak bunu yapmak üzereyim.

Yok öyle iki hayal kurup, üç zorluğa göğüs gerip, ho-ooop diye hayaline kavuşmak! deme şeklidir bu hayatın işte! Önce sahneye çıkacaksın, hayatının altın kurallarını oluşturacak sıkıntılardan geçip tek tek elenecek, elendikçe başa döneceksin. Öğrene öğrene, sıkıntılarla tanışa tanışa, hepsine merhaba diyeceksin. Sonrasında, elveda ile arasını uzatmaman gerektiğini anlayacaksın bu merhabanın.

Hayat böyle, dostum! Sınanacaksın hayalini kurduğün konu hakkında. Hayat bakacak önce, bu şahsiyet nasıl, baş edebiliyor mu, yoksa ilk fırtınada yelkenleri indirip, geldiği yolu geri mi dönüyor diye... Mesela bir iki yumruk darbesi yiyip, birkaç maçta nakavt edileceksin. İşin en can yakan tarafı da, tam *başardım* dediğin noktada olacak bu. Ama ne yapacaksın? Yine kalkıp yürüyeceksin! Ve unutma, sen başa döndükçe iyileşecek yaraların. Tazelenecek ve zırhlanacaksın. *Hoop!*

demeyi öğreneceksin. Umutsuzluklara yer yok burada. Öldürmeyen acı güçlendirirmiş derler. Ne doğru söz! Elbette sancılı olacak o dönem. Bunu bile bile katlanacaksın. Hani neydi o filmin ders veren kısa repliği; ACI YOK! ACI YOK!

Hayatımın en güzel dönemini yaşadığımı sandığım, üniversitedeyken tanıştığım beyefendiyle birlikteliğimizin üçüncü yılına selam verirken aşktan, sevgiden dünyayı pembe ve tonlarında gördüğüm, gözümünden kalpler fışkıran günlerden birindeydim. Belki hayatın arsız cilveleriyle henüz karşılaşmadığım için böyle masum bir aşk yaşıyordum.

İkimizin de bu kadar üzerine eğildiği ilk ilişkiydi. Birbirimizden çok uzakta yaşıyorduk. İki ya da üç ayda bir buluşur, birkaç saat dolaşır, sonra da vedalaşıp ayrılırdık. İlişkimiz aslında mail yoluyla yürüyordu. Yüzdeye vursak, altmışlık dilimine siber aşk da denilebilirdi. Ben her gün okul dönüşü, yalnız yaşadığım evimin yakınlarındaki, liseli erkeklerle dolu internet kafeye gider, küfür ve bağırış çağırışlar arasında güçlkle gerçekleştirdiğim kameralı görüşmelerimizde hep cici kız olurdum. O da pijamalarıyla bana el sallar ve saçında giydiği kıyafete göre her gün değişen kurdelesıyla oturan kıza hayranlıkla bakardı. Aramızda yedi yaş fark olmasına rağmen hiç zorluk çekmiyorduk. Ben ne dersem o oluyordu aslında.

Bu beyefendiyi tarif edecek olursak, 1.80'lik boyuyla gözüme dev gibi görünürdü. Briyantınlediği saçlarıyla

Brad Pitt'e benzerdi. Onunla yürürken herkes bize bakar, hatta bazen beni de yabancı sanırlardı. "Lan oğlum, bu turistler Sincan'da ne arıyo?" diye söylenerek geçerlerdi yanımızdan.

Amerika'nın Teksas'ında yaşayan bir pilottu bizim beyefendi. Benim ders çıkış saatimde, onun neden kamerası pijamayla el salladığını şimdi anladın sanırım. Aradaki yedi saatlik fark! Amerikan Havayollarında pilot olduğu için bazı hafta sonları Türkiye'ye uçardı. Birkaç saatlik buluşmalarla özlem giderirdik. Biz uzaklarda, hatta ayrı kıtalarda yaşayan bir çifttik ama normal çiftlerden pek farkımız yoktu. Film izlerken patlamış mısır tıkarıdık ağzımıza. *Tribim olmadan asla!* der ve gerekli gereksiz her duruma çok yakışan triplerimi fırlatırdım suratına suratına. Bazen telefonda şarkılar söylerdik. Genelde aya bakarak konuşup, "İnanabiliyor musun, ikimiz de aynı gökyüzünün altındayız aslında!" diyerek sevgi pıtırıcıklarına dönüşürdük. Yanisi şekerim, arada kıtalar da olsa, aşkın önünde okyanusların bile duramadığını kanıtlıyorduk bir nevi.

Öyle böyle derken üç yıl geçmişti ve ben ailesiyle tanışmak için yollara düşmüştüm. Bir aylık bir gezi turuyla Kore'de almıştım soluğu. Kore mi? Evet, Kore. Bu bey, Amerika'da yaşayan bir Koreliydi. Haliyle ailesiyle görüşmek için Kore'ye gitmek zorundaydık.

Önceleri ailesiyle tanışma fikrini normal karşılamış, *'Yok la, ne olacak... Tanışayım gitsin, evlenecek değiliz ya bu yaşta!'* diye düşünmüştüm. Fakat sonra, onun her

fırsatta yaşı ve evlilikle ilgili endişelerini dile getirmesi omuzlarıma büyük bir yük yüklemeye başlamıştı. Ve ben o yükün altında başarıyla eziliyordum.

İşte o anlarda olgun ve anlayışlı tavırlarıyla üzerimdeki yükü hafifletmesi, onu gözümde bir kahramana dönüştürüyor ve *Olmuş lan bu bebe!* diyerek 'Ay hayatım, yakında evlenirim ben. Bana gelinlik modeli lazım... *Bi ara şeyet bana, olur mu, tatlım?*' iticiliğinde mesajlar yazmama sebep oluyordu. Allah'tan, bu saçma mesajları yazdığım arkadaşlarım işi dalgaya alıyordu. Ama o dönemdeki aptallığım, aptallık dalında bir ödül verilecek olsa aday bile olmadan birinciliği kazanırdı. *'Ama ne yapayım, çok tofloooooo!'*

Anlayacağınız, her şey benim tarafımdaydı o dönem. Kapımda Sebastian olmuş bir koca adayım vardı. *E daha ne olsun?* Gözüm pembenin binbir tonuyla boyanmış, mutlu, musmutlu bir kızdım. Hatta son birkaç haftadır evlilik hakkında bile konuşmaya başlamıştım. Evlilik ya! Ben ki gelinlik giymek için doğduğuna inanılan Duygu! Sonunda evlilik hakkında konuşuyordum. Tek sorunumuz din diye düşünürken, "Bir-birimizin inançlarına saygı duyuyoruz biz," diyerek akılcı bir konuşma yapmıştı. Öyle ki, konuşmanın sonunda kararlı ve emin tavrıyla "İki ülkede de düğün yaparız. Türkiye'dekini camide, Kore'dekini ise kilisede. Olur, değil mi?" demişti.

Sempatikliği ve her yere ayak uydurabilme özelliği beni en çok mutlu eden yanıydı. O benim 'ağzımızın tadı bozulmasın Ali Rıza Bey'imdi adeta.

Yaşına rağmen güzelliğinden ödün vermemiş, yaptığı bakımla bana bile taş çıkaran, 1.60 boylarında zarif bir kayınvalide adaylı olan annesi; tontış, sportif ve eşinden birkaç parmak daha kısa boylu olan babası ile epey hoş zamanlar geçirmiştım Kore'de. O buluşma için, günler öncesinden ne büyük hazırlıklara girmiştim. Şimdi düşününce, yaşadığım stresin boyutu hâlâ boyumu aşıyor. Her ne kadar beni sevip benimsemiş olsalar da, henüz yirmilerin en en başında olan bir kızı, yirmilerin sonundaki oğullarına uygun bulmayacakları aşikârdı. Ama kader, kısmet, nasip dedin mi, orada durup düşünmek lazım...

O günden sonra birkaç daha buluşup, Kore'nin lüks restoranlarında yemek yedik. Geri kalan zamanlarda, Kore'de gezilmemiş yer bırakmamıştım. Ülkeme dönme vaktim geldiğinde, hüznüm buluta dönmüş, yağmur olup toprağa karışmıştı bile. Bir erkeğin gözyaşlarına şahit oluyordum havaalanının soğuk yüzlü bekleme salonunda. Bu yaşların sebebi sevgiydi. Ne büyük mutluluk ama! Sevdiceğim yakında Türkiye'ye gelecek ve biz okuduğum şehre en yakın havaalanında buluşacaktık. Lounge'da yemek yiyip, el ele dolaşacaktık. Pembe gözlüklerim hep gözlerimde tabii o dönem... Maşallah!

Bu kadar mutluluğun arasında atladığım bir şey vardı; hayatın cilvesi. En mutlu olduğun, *Tamamdır bu iş!* dediğin anda, en ufak hücrende bile sızlama nöbetleriyle kendini hissettiren o şey... Çanlar çalınıyordu... İtfaiye, polis, ambulans yola çıkmış geliyordu... Fakat ben hiçbirinin farkında değildim. Oysa çok yakında yüreğim yangın yerine dönecekti.

Öyle inandırmıştım ki kendimi, verilen sözlerin doğruluğuna, sözü verenin adamlığına. Benim başıma gelmez demiştim. Nasıl da kanmıştım bir iki kelamımla ısındığını sandığım kalbine. Kim bilir, belki de kalbinin buz tuttuğunu göremediğim için öyle sandım. Yoksa ben bu kadar saf değildim! Bu kadar çabuk aldanıp, kendime bu kötülüğü yapmazdım!

Anladığım bir şey vardı ki, bu yangında yanan da ben olacaktım, yakan da...

Acemi bir yolcuym ben
yüreğine giden...

İlişkinin en güzel evresi, tanışma faslının resmî olarak geçip gittiği, hatta def olduğu bölümden sonra başlar. Tamam, yenilik güzeldir, heyecan verir, dinamik tutar insanı ama rahat olmak her şeyin başıdır sonuçta. Ben ki rahatlığıma düşkünlüğümden, kıyasıya yarıştığım hatunun da gittiği doğum günü partisinde topuksuz ayakkabı giymek için kendime Converse'lerden tarz yaratmışım... Cadılar Bayramı partisinde topuklu giymemek için kara melek olma sevdamdan vazgeçip, vâmpirin ısırıldığı öğrenci olmuşum... Hey yavrum heeeey! Rahat olacaksın, kasmayacaksın, kasmıntı ortamlar kanser sebebi. Vallahi! Hele de tanışma, kendini anlatma, ailenden bahsetme, anketimsi hobi fobi soruları, dahası ortak nokta bulma çabaları... İntihar sebebi! Bu evreler hiç olmasın!

Kural: Sen bir adasın!

Sen öğretme, o keşfetsin seni. Jeopolitik konumunun önemini kendisi anlasın. Haksız mıyım? Başından ne geçti, böyle bakma sebebin ne, kimler, neler güldürdü seni? Boynundan hiç çıkarmadığın o kolye neden bu kadar değerli? Bırak, sen anlatma. Senin anlattığınla beslenmesin. O anlasın seni. Parfüm şişesinin üzerinde yazıyor hangi çiçek özü kokusu olduğu ama yine de kokluyor insan anlamak için. Bekle! Keşfedilmenin tadı hiçbir şeyde yok.

Ne yazık ki zamanımızda her şey çok çabuk tüketiliyor. Bir mektupla iyi haber bekleyen âşıkla maşukun heyecanı yok modern zamanların aşklarında. Bir saatlik mesajlaşmada tüm şecereni dökabiliyorsun şuursuzca. İki ay sonra da konuşacak konu bulamıyorsun. O kadar konsantre oluyoruz ki kendimizi anlatmaya, hepsini bir çırpıda ortaya döktüğümüz için anlattıklarımız da değersizleşiyor.

Üç ay sonunda beli bükülecek laf kalmıyor.

Dördüncü ayda heyecan tükeniyor.

Beşinci ay belki hiç gelmiyor.

Altıncı ayı görebilenler 'yarım yıllık âşıklar'ı oynuyorlar. İçi geçmiş birer teyzeyle, atletiyile maç izleyip göbeğini kaşıyan amcaya dönüşüveriyorlar. Oysaki çiçek hâlâ burunda. Fakat ne konuşmaya takat var, ne de dinleyecek adam...

Tam da birlikteliğimin bu dönemindeydim. Monotonluğun dibine vurmuştum adeta. *Ben galiba biraz da şanslıyım, abicim. Çakralarım öyle bir açılmış ki, iki saat sonra gelecek olan mesajın tüm kelimelerini birer şifre gibi çözüyorum.*

-Nasılsın?

-İyiyim. Sen?

-Ben de öyle.

-Tamam, yine konuşuruz.

-Tamam, canım.

Sıradan ve bir o kadar da sıkıcı... İnsan mal değilse hissediyor tabii koşarak yaklaşan felaketi. Mesajlaşmanın sonunda *iki nokta üst üste ile kapalı parantez* buluşsa ne olur, buluşmasa ne olur diyor bir süre sonra. Öyle anlamsızlaşıyor ki ilk tanışma dönemlerinde fütursuzca kullanılan *küçüktür işareti* ve 3'ün oluşturduğu itici kombinasyon. İşte biz de öyle bir durumdaydık. Bu vıcık vıcık aşk böceği ifadelerinin anlamsızlığını savunan adama kazara bu ifadeyi göndersem dahi, onun bunu göremeyecek kadar kör olduğunun farkındaydım. Kim bilir, belki de bu yüzden elim çekilmişti o süslü mesajları göndermekten.

Dünya çok döneksin be! Coşkuyla akan nehrin bile kuruyor. Çatlamış toprağına seller uğruyorken, çok sevenlerin kalplerinin soğumasına niye şaşıyorum ki? Kalbinin en güzel köşesinde taht verdiği o insanla bir anda nasıl bu kadar uzak olunuyor? Üç

yıl... Kavgasız, gürültüsüz üç yılın sonunda nereden çıkıyordu bu derin sessizlik, hissizlik?

Gerçekler beni çok korkutuyor... Dünya dönmeye, nehirler kurumaya ve insanlar yan çizmeye devam ediyor...

Kural: Başlangıçlar kadar sonlar da olasıdır.

*Önemli olan acil çıkışı fark edip,
tehlikeyi en az sıyrıkla atlattmak!*

Nasıl bulacağız bu çıkışı? Şüphelerine şans tanımayı bilerek!

Eğer tuhaf bir şeyler hissediyorsan, yüzde elli bir düşündüğün gibidir. Beyin gerçeği kolaylıkla kabul ederken, kalp çok zorlanır. İşte bu evrede başlar gelgitler. En zoru da, bunu kendine itiraf edebilmektir. Cesaret yeleşimini giyersen üzerine, az yarayla kurtulursun. Ama ne yazık ki hayattaki en zor işlerden biri de insanın kendine karşı cesur olmasıdır.

-

O zamanlar kendime söylemekten çekindiğim bir şey vardı. Cesaret bulsam, vakit bulamamışlık yapıyordum kendi kendime. Hem de o vakit bolluğu içinde...

Duygu! Hazırla yüreğini. Sona yaklaşıyorsun!

Kalp beyin arası çatışmalar devam etse de, benim hep kalbim kazanırdı. Bir de bitiren kişi olmamak önemliydi nezdimde. Günün birinde pişman olmak istemiyordum. Bir yerde bir fotoğrafı elime geçerse, içimin sızlamasına bir de vicdan ağrısı eklenmemesi içindi tüm çabam. O yaştan verdiği sorumluluktan belki de. Ancak yaklaşan gerçeği görmezden gelmek de olmazdı. Gök gürlüyor, şimşek çakıyor ama ben yine de şemsiyesiz çıkıyordum yola. Olsun! *Ben ıslanmaya hazırım*'cılık oynarken, bir yandan da birkaç yüz metre ileride durması gereken şemsiye satıcısını da yoklar gibiydi yüreğim. Orada olmasını umarak yürümeye devam etmeyi seçmiştim. Temkinli davranmak akılcıktı. Zaten ben bu talihsizliğimle şemsiye bulsam, o yağmurda kesin delik çıkardı.

Son bir haftadır, günde tek haneli sayıları geçmeyen mesajlaşmalar oluyordu aramızda. Eskiden yoğun trafikte ilerlemeye çalışan arabalı kızın yerini, aynı yoldaki bir bisikletli almıştı. Üstelik yol gerçekten boştu. Kontrolü bana devretmişti sanki ama kontrole gerek bile yoktu. Yol boş, geniş ve dümdüzdü. Önceki gibi aşk dolu mesajlar, kameralı konuşmalar, vizeydi finaldi koşuşturmacası altında unutulmaya başlanmıştı bile. Sonrasında da onun Kore'ye dönmesi, yeni iş görüşmeleri, sosyal çevre, eski dost buluşmaları derken, ilişkimizin önem derecesi gittikçe azalıyordu.

Sona geliniyordu, biliyordum. Sanki son evresindeydi hastalık, hiçbir tedaviye cevap vermiyordu. İşin

tuhaf yanı, birbirimize karşı tek bir kötü söz ya da şikâyet etmişliğimiz yoktu. Ama olmuyordu. Sadece su vermekle büyümüyordu fidan. Emek istiyordu, güneş istiyordu, sevgiyle beslenmek istiyordu...

Sevgi bitti demek için çok erkendi, saygı her zaman hâkimiyetini korurdu. Ondan öğrendiğim en güzel şeylerden biri buydu. 'İnsansa saygıyı hak ediyordur.' Belki de bu yüzden incelen ama kopmak bilmeyen bir bağ vardı aramızda. Temiz, masum ve iyi dileklerle örülen... Nakış nakış hasretle işlenen.

Bugün, o gün...

Havaların yeni yeni ısınmaya başladığı, ilkbaharın iç titreten günlerinden birindeydik. Okulda devam zorunluluğum olmadığından, tası tarağı toplayıp Ankara'ya gelmiştim. Bu dönemde bir bankanın veznesinde iş öğrenme fırsatı sunulmuştu bana. Hem iş öğrenecek, hem de cebime kendi emeğimin kazancı girecekti. İkinci bir Kore ziyaretim için sadece kendi kazandığım parayı kullanma hayallerim de ayrı bir heyecan katıyordu hayatıma.

Yazı geride bırakıp, yüzünü kışa dönen Ankara sabahına günaydın!

Üç yılın sonunda o gün gelmişti ve ben bugünün *o gün* olacağını bilerek gözlerimi açmışım.

İşe gitmek için yedi buçukta uyandım. Güneş gözümü alıyordu. Her sabahki rutin miskinlik yine üzerimdeydi. Dar koridordan geçip mutfığa attım kendimi. Isıtıcının düğmesine basıp, televizyona yöneldim.

Sabah haberleri ayılmak için kahveden bile etkilidir bu arada! Sunucunun konuşmalarına pek kulak vermeden kahvemi hazırlarken, arada bir hiçbir hareketlilik olmayan telefonuma göz atıyordum. Yine bir şey yoktu.

Bugün ondan hiç haber almadığım beşinci gündü. Önceden bir günümüz habersiz geçse, dünyada yaşanabilecek bütün felaketlerin onun başına geldiği endişesine kapılarak, elçiliğe bile ulaşmayı düşünürdüm. Elçiliği hiç aramamıştım ama birkaç defa alt komşusundan, üst kata çıkıp onun iyi olup olmadığını kontrol etmesini rica etmiştim. Evet! Komşusunu tanımyordum. Sadece birkaç defa sosyal medya hesabında yorumlarını okuyup anlamıştım alt kattaki komşu olduğunu. Bir de şimdiki halime bak!

Merak etmek, korumak kadar önemli bir duyguymuş...

Bugün uzun zamandır giymediğim ince, gri hırkayı geçirdim üzerime. Uzun askılı çantam, kahverengi kalın topuklu ayakkabılarımı giyip çıktım evden. Aklım fazlasıyla karıştı. *Şimdi biz neyiz?* ana fikrinde olan binlerce soru vardı kafamda. Sanki filozoftum! Soru, soruya gebeydi. Birinin cevabını ararken, binlercesi üzerime üşüşüyordu. Bu çok gürültülü düşünceleri susturmak için kulaklığımı yerleştirdim kulağıma. Yaşar, o narin sesiyle fısıldıyordu sabahın ortasında...

Şimdi ben neye neyle sarılacağım?

Hoşça kal, gözbebeğim...

Hoşça kal, yaz güneşim...

Hoşça kal...

Otobüse bindiğimde de durum pek değişmedi. Müziğin sesini biraz daha yükseltip cama yasladım başımı. Gözlerim kapattım. Ellerimi hırkamın ceplerine koydum. Bir şey... Başta çok dikkat etmedim ama sonra fal taşı gibi açıldı gözlerim. Beş aydır giymediğim hırkamın cebinden çıkan kâğıt, bana yakın geçmişteki eğlenceli bir anıyı hatırlattı.

Evet, bir kâğıttı. Şeker kâğıdı hem de. Ben Türkiye'ye dönmeden önce onun hazırlayıp verdiği şekerin kâğıdı.

-

Kore'de her ayın on dördüncü günü özel bir gündür. Yalnız bu özel gün, şubatın on dördünden itibaren başlar. Ocak ayı özel günlerden sayılmaz. Sebebini araştırdım ama çabalarım boşa çıktı.

14 Şubat, Sevgililer Günü...

Kızlar, sevdikleri için çikolata hazırlarlar. Mümkünse kendileri yaparlar. Hatta bu iş için özel stantlar kurulur. Çikolata kalıpları, renkli kutular, süsleme aparatları gibi ürünler tüketiciye sunulur. Öyle ki, bizim bayram alışverişlerimizle yarışacak bir izdiham oluşur.

14 Mart, Beyaz Gün...

Erkekler, bir ay önce kendilerine çikolata veren kızlara karşı boş değillerse, onlara *itirafını kabul ediyorum* anlamında şekerleme verirler. Nendendir bilinmez, erkeklerden şekerleme hazırlamaları beklenen bir durum değildir Kore'de.

Ama birbirinden gösterişli paketler satılır bugüne özel. Halbuki bir gün sonra alınsa yüzde üç yüz daha ucuza alınabilinecek bir şeker sepeti için, kredi kartına beş taksitle ödeme yapılır.

14 Nisan, Siyah Gün...

İşte bugün çok hoştur. Yalnızlar günü! Sevgilisi olmayan insanlar martın on dördüncü gününde siyah fasulye soslu erişte yerler. Erişte-cide tanışıp, bir daha yalnızlığını kutlamamış birçok çift vardır.

Özel gün bitmez Kore'de. Yere yaprak düşse festival yaparlar. Gökte kuş süzülse, önemli bir gün olarak kutlanılır. Hatta edindiğim bir bilgiye göre, Kore'de çok meşhur olan o sokak yiyeceklerinin fazladan üretimi yapıldığında, belediyeler stoklarında kalan ürünlerin son kullanma tarihinden önce tüketilmesi için uydurma festivaller düzenliyorlarmış. Festival için gelen insanlar da, o sokak yiyeceklerinden yiyip, suyunu, meşrubatını içiyor, toplu taşıma araçlarını kullanıp, balonunu, ısıldaklı tacını alıp ekonomiyeye can veriyorlarmış.

Cebimden çıkan kâğıt da, bu özel günlerden biri olan Beyaz Gün'de yanımda olamadığı için, ben Kore'deyken hazırlayıp verdiği şekerlerden birinin ambalajıydı. Hani bazı şekerli sakızların kâğıdında güzel sözler yazar ya... Aynı mantıkla hazırlanmış bir şeker kâğıdı tutuyordum elimde. Üzerinde bir not...

'Kalbin üşüdüğünde beni hatırla.'

Sarsıldım! İşte o an anladım birbirine tutkuyla, aşkla bağlı iki sevgili olduğumuzu. Fakat anlamamla, o durumdan ne kadar uzaklaştığımızın farkına varmam bir oldu. Yaşanmışlıklar sanki yaşanmamış gibiydi... Elini tutup gülücükler saçan kız ben değilmişim gibi... Bugün anladım. Benim hayatımdaki o gün, bugündü. O ana kadar bir ambalaj kâğıdında yazanın beni bu kadar etkileyeceğini hayal bile edemezdim. Ama hayat bazen hayallere bile sığmayacak gerçeklerle yüzleştiriyordu insanı. Ve ben bir şekerlemenin hışırtilı kâğıdında görüyordum ne kadar yanlış yerde durduğumu. Kocaman görünen o buzdağının altında hiçbir şey olmadığını ümit edip, üç maymunu oynatarak geçirdiğim zamanın aslında ne kadar uzun olduğunu şimdi anlıyordum. Aşkımız ne zaman bitti bilmiyordum ama bugün resmiyete dökülüp dilleneceği gündü.

Olumsuz düşündüğümüz için mi art arda geliyordu kötü olaylar, yoksa kötülüklerin yaşanacağını bildiğimizden mi içimize bir olumsuzluk doluyordu?

Ofise vardığımda, suratımda asılı olan, az önce çok ekşi turşu yemişim gibi görünen ifade çalışanları da şaşırtmıştı. Her zamanki gibi masaya geçip çekmece- den çıkardığım ıslak mendille önce ellerimi, sonra da klavyeden başlayarak masa üzerindeki tüm detayları tek tek sildim. Hiç konuşmadan bir bardak çayı masama bırakan çaycıya başımı eğerek teşekkür ettim.

Normalde rahatsız etmeyen ama bugün aşırı derecede gözümü alan ekran ışığına daha fazla direnemeyeceğimi anladığımda, sırasıyla gelen müşterilerin ağırlığını da taşıyamayacağımı hissederek, soluklanmak için fotokopi makinesinin yanma çıktım. Bu sırada telefonumda mail geldiğini gösteren işaret belirdi. Hayatımdaki en gergin anlardan biri, gelen kutusunu açtığım o andı. Ve ardından o çok bilindik senaryo... O muhteşem gücüyle beynimi uyuşturan sözler dökülür-mişti bir bir gözlerimin önüne

En sonunda da o en büyük saygısız cümle... Kendi içini rahatlatmak ve aşkıma ufacık bile yaşam hakkı tanımamak için yazılmış o şerefsiz cümle...

'Duygu. İyi bir adamla tanış.'

Hadi yaaa! Duygu kim? Aşkım diyordun hani, ona ne oldu? Ayrıca ben zaten iyi bir adamla tanışmıştım. Ve ne yazık ki o adam sensin!

Acil olarak terk ettim bulunduğum ortamı ve eve döndüğümde yaklaşık sekiz saat süren bir telefon görüşmesiyle cenazesini kaldırdık aşkımızın... Temiz sevdamin, saf duygularımın, sayısız iyi dileklerimin... Onun da bu Oscar'lık tavrına hayran kalmıştım doğrusu. Son bir aydır kurduğu cümlelerdeki kelimeleri saysam üç düzineyi geçmeyecek herif, sekiz saattir hiç susmadan bana bahaneler sunuyordu ardı ardına. Benim hiç bitmez, roman olur, film olur dediğim sevdam, böyle öldürülmeye çalışılıyordu. Katili de sevdiğim adamdı.

Aslında o da üzgündü. Hâlâ sevmiyorum diye-miyordu ama bitmesini istediği de belliydi. Bahane-leri anlamsız laf kalabalığından başka bir şey ifade etmiyordu benim için. Beni sevmediğini söyleyemi-yordu dudakları. Belki de daha zor olanını yapıyordu başka biriyle tanışmamı isteyerek. Bilemiyorum... Be-nim enkazım en ağır olanıydı. Yanan da bendim so-nuçta, yakan da...

Aynı felaket senaryoları yazılıp çiziliyordu kafamda. Yüreğimin orta yerinde açılmış dev bir boşluk vardı. Ve o boşluğa itilmiş, sonunda da düşürülmüş bir ben!

Sonrası? Bilirsin işte... Art arda gelen depresyon belirtileri!

Çikolata yemek en başı çekiyordu.

Ertesi gün kırmızı ve şiş gözlerle işe gidip, herkesten *vah'lı tüh'lü* teselli sözlerinin yanında kendi tecrübele-rini dinlemek insanı beş altı yaş yaşlandırıyor. Bir sonraki gün işe gitmemeye karar veriyordun, çünkü orada çalışan en genç birey olduğundan sana ya acı-yarak bakıyorlardı, ya da acını çok ucuz buluyorlardı.

Birbirini takip eden bu 'adım adım depresyon' se-tinin bir sonraki aşamasında duş almamak vardı ki çevreye en büyük zararı veren de buydu sanırım. He-men arkasından derin bir asosyalizm sessizliği... Tam zamanlı personel misali günde on saat aralıksız dizi, film, saçma sapan ne varsa izleme... Atılmış yüz ve katları sayısınca mesaj... Ve gelmeyen cevaplar...

En dibe batmış ama yine de bir yaşam belirtisi arayan parazit gibiydim. Arkadaşlarımla buluşmuyor, aramalara cevap vermiyor ve onlarca diziyi aynı anda izliyordum. Bazı kitapların en hüznünlü sayfalarını tekrar tekrar okuyor, hep aynı yerde bırakıyordum tuttuğum gözyaşlarımı. Kendi kendime, kendimden nefret ediyor, dünyanın bu yüzüyle tanışmış olmaktan dolayı yine kendimi suçluyordum.

Beraber yaşamak zorunda olduğum o aptal Duygu'yu her gün binlerce kez öldürüyor ve içimde yanan ateşe su serptiğimi sanıyordum.

Kural: Depresyon hırkasının rengi her yerde aynıdır.

Her ne kadar o vahim durumdaki tek kişi senmişsin gibi görünse de, o hurka herkesin üzerinde aynı duruyor. Senin 'sen' olabilmek için yaşayacağın her şeye ihtiyacın var. Yaşadıklarının sorumluluğu sende, evet ama hatalarından dolayı asla kendini suçlama. Yapman gereken, kendini bağışlayıp, bu konuyla başa çıkabilme çabasına girmektir. Alacağın ders, ileride cebindeki pusulan olacak, unutma!

-

Bu bunalım senaryosunu daha fazla uzatıp, ne kendimi ne de seni strese sokmaya niyetim yok. Eminim sen

de durumun ne derece vahim olduğunu hayal edip hissedebilirsin...

Yazmaya elim gitmiyordu.

Öyle lanet bir durumdaydım ki, kaderin ağlarına takılmış bir av gibi bekliyordum avcımın gelip beni almasını.

Elimde koca bir kâse süt ve bebe bisküvisi karışımı, pasaklı bir halde kim bilir hangi dizinin kaçınıcı bölümünü tekrar izlerken, arama ve mesajlarına cevap vermediğim bir arkadaşım durumu fark edip kız kardeşime ulaşmış. Kardeşim Sena bir anda telefonu kulağıma yaslayıp çekildi yanımdan. Böylece o arkadaşım ile konuşmak zorunda kalmıştım.

Emrivakilerden hiç hoşlanmadığım bir dönemimde hem de!

Arayan Büşra'ydı.

Büşra hoş sohbet, hafif tombul, cıvıl cıvıl bir kızdı. Geniş arkadaş çevresi ve açık sözlülüğüyle tanınırdı. Canlı ve hareketli karakteriyle, hangi ortama girerse girsin kendini belli ederdi. Konuşkan, girişken bir atom karınca gibiydi. İkna kabiliyeti açısından bakarsak, pazarlama dalında 'yılın personeli' koltuğunun tek ve kesin adayı olurdu. Öyle ki, deliğinden çıkmak istemeyen yılanı kandırıp çıkarır ve hatta yılanın boş kalan deliğine kendisi girerdi.

Hem de kurnazdı. Yanında durup yan gözle kesenlerden. İştah açısından da bayağı yüksek yerlere

yerleştirmişti çitasını. Senin elindeki hamburgere saldıırıp tek hamlede mideye yuvarlama kabiliyetinin yanı sıra, 'Kanka yaa, ben bi tuvalete giriyorum, sen şu benim hesabı da şey ediversen...' diyebilme genişliğindeydi.

Tamam, ben şey ederim de, sen bendeki kredini nasıl şey edeceksin? Ben de kurudum gittim sayende. Hasbelkader bir yerlerde beraber bir şeyler yiyecek olsak, yemek seçmek için elime aldığım menüüyü hesap yapmak uğruna yarım saat bırakamaz oldum.

İnsanların üzerine yıkılma konusunda öyle rahat ve sevimsiz bir tipti ki... Onunlayken 'Lan, ben şimdi bir makarna yesem, bu da makarna isteyecek... Yanına da şu patates tabağını alır. O zaman toplam şu kadar olur. Bir de buradan çıkışta kahve kitler bana... Yanında da mozaik pasta. Ohhooo... Yine battık!'lı konuşmalar yaşıyordum iç sesimle.

Bir de öylesine dilbazmış ki, kendi hür imparatorluğunu ilan etmek üzere olan ve hatta devlet başkentini salonun TV'yi en iyi gören yeri olarak seçmekle kalmayıp, uzayan saç diplerinin saçıyla oluşturduğu renk kombinasyonundan bir de ulusal bayrak yapmayı kafasına koymuş, depresifliğin dibine vurmuş olan beni bile ikna etmişti. Israrcılığının yanı sıra, insanlara hayır diyememe konusundaki zayıflığının da etkisiyle dışarıya çıkmayı kabul ettim. Sonu bıkkınlık ve yenilmişlik kokan konuşmayı sonlandırdığımızda telefonu kapattım.

'Tamam kızım, yeter! Sus, geleceğim... Tamam, söz verdik yaa! Kaç kere vereceğiz? Allah Allah! Kızım, bela mısın tamam la...'

Aman ne harika! Üç gün sonraki bir buluşma için dışarı çıkmaya ikna edilmiştim. Buluşmada tek tanıdığım kişinin bu tontış arkadaş olmasının vahametini tarif edecek olursam; Allah seni inandırсын, yenilmiş, soyulmuş ve üst üste atılan yamalarla yedi renkten oluşan tırnaklarımın içinde bulunduğu durumun vahametiyle ölümüne kapışırđı.

Kendimi bir mahkûm gibi içine hapsedtiğim bu drama son verme zamanım çoktan gelmişti aslında. Herkes hata yapar, herkes inandırılabilir tozpembe dünyaların varlığına, öyle değil mi? Bataklığa batmışım gibi bir his vardı içimde. Ama işin en acınası kısmı, o bataklığa alışmaya başladığın andan sonra geliyordu. Bir bataklık kurbağası olmak, mutsuz bir bataklık kurbağası olmaktan çok daha kötüydü. Mutsuzken, bu durumdan kurtulmaya çalışmak için çaba sarf edilirdi çünkü. Son günlerde sanırım ben de yavaş yavaş kurbağaya dönüşüyordum.

Hayır! Hayır!

Buna asla izin veremezdim! Kalkma vakti gelmişti!

Bedenim de, ben de çok fazla tatil yapmıştık. Paslanmıştım. Baştan ayakucuna kadar hem de.

Haydi bakalım... Normal insanlar gibi en baştan başlayalım.

Daha dikkatli, daha korunaklı, belki daha şüpheli...

Her neyse...

Artık zırhımızı giyme vakti.

Kalk kızım, kalk! Küllerinden doğma vakti! Hayat akıyor! diye, kendi kendime iki üç fiyakalı gazı da verdikten sonra gerçekten kalktım yayıldığım televizyon başından. Üstümdeki enkazın tozunu, pisliğini bir kenara atmak zor oldu ama ben de kolay bir insan sayılmazdım. Klasik şeylerle başlayacaktım işe elbette. Neydi o? Hah! Saçlar... Kırıkları alınacak, rengi birkaç ton açılacak... Tabii bunlar kendi kendine yapılacaktı. Yıllardır kuaföre gitmiyordum. Tarzım değildi.

Yığınla para döküp, sonuçtan memnun olunmayan yerlerden biridir kuaför salonları. Benim değil, kuaför ablanın istediği olur çünkü hep. Bir de onların kullandığı ölçü birimleri bizimkinden bayağı farklı. Ben dört santim kesilecek diyorum mesela, abla küt bir model yapıyor belime gelen saçlarıma. Düz fon istiyorum diyelim, Türk filmlerinin ağaç etrafında 'ce ee' oynayan çiftin kızı gibi dolanıyordum ortalarda.

Güneş her gün doğuyordu
farkında olana...

Yakındaki bir kozmetik dükkânında şuursuzca yaptığım alışveriş sonunda tüm gerekenler alınmıştı ve ben artık değişime hazırdım. Anlayacağınız kafaya koymuştum. *O herif pişman olacak!* hır-sına kapılıp değişecektim. Öyle böyle bir değişim değil ama! Mesela artık herkesin kara kız dediği bir duygu olmayacaktım. Kızıl cazibe olabilirdim ya da çikolata kız. Seksi karamel belki de. Ama aptal sarışın olmak kesinlikle hesapta yoktu. Ancak kullandığım orantısız açıcı beni bir sarışın yapmıştı sonunda. Aslında fena da olmamıştım. *Evet evet, kullanırım ben bunu. Belki sarışınların aptal olduğu tabusunu yıkarım. Dur bi saniye... Ben bayağı değişiyorum ya!*

Üç gün sonra aynaya baktığımda, saçlarım tamamen sarı olmuştu. Sarı saçın neden insanları olgun gösterdiğini şimdi anlıyordum. Genelde ağır depresyonların sonucunda tercih edildiğinden olmalıydı. Bu tonu yakalayana kadar bir dizi işlem den geçen saçlar

gibi, onları taşıyanlar da bir dizi sınavdan geçiyordu. Daha bir yaşanmışlık kokuyordu sanki aynadaki ifadem. Ben buradayım demek gibi... Her şeye rağmen ben buradayım demenin söze dökülmemiş eylemi gibi. Bir hüznün sonunda doğacak güneşi erkenden doğdurmaya çalışmak gibi. Sarı saç, yara bandıydı bir nevi.

Hayatta en son kullanacağım rengi kafamda taşıyordum artık. Tırnaklarımı da yemiyordum. Hatta güzel bir bakım yapmıştım. Üzerimde gereksiz bir özgüven vardı. Daha az aklıma geliyordu giden sevgili. Eski hayallerimi fazla düşünmüyordum bir de.

İyileşiyordum...

Kural: Önce kendini sev!

Şu hayatta önce kendini seveceksin arkadaş! Yok öyle ilk zorlukta kendini suçlamak! Tamam, hata yaptın... Ama sonucunda nefes bir tecrübe kazandın. Eğer bir şey öğreniyorsan yine hata yap. Çekinme. Elini korkak alıştırma. Hata yaptıkça öğreniyorsun, geliyorsun, anlıyorsun... Kendini tanıyorsun. Kendine saygı duy. Kendine bak. Kucakla her gün aynadaki. Kazansan da, kaybetesen de, senden bir tane daha yok. Her şeyi ben mi söyleyeceğim ya! Şükret haline ve unutma teşekkür etmeyi

DİDEM DUYGU DEMİR

her gün doğan güneşe. Ayakkabı al. Bir de çanta... Sonra öğreneceksin bir çikolatayla da oluyor aslında. Haydi, aç pencereyi, koy kulağına en sevdiğin melodiyi... Keşfe çık! Eğer bu dünyada var olmuşsan, bunu hak ediyorsun.

İşte hikâye başlıyor...

Gözlerimi odanın camından süzülen ince güneş ışınlarının etkisiyle zorlanarak açtım. Yataktan anlamsızca seyrettiğim tavan ve karşı duvar bugün de iyiydi. Mutfaktan gelen, çayın şekerini karıştırma seslerinin uyumu ve fısıltılı konuşmaların içimde uyandırdığı merak hissi beni sıcak yatağımdan kaldırmaya yetmişti.

Ah, az kalsın unuttuyordum! Büyük buluşma bugüdü.

Neredeyse öğlen olmuştu. Hazırlanmak için yaklaşık üç saatim vardı. Bu süre gayet yeterli gibi gözükse de, yeni saçlarıma bir model bulmak, saçlarımin rengine uyup bana da yakışacak bir kıyafet ayarlamak, uygun makyaj ve ayakkabıları deneme yanılma yoluyla belirlemek pek kolay bir iş değildi.

Neyse ki birkaç deneme sonrasında koyu renkli, bol paça kot pantolonumun üzerine gülkurusu, bel üstü, yünlü hırkayı uydurabilmişim. İçine de mavinin en

açık tonlarında bir gömlek giymiştim. Saçlarımı dümdüz fönleyip, ağır olmayan bir makyaj yaptım. Bir rimel, bir göz kalemi ve işlem tamam!

Kabanımın üzerine attığım kaşkolum da, ana renkleri konuk etmişti desenlerine. Yumuşacıktı.

Artık gitmeye hazırdım. Buluşmadan çok, evden bu saçlarla çıkacak olmanın verdiği tedirginlik vardı üzerimde. Dış kapıdan çıkarken iki adım ileri, bir adım geri kombinasyonu ile ilerlemeye çalışıyordum. Sonunda rüzgârla buluştum. Hava soğuktu. Başkent'in ayazı sarmıştı sokak aralarını.

Kendi kestiğim, yarısı yamuk kâküllerim rüzgârda uçuşurken, omzuma dökülen saçlarıma gözlerim takıldı.

Gördüğüm şey...

Saçlarımın rengi...

Allah'ım, gerçekten sarı!

Bana tedirginlik katıyordu ama aynı zamanda enerji de veriyordu. Önünden geçtiğim her mağazanın camındaki yansımanı süzüyor ve her seferinde bir kere daha beğeniyordum kendimi.

Aman Allah'ım, tam bir egoistim!

Hayır!

Sadece kendimi sevmeye başladım.

Kızılay'a giden otobüs görüldüğünde cebimden kartımı çıkardım. Önümde duran emektar 521 numaralı otobüse binip, arkadan üçüncü sırada bulunan ve

beni adeta kucaklar gibi görünen koltuğun cam kenarına yerleştim.

Kural: Minimalist yaklaşımdan korkma.

Etrafındakileri, kafandakileri elekten geçirme vakti... Hayatındaki herkes, her şey bir duygunun karşılığı. Gerekliyi gereksizi ayırma vakti... Hayatından elediğin her bir fazlalık, sana yeniden başlama hissi verecek.

Otobüse bindiğimde, her zaman yaptığım gibi kulaklıklarımı takıp müziği açtım. Telefonumdaki her şarkı bir anıyı, her melodi bir anı yaşıtıyordu adeta. Başa çıkamadım! Ne kadar eğlenceli bir şarkıydı oysa... Ama neden onun gözlerine benziyordu aklımda belirgin görüntü? Hayal kurmakta çok yardımcı olan, her şeyin suçlusu ilan edilen şarkıların hepsini sildim. Aslında işe yaradı. Yani... O anlık... Olsun!

Yaklaşık yarım saat süren otobüs yolculuğu boyunca, kendi katiline âşık olan kızı öldürüp tamamen yeni Duygu'ya konsantre oldum. Daha az düşünmem gerekiyordu. Daha az düşünüp, kafamı başka şeylerle meşgul etmeliydim. Evden çıkarken rastgele elime aldığı İngilizce eğitim kitabına takıldı gözlerim.

Onu düşüneneğime, bir tane daha İngilizce kelime öğrenirim de bi işime yarar, dedim kendi kendime en kararlı ve umursamaz halimle. Kitabı sağ elimin arasına sıkıştırıp sayfalarını hızlıca oynattım.

'Pırrrrrrrrr...'

Çıkan ses kadar boş bir uğraş içinde olduğumu biliyordum ancak kendi içimde kendimle olan savaşımında mağlubiyeti kabullenmek zor geliyordu. Zaten üç yıldır o herifle İngilizce konuşmuyor muydum? Nereden çıkmıştı şimdi bu saçma uğraş? Yine kendi kendime kızıyor, yine kendi kendimi yatıştırıyordum. Ve galiba en zor olanı da buydu.

Bana her şey onu hatırlatıyordu. Bundan kurtulmanın yolu da öncelikle her şeyi *bazı şeylere* indirgemekten geçiyordu. Ben de öyle yaptım.

Saat beşe gelirken, buluşma yerine varmak üzereydim. Yolun karşısına baktığımda minnoş Büşra'yı gördüm. Yanında da çekik gözlü, mülayim yüzlü bir arkadaşı vardı. Sebebini bilmediğim bir endişeyle yürümeye devam edip yanlarında aldım soluğu.

İçten bir selamlaşma, içimdeki tüm buzul kütlelerini eritmişti. Biraz sohbet ettikten sonra da kaynaşmıştık. Uzun zamandır görmediğim Büşra, hâlâ çok neşeli ve cıvıl cıvıldı. Ufaktan başladım ben de anlatmaya... Havanın soğuşundan, saçımın sarısından, kıça yediğim tekmenin sancısından... Meğer ben kendimi ne kadar soyutlamışım bu hayattan! İçimde

biriken ve üç hafta boyunca çıkmaya ortam bulamamış cümleler taşmak üzereymiş de farkında değilmişim. Öylesine sohbete susamışım ki, kana kana konuşuyordum.

Saçlarım mı? O konuda hiçbir eleştiride bulunmayan pıtırıcığın yaklaşık iki hafta sonra arayıp, "Canooom, senin saç boyanın adı neydooooo?" diye sorması ve yaptığım tavsiye üzerine turuncumsu saçlarla hayata merhaba demiş olması beğendiğini kanıtlar nitelikteydi. Suç bende değildi! Sadece o an, saçını en son kızıla boyadığını ve kızıl üzerine uygulanan sarı boyanın pek de hoş sonuçlar doğurmayacağını düşünmemiştim.

Ayaküstü sohbete kana kana devam ederken, beklenen beş arkadaş daha gelmişti yanımıza. Üçü Türk'tü gelenlerden. Yirmilerin başında görünen genç kızlardı. İkiisi ise yabancıydı. İki erkek... Biri Pakistan'ın bağrından kopup koşarak gelmiş, diğeri de Güney Kore'nin Seul'ünden uçarak... Ortak noktaları Türkçeymiş. Bu arkadaşlar Türkçe öğrenmeye gelen öğrencilermiş. Biraz uluslararası bir buluşma olacak galiba diye düşünürken, birden "E hadi gidelim artık," şımarıklığında sözler yükseldi kızlardan. Ama bizim pıtırıcık, "Olur mu yaaa! İki kişi daaaa var gelceek," deyip durduruverdi harekete geçmek üzere olan kızları. Saniyeler sonra "Abiiiiiiiiim!" diyerek, sulu sulu kucaklayıverdi gelen iki çekik gözlüyü daha.

Gelenlerden biri 1.85 boylarında, zayıf yapılı, tamamen siyahlar içinde ve ensesine kadar düşen kömür karası uzun saçlarını en soldan ayırıp, yüzde yetmişlik kısmını sağa yatırmış bir tipti. Önüne düşen saçlarından dolayı tek gözü biraz zor görünüyordu ve bıyıklıydı. Diğeriyse ondan on santim daha kısa görünen, stil sahibi bir gençti. Paçasını iki üç kat kıvrıdığı dar pantolonunun altında kalın topuklu botları dikkat çekiyordu. Başındaki kasketi ve sırtındaki boyu kadar çantasıyla bir öğrenciden çok, Sultanahmet Meydanı'na koysan eğreti durmayacak bir gezgin gibiydi. Ortak özellikleri, ikisinin de havalı, Türkçe öğrencisi ve Koreli olmalarıydı.

Başta çekimser yaklaşıp sonrasında açılacağımın, hatta kanka bile olacağımızın sinyallerini veren bir selamlaşmanın ardından aldığım buz gibi cevabı beynimde analizleyip, *He şimdi bu çocuklar Türkçeyi iyi bil-mediklerinden böyle soğuklar. Ben açarım onları, açarım...* sonucuna varmıştım.

Bu arada hafif yağan yağmurun zamanla hızlanacağına inanan arkadaşlar, gidilecek mekân hakkında hızlı bir beyin fırtınası yapıp, 'orda sigara içilmez, şurda makarna satılmıyo, burda masaları birleştirmek yasak...' deyip tek tek elediler güzelim Karanfil Sokağı'nın kafelerini. Sonunda çok ünlü bir mekânda karar kılındı.

Yürümeye henüz başlamıştık ki, uzun boylu ve uzun saçlı arkadaş bana yaklaşıp, ezik büzük Türkçe-siyle "Azaba pirangsiz misiniz?" diye sordu.

Garip aksanmdan dolayı Türkçe bilgisine güvenemediğimden, İngilizceyle cevap verme girişiminde bulundum. Fransız olmadığımı, saç rengimden dolayı öyle düşünmüş olabileceğini söyledim. Pek anladığını sanmıyordum, çünkü hiçbir karşılık vermemişti.

Yürümeye devam ettik yamuk yumuk kaldırım taşlarının üzerinde.

Koreliler bir arada, Pakistanlı arkadaş bizim min-noş Büşra'yla, ben ise aklımda binbir türlü soruyla ilerliyordum.

Özellikle de *Bu çocuk neden bana Fransız dedi ki?* sorusuna takılmıştım. *Kesin bu çocuk ünlü Fransız moda markalarının yarattığı etkiyle benim kıyafetime hayran kalıp Fransız olduğumu düşündü,* diye gurur okşayan yanıtlarımla kendi kendimi terapi etmeye, belki de kendimi kandırmaya çalışıyordum.

Birden Büşra'nın dirsek darbesiyle irkildim. Kıkırdayarak yaklaşıp, "Kız, seçtin mi bakiim birini?" demez mi!

Beş dakika uzaklıktaki kafe yolu, bana yirmi beş dakika gibi gelmişti Büşra'nın sıkıştırmaları sayesinde. 1-0 galip durumda olan ama sekiz oyuncuyla uzatmaları oynayan bir takımın futbolcusu kadar stresliydim.

"Bi sus yaaaaa!"

Kulağa pek mantıklı gelmiyor olsa da, çok yaygın bir durumdur; açık yaranın acısını dindirmek için, bir başkasına yara bandı muamelesi yapmak! Fakat ne yazık ki şu an hayatımın hata yapmaya en müsait olduğu döneminden geçiyordum ve yapacağım ufak bir hatanın bedeli, sıradan zamanlara göre çok daha fazla acı tırdı. Kafamın içindeki hesap ne kadar doğru henüz bunu bile tam olarak anlayamamışken, yeni bir ilişkiye başlama düşüncesi beni korkutuyordu. Ama... Bu Büşra baskısı öyle bir cendereye sıkıştırmıştı ki beni, içlerinden birini seçmem farz olmuştu sanki. Bu bebelerden biriyle çıkmazsam, sırf bunalımdan kurtarmak için, yoldan geçen bir Hüseyin'e, bir Cem'e, hatta belki okyanus ötesi John'a bile yem edebilirdi beni. O kapasitede ve güçte bir kızdı zira.

Birkaç dakikalık yürüyüşün ardından mekâna ulaşmıştık. İçimizden bazıları koşup cam kenarındaki rahat koltuklu bölümü kapmış, hatta masaları birleştirme işlemine girişmişlerdi. Ben de artık üzerimdeki kötü enerjiyi bir kenara bırakıp, kaynaşmaya başlamıştım. Şöyle bir ortamı özetlemek gerekirse... Tam karşımda, daha önce sık sık karşılaştığım, hoş sohbet, Koreli Inhan Abi vardı. Yaşça hepimizden büyük ve eskilerden olduğundan, en rahatımız oydu. Öyle ki, sipariş ettiği közde tavuğu o elit mekânda eliyle yiye bilirdi. *Yedi de zaten!*

Bizim zıpır, sevdiği iki Türk arkadaşının ortasında oturmuş güzel güzel pozlar verip, en iyi yaptığı

şeylerden birini yapıyordu. Tabii ki fotoğraf çekiyordu. Koreliler de pek bir sessizdi. Siyahlı çocuğun yüzükleri, uzun saçının şapkası derken, menü seçimi bize gelmişti. Koreliler seçim yapmakta zorlanıyorlardı. Ben ne yaptım? Elimi masaya vurdum!

“Yoktur...” dedim “...sizin memlekette. Yiyin dört peynirli bakayım!”

Yoktu da çünkü. Peynirin üç çeşidine şahit olmuş-tum Kore’de bulunduğum süreçte. Dördüncüsünü bildiklerinden bile şüpheliydim. Hatta bizim beyaz peynir onlar için cennetten çıkmaydı. Hele de beyaz peynir ve domatesin oluşturduğu o muhteşem kombinasyon lüks sayılırdı adamlara.

Sonunda Inhan Abi hariç, masadaki tüm çekik gözlüler dört peynirli makarna yedi. Yedikçe açıldılar, açıldıkça sohbet ettiler.

Inhan Abi’nin hemen yanında kıvrıkcık saçlı, boynuna fular takmış, bir iki cümleden fazla konuşma çabasına girmedişim hatun oturuyordu. Öyle bir enerjisi vardı ki, boğulacağımı sandım. Sanki benim yaşadığım tüm dertleri üçle çarpıp hatuna yüklemişlerdi, o da altında ezilmişti. Zorla konuşturuyordum resmen.

“Nasıl buldun eti?”

“Hımm... Fena değil.”

Hadi ya! Ben de tam onu soruyordum zaten, di mi? Muhabbet kurmaya çalışıyoruz, orda Küçük Emrah gibi takılma diye. Bir de en köşeye oturmuşsun... Allah Allah! Maksat

muhabbet, aslanım! Yoksa bana ne senin yediğin etin hangi derecede piştiğinden! Peeh! Neyse...

Amaaaaaaaaaan! deyip, ortama geri döndüm. Her şeyi boş vermiş eğlenceme bakıyordum. Ne katilime kin besliyor, ne de ilişkimin cenazesine yas tutuyordum.

Oh be, dünya varmış!

- Oyunlar oynanıyor, kültürler üzerine sohbetler ediliyor, kahkahaların ardı arkası kesilmiyordu. Bazen gruplu sohbetlere dönülüyor, bazen de ortada bir şişe çevriliyordu. İtiraflar, espriler, mutlu suratlar...

Ortam gayet eğlenceli devam ederken, bir boşluk oluyor içimde. Acaba kalbimi uzun zaman sonra açtığım için mi bu his geldi yüreğimin orta yerine oturdu? Yoksa lanetlendim de, her gülüp mutlu hissettiğimde bu hisle mi cezalandırılacaktım? Yoksa... Yas tutmaya çok alıştığım için mi bu yadırgama?

Hani derler ya, acı acı telefon çalıyor diye... Benim telefon melodim Orhan Baba değildi ki! Yaşar'ın o kıpır kıpır şarkısı neden bu kadar acıtiyordu içimi? Hele de böyle bir anda! Üstelik ekranda 'Annem' yazarken...

*Kural: Bir anne yazısız kuralı der ki;
'Kapıyı öyle bir aç ki, dışarıdan gelen o eve
girdiğinde mutlu olacağını bilsin!'*

Bizim evin kurallarından birisidir. Pardon ya! Bizim evin tek kuralıdır. Evde ne olursa olsun, dışarıdaki insana yansıtılmaz. Eve gelen insan çok geç kalmış olsa da, kapıyı açan kişi asla surat yapmaz. Annem bize öyle öğretti. "Dışarı çıkan zaten çıkmıştır, yavrum. Arayıp moral bozmaya gerek yok. Eninde sonunda eve gelecektir zaten. O zamana kadar bir şey belli etmeyin. Kapıyı açtığınızda yüzünüz öyle bir gülsün ki, dışarıdan gelen huzura geldim desin. İşte o zaman ev 'ev' olur," derdi hep.

-

Telefonumun melodisi çok içimi yaktı o anda. Kesin bir şeyler ters gidiyordu. Yoksa annem beni neden arasın? Sigara mı isteyecekti acaba? Düşüncelere dalmışken, titreşime aldığım ekrana bir mesaj düştü.

DUYGU, EVE GEL! DURUM HİÇ İYİ DEĞİL!

En zor günümü böyle bir mesajın başlatacağı aklımdan ucundan bile geçmezdi...

Gülüřlere veda...
şimdi fırtına zamanı...

Eve gitmek istemiyor ama çok merak ediyordum. Yaklaşık kırk dakika sonra annemin dizinin dibinde, kocaman gözlerimi dikmiş onun söyleyeceklerini dinliyor olacaktım... Peki ya bu ortam? Evet! Amaçsızca kalmak istiyordum. Buna rağmen beynim gitmek için harekete geçmişti. Sıkıntıdan ördüğüm pembeli morlu ince atkımı boynuma dolayıp montumu giydiğimde, arkadaşların pek çoğu 'Aaaa!'lı, 'Yaaa bu hiç olmadı!'lı cümlelerle yakarışlara başlamışlardı.

Gerçekten üzgündüm. Suđan çıkmış bir balıktım ne de olsa, akvaryumuma dönmem şarttı.

Beni davet eden, iyi yürekli insan timsali arkadaşım telaşla kaş göz yapıp, güya vedalaşma amaçlı bana sarıldığında, "Yaa benim sadece beş liram var, biliyo mosoon?" diye fısıldadı kulağıma. Mecburen iki kişilik hesabı ödeyip, herkesle vedalaştıktan sonra kafeden ayrıldım.

Yaklaşık bir saat sonra kendi depresif koltuğuma gömülecek ve annemin beni çağırma nedenini dinliyorum olacaktım. Muhtemelen çayın yanına yaptığı ısıpanaklı börekle yetinmemiş, bir çılgınlık edip kısır da yapmıştı ve kendi suçunu hafifletmek için 'Sen de yersin diye yaptım, yavrum!' diyecekti benim sevimli arkadaşım annem. Ya da gerçek bir felaket olmuştu. Hiç öğrenmek istemediğim ama öğrenmek için yanıp tutuştuğum...

Herkes her şeyin
farkında mı?

Eve geldiğimde, gülen yüzüyle kapıyı açmasını beklediğim kardeşim kızarmış gözleriyle tebessüm ederek içeriye geçti. Bir şeyler ters gidiyordu... Besbelliydi! Yalpalanarak gelebildiğim salonda, bir aile toplantısının ortasında buldum kendimi. Sanki içimizden birisi aya taşınmak istiyormuş da, aile bireylerine danışıyormuş gibi... Ya da ne bileyim... Evlenmeye karar vermiş iki sevgiliye *Siz kardeşsiniz, yavrum!* konulu bir açıklama yapılacaktı gibi ağır bir hava vardı ortamda.

Birkaç dakika sonra öğrenebildim bu mühim toplantının konusunu...

Annem çok hastaymış.

Benim annem hasta olmuş.

Annem hasta...

Annem!

*Altın Kural: 'Anneler demirbaş gibi hiç yıpranmaz,
her başımı çevirdiğimde yanımda görürüm' kurguları
yalanmış! Herkes annesini çok sever...
Bunu göstermeyi erteleme!*

Anneler de etten kemiktenmiş. Aslında insanın sahip olduğu en değerli varlıkmış dizine uzandığında saçını okşayan annesi. Ne büyük bir lüksmüş o durum... Ne bulunmaz nimetmiş yemek kokan ev... En büyük şükür sebebiymiş odana girmesinden rahatsız olduğun annenin senin nevresim takımını değiştirmesi. Bir şey daha öğrendim bugün; anneler de hasta olurmuş. Öyle baş ağrısı, grip, soğuk algınlığı değil hem de. Ve yine öğrendim ki, en büyük hastalığa yakalanmışken bile, grip muamelesi yaparmış anneler kendilerine. Oysaki çocuğu öksürdüğünde, uyku uyumayıp başında nöbet tutacak kadar durumu ciddiye alan da o anne...

Dikkat etmek gerekliymiş. Sarılmak en büyük hediyeymiş anneye. Sadece var olduğu için bile teşekkür edilmesi gereken bireylermiş anneler. Hayattaki ilk arkadaş, koruyucu, destekçi, öğretmenmiş. En lezzetli yemekleri sunan aşçı, en hijyenik doktor ve bir beslenme uzmanıymış. Seviyorum denmeliymiş sık sık.

Çünkü anne hasta olabilirmiş. Yaşı kaç olursa olsun, annesi olan evlat hâlâ çocukmuş. Özür dilenmeliymiş anneden ayakta durduğu her saniye için, anneler gününde alınan her ütü için, kadınlar gününde hediye edilen tost makinesi için. Sadece özür de yetmezmiş aslında. Ayaklarının altındaki cennet öpülmeliymiş. Yoluna güller serilmeli ve anne çok sevilmeliymiş. Ama asıl yapılması gereken, sevdiğini hissettirmek, kalbinin en güzel yerini ona verdiğini anlatmakmış...

Konuşma sırasında zaman zaman gidip gelen aklımı topladıktan sonra, anlatılanları düşündüm. Annem o kadar hastaymış ki, doktor "Bugün eve gitmeniz bile cinayet olur. Kaybedecek vaktimiz yok, derhal ameliyata başlamalıyız!" demiş. Ama benim dayanıklı annem itiraz etmiş. "Herkesle konuşup, hazırlığımı yapıp öyle geleceğim," demiş.

Annem çok hastaymış... Kalp damarları tıkalıymış ve iki kez yapılan anjiyoda açılamamış. Beynimi uyuşturan bu sözleri babamın ağzından duymuştum. Evimizin baş tacı, her zaman güçlü görünen annemin bu ani rahatsızlığı şok etkisi yaratmıştı. Sanki buz dolu bir havuza düşmüştüm en hazırlıksız anımda. Yaşadığım aşk acısı da neymiş bu hissin yanında!

Boğazım düğümleniyor, başım dönüyordu. Bir anda olgunlaşmış gibi hissediyordum. Bu zorlu dönem elbette geçecekti. Ve ben o gün gelene kadar bir daha içten gülemeyecektim. Gri renkte boş bir odadaydım sanki ve odanın tabanındaki gri deliğe düşüyordum.

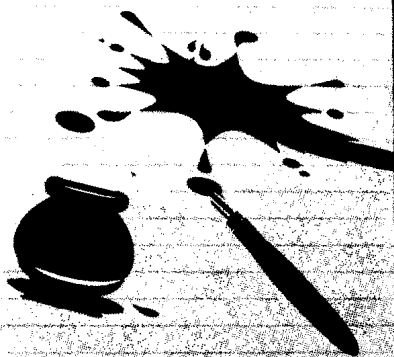
Öyle bir düşüştü ki hem de, sonu yoktu. Hep aşağıya, daha da koyulaşan griye doğru...

Sonunda gece olmuş, yatağa serilmiştim. Ne gündü ama! Gelinliğimi giymiş damada koşarken tır çarpmış gibi hissediyordum. Evet, bugün zordu ve daha da zor günlerin geleceğini biliyordum. Güçlü olmak zorundaydım. Benden küçük bir kardeşim vardı ve o bana oranla çok daha zayıftı. Güçlüklerle yüzleşmekten hoşlanmaz, hatta kafasını toprağa gömüp saklanmaya çalışırdı. Biz küçükken, ablamın ergenlik dönemi sebebiyle asi tavırları yüzünden evde çıkan tartışmalarda bile, kız kardeşim parmaklarıyla kulaklarını tıkayıp gözlerini sıkıca yumardı. Sanırım o günler geri geliyordu. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilemiyordum.

Uyusam iyi olacaktı, zira yarın erkenden alışverişe çıkacaktım. Annemin hastaneye yatışı için gerekli birkaç malzemeyi almam gerekiyordu. Bu alışverişin diğerleriyle hiçbir alakası olmayacağını ve aksine çok fazla zorlanacağımı biliyordum.

Umarım en az sıyrıkla atlatırız bu durumu!

Bekleyişlerin
en zoru...

Kural: Alışverişi her zaman severek yapmayız.

Erkekler! Bizi yanlış hep anladınız.

Alışveriş yapmak kadınlara iyi gelir, evet ama her alışveriş iyi hissetmek amacıyla yapılmaz. Bazıları çok fazla acıtır canımızı. Kimi zaman terapi gibidir ama bazı anlar vardır ki... İçin kanar mutlu insanları görünce mağazalarda. Kendine bakarsın bir de... Unutmak istersin, olmadı başa saralım, her şeyin en başına dersin ama bilirsin acının tadını, dönüşü olmadığını... Bir kere daha çözülür dizlerinin dermanı...

-

Sabahın erken saatlerinde, gözümlerim pandalarla yarışır bir halde kalktım yataktan. Çok ilginç! Ne tavandaki hatalı işçiliğe takıldı bu sabah gözlerim, ne de camdan süzülen gün ışığına kızdım. Kimsecikler de zorla uyandırmamıştı. Diğer günlerden çok farklı bir güne uyandığımı idrak etmem uzun sürmedi. Elime ilk gelen mavi kazağı giyip, saçlarımı özensizce topladım. Gergin ve endişeliydim... Her zaman büyük keyif aldığım alışveriş için, ilk kez bu kadar isteksizdim.

Montumu üzerime geçirip, hüznüme eşlik eden dudakları büzülmüş suratımla evden çıktım.

Evin yakınlarında bulunan büyük alışveriş merkezine gidip, elimdeki listede yazılanları seçmeye başladım. Her alışverişe çıkan kadın, mutlu kadın değildir. Her alışverişte görülen o huzursuz kadın da, aldatıldığını öğrenen intikam savaşçısı değildir. Özellikle hastanede giyilmelik pijama almaya gittiğimde, neredeyse bütün pijama takımlarını çıkarttırıp tek tek dokunduğumu gören ve sırf bu yüzden beni aptal yerine koyup laf çarpan sümsük adam duysun bunu! Senin, o mağazanın fiyatlarını görünce sinirlerinin attığı ama evlilik arifesinde olduğun hatunu bozguna uğratmamak için bana sardığın besbelliydi be adam! Ben aneme alıyorum, anneme! En yumuşağı, en renklisi, en rahat giyileni... Havlunun en çiçeklisi, en iyi ter çeken... Her şeyin en en en iyisi...

Stresli bir alışveriş sonunda kendimden geçmiş durumdaydım ama çok daha zor zamanlarımın olacağını biliyordum.

Ve işte artık başlıyorduk...

Tüm aile hep beraber hastaneye gittik. Annemin kalacağı odadaki yatağı geniş pencerenin yanına taşıyıp, aldığım takımı serdim. Çok uçuk pembe üzerine belli belirsiz beyaz kır çiçekleri olan ve kenarları dantelli bir takım. En beyazından pamuklu pijamasını giydirdik anneme. Bir kadınlar toplantısında üst kısmı giyilse çok şık duracak güzellikte bir pijama takımıydı.

Ve kalan diğer her şey... Gelinlik bir kızın çeyizini düzer gibi hazırlamıştım. Melek annem her şeyin en güzelini hak ediyordu. Burada olmayı ise asla!

Birkaç saat sonra ameliyata alındı ve gergin bekleyişimiz başladı.

Arkadaşlarımdan mesaj üstüne mesaj alıyordum ama hiçbirini gözüm görmüyordu. Hastane kokusu tüylerimi diken diken ediyordu. Gücümün sonunda olduğumun farkındaydım. *Lütfen! Lütfen her şey çok iyi olsun!* diye dualar etmekten başka bir şey yapamıyordum. Ve yalnızlık... Gerçekten çok zordu! Bir babam bir ben koca hastanede... Yalnızlığımıza üzülmeye sıra gelmedi anneme ve onu deli gibi seven babama üzülmekten.

Ameliyat başladığından beri babamla gergin bekleyişimiz sürerken, onun gözlerine bakmamaya, o hüznü hissetmemeye çalışıyordum. Ela gözleri buğuluydu. Sıkıntıdan kurduğu bir iki cümle de saçmaydı. Bazen bana destek olmak için aptalca birkaç espri yapıyordu. Zorla gülüyordum içim kan ağlarken. Eminim o da aynıydı. Yemek yememiz gerekiyordu ama ben yiyemiyordum. Babamın yediğini de sanmıyordum. Bu ağır kokulu hastanede elimi sürdüğüm şeyleri saysak beşi geçmezdi. Kapı kolu, yatak, TV kumandası... Hatta ağzıma o kederli hava girmesin diye burnumdan nefes almaya odaklanmışım. Kantine inecek gücü bulmaktan geçtim, yerini bile bilmiyordum. Diğer tüm sıkıntılı duyguların yanı sıra, bir de açlık ve

yorgunluk ekleniyordu. Annemin ameliyat sonrası geleceği bu boş oda... Korkutuyordu beni. Ya gelmezse?

Sabaha karşı daldığım bir anda annemin doktoru geldi odamıza. Yarı uykulu, bir o kadar da ayılmaya çalışan halimle dinliyordum doktor beyin cılız sesini. Beynim uyuşuktu, evet ama söylediklerini idrak etmem çok fazla zaman almamıştı. Ameliyat sırasında ciddi sıkıntılarla karşılaşıldığını söylerken gözleri kocaman açılıyor, sonra güven veren bir ifadeye bürünüyordu yüzü. Yoğun bakımda bir gece daha kalacağını öğrendik ve o ana kadar öğrendiğimiz tek şey buydu. Ha bir de, bugün onu göremeyeceğimizi ve kendisinin uyutulacağını, bu yüzden beklememizin anlamsız olacağını... Hastane ortamından uzaklaşıp, sonraki günü kurtarmak adına evde dinlenmek o an için görünen en mantıklı seçenektir. Zaten başka bir seçenek de yoktu.

Uyudum mu, uyumadım mı belli değildi. Saçma bir gece geçirdikten sonra, sabah erkenden hastanenin amonyak kokulu koridorlarında aldım soluğu. Anneme verilen odayı düzenleyip, başucu komodinine dizdim birer birer gül kokulu kremi, losyonunu, el gözlerine çok yakışan sürmesini. Hastane ortamlarını bilirsiniz, çaresizlik, umut, bekleyiş, stres... Ve benim gibi şanssızsanız, bunlara ek olarak bir de itici bir hemşire, çokbilmiş bir hasta bakıcı... Hem de öyle bilmiş ki, bıraksan ameliyata girer... İlaç bile yazar. Patavatsız!

Adam pat diye odaya girip, çata çuta bir şeyler hazırlamaya başladı. Biz de on dakika öncesinde bilgi almış olsak bile, belki yeni bir şeyler öğreniriz umuyla ona bakıyorduk. Sonunda "Bu odaya getirilecek hasta nasıl?" diye sordum çekinerek.

Adam tüm duyguları emilmişçesine "Offf, çok kötü çok! Masada iki kere kalbi durdu. Yoğun bakımda da kendine gelip serumlarını kopardı, gece boyu onunla uğraştık!" deyip gidiverdi. Arkasındaki enkazı fark etmedi bile.

Allah kimseye bu durumu yaşatmasın! Öyle zor ki. Ne aşk acısı, ne arkadaş kazığı, ne alttan kalan ders bu kadar acıtamaz insanı. Olmaz dediğim şeyler oluyordu artık. Ölümle ilk defa bu kadar yakındım. Bacaklarımın titremesine bakan babamı aldatırcasına, çok üşümüş taklidi yapıyordum. O da inanmıyordu tabii. Çay, kahve getiriyordu... Ama nafile!

Ne kadar zaman geçmişti tam olarak bilemiyordum. Düşünceme göre bir beş hafta kadar olmuştur o koltukta oturmaya başlayalı. Gerçek zamana bakarsak, iki üç saat kadar içim geçmiş refakatçi koltuğunda.

Gözlerimi açtığımda aynı çirkef suratlı adam odaya giriyordu. Yanında tekerlekli sandalyeye oturttuqları annem ve tüpleri taşıyan iki görevli daha vardı. Annemin karnından iki delik açılıp hortumlar sokulmuştu ve hortumların ucu tüplere bağlıydı. Nefes alıp verdikçe o hortumlar aracılığıyla kan boşalıyordu camdan tüplerin içine. Ameliyat sırasında atılamayan kan...

Annemin sağ salim yanımıza gelmesine sevinemediğim bir manzara duruyordu karşımda. Tam o anda, gözümün önündeki sarı balonlarla annemin renksiz suratını izlerken oracığa bayılıverirmişim.

Sonrası komik ve hüznü... Refakatçi koltuğuna yatırmış babam beni. Ayaklarımın altına annemin pek de ucuza aldığı söyleyemeyeceğim çantasını koymuş. Annem görürse üzülür diye doğrulup çantayı çektim ayaklarımın altından. Anneme bağlı iki tüpü de kartondan bloklar kullanarak kamufle etmiş uyandığımda tekrar bayılmayayım diye. Canım yaa!

Annem daha iyi görünüyordu. Çok yorgundu ama maalesef uzanma isteğine olumlu yanıt veremiyorduk. En az iki gün oturur vaziyette kalması şarttı. Aksi durumda göğüslerinin ortasından başlayıp göbeğine kadar inen dikişlerinde açılmalar olacak ve bu da işleri çok daha zorlaştıracaktı.

Sancılı dönem yaklaşık bir ay sürdü. Annem artık evdeydi ve emrine amade bir Duygu vardı. Benim için mutluluktu, şerefti ilgilenebileceğim bir annemin olması. Ve bu duyguyu hissetmek bile binlerce defa şükretmeye sebepti. Başımı secdeden kaldırma-dan sabah akşam varlığına dua etsem, yine de sevincimi gösteremezdim.

*Kural: Kara günde ortaya çıkan
her insan birer yıldızmış meğer.*

Gelen mesajlar, aramalar, ziyaretler ve yardımlar... Yıldız kümeleri... Hepsi bir araya gelip aydınlatıyormuş karanlığı. Çok değerliymiş bu yüzden hasta ziyareti. Kısa olması da bir o kadar makbulmüş. Hastaya yeni bir nefes oluyormuş her gelen dost, ona bakan kişiye de psikolojik destek... Kaçınmamalı insan, sütünü, bisküvisini, hatta mümkünse bir demet çiçeğini alıp gidivermeli hasta ziyaretine en kısasından. Evden çıkarken de içi ısıtan o sözleri fısıldamalı...

"Bir şeye ihtiyacınız olursa biz buradayız."

Eve gelip giden dostlar, akrabalar, yakınlar... Mesajlar, aramalar hepsi insana ne büyük moral oluyor, yaşamayan bilemez. Geleneklerimiz ne kadar ince, ne kadar güzel...

Bu sıkıntılı günleri az çok tahmin edersiniz. Biz biraz daha hassastık. Annemiz kraliçeyken prensesimiz olmuştu. Yaklaşık iki aydır hiçbir yere çıkmıyordum. İsimden de ayrılmış, tamamen ev kızı kimliğine bürünmüştüm. Akşama yapılacak yemeğin yağ tuz oranları tarafımca ayarlanıyordu artık. Hatta düdüklü

tencerede et haşlamayı bile öğrenmiştim. Bence milat sütlaç yapmamdı. Ziyarete gelen güzel insanların getirdikleri sütleri tarihleri geçmeden tüketmek için iyi bir fikirdi. Sevgili internet sayesinde, annemin bayı-larak yediği sütlaç yapmayı da öğrenmiştim. Hoho! Artık saçımı da süpürge ettiğime göre, süpürgeyle uçabilirdim!

Kardeşimle vardiyalı çalışan işçi misali annemizin başında oturduk. Günlerce, haftalarca... Annem günden güne iyileşiyordu. Biz de ona moral vermek adına, iyice alıştığımız mutluluk oyununu sürdürüyorduk.

Hayata kısa bir aranın
ardından...

Annemin hastalığı ve benim ağır depresyonum öncesinde haftanın her günü düzenli olarak gidip çalışmalar yaptığımız, oyunlar sergilediğimiz bir tiyatro örgütümüz vardı. Hazır her şey yolundayken orayı ziyaret etmenin bana iyi geleceğini düşündüğüm bir gün, bunun düşüncede kalmamasına karar verip işi eyleme döktüm. Verdiğim bu uzun aradan sonra ikinci evim, Onuncu Köy Tiyatrosu'na gidecektim. Ne giyecektim? Sanki iki ay içinde resmen kış gelmiş ve benim en son aldığım kıyafet bir tişört olarak kalmıştı. Sanki mi? Durum gerçekten böyleydi.

Üzerime ne bulduysam geçirdim desem yeridir. Çok özenmedim açıkçası. Gidip göreceğim insanlar ciğerim kadar yakın Oğuzhan, sevgili Aylin, kaptan Uğur ve bebek yüzlü Sinan'dı. Muhtemelen her prova sonrası olduğu gibi bataak oynayacak, arkasından da Uğur Abi ve Sinan'ın şarkılarıyla coşacaktık. Bir iki tane yeni başvuruyu değerlendirecek, oyuncu olmak

isteyen ve bu hayale kapılıp bizim tiyatroya bulaşan arkadaşların ilk sahne deneyimlerine hep beraber tanıklık edecektik. Değerlendirmeye alınan güzel kızlar olduğunda suratımı asacak, *Yeterince kız yok mu yaaa!* tripleri atacaktım. Her zamanki gibi, avcı misali kız avlayıp sevgili derdinde olan pek sevgili arkadaşım Oğuzhan harika oyunculuğunu kullanıp çok profesyonel bir konuşma yapacak ve beni yine kandıracaktı.

Aynen de anlattıklarım olmuştu. Prova sonuna yetişip hepsiyle kucaklaştıktan sonra, yokluğumda bün-yemize katılan Ahmet'le tanışmıştım. Mavi gözlü, sarı saçlı, tonton Ahmet... Mühendis Ahmet... Dilbaz Ahmet... Hani şu orta yaş ablaların, sevimli teyzelerin, altın günlerinde eşsiz maharetleriyle parlayan, leziz sarmaların sahibi olan, şıkkıdı şıkkıdı göbek atıp, sonra da iki lafın belini kıran kadınların... İşte onların hayranlıkla dinleyeceği, mesleğine de bir o kadar değer vereceği Ahmet. Esprileriyle ortama renk katan, çalıştığı Libya'daki şantiyeden kaçış hikâyesini anlatıp, gözümden yaşlar dökülürcesine beni güldürdüğünden beri has kankam olan Ahmet...

Uğur Abi'nin keyfi yerindeydi. Elinde gazozu, önünde laptopu ile yine senaryo kovalıyordu. Ozi de kız kesiyordu. Ben ise eskiden olduğu gibi bir porsiyon Çin böreğini yiyerek sohbete eşlik ediyordum. İçimde eve gitmem gerektiğini belirten çanlar çalmaya başladığında, arayış soğutmama sözü vererek ayrıldım Onuncu Köy Tiyatrosu'nun Kızılay'daki ofisinden. Tam

anlamıyla deşarj olduğumu iliklerime kadar hissettiğim o anlarda, gökyüzünün berraklığını, güneşin canlılığını ve rüzgârın derinliğini fark ediyordum. Ruh halim, dünyayı bambaşka gözle görmemi sağlamıştı sanırım.

Bir süre önce, bugün yaptıklarım o kadar sıradan ve basit şeylerdi ki benim için... Şimdi ise şükre değer binlerce şey görünüyordu gözüme. En sabit şeyler, en basit şeyler, standart olan bir hayatı yaşamak lüks sayılıyordu yavaş yavaş bende...

Kural: Tesadüf diye bir şey yok!

Kore'de, yolda yürürken omuz omuza değdiğiniz biriyle, hayatınızın bir noktasında kesinlikle tekrar karşılaşacağınızı savunan bir batıl inanç hâkimdir. Aslında bu düşünce, 'tesadüf' algısını tamamen yerle bir eden cinsten değil mi? Yani yaşanan irili ufaklı herhangi bir şey asla tesadüf sayılamaz. Başrolünde olduğunuz bir hayatta, hiç kimse figüran değildir. Hayat garip sürprizleriyle bizleri şaşırtmaya her zaman devam edecek!

Ofis binasının önünde soluklandıktan sonra, yolun karşı tarafına geçip geniş yolda yürümeye başladım.

Aa, o da ne! Tanıdık bir sima karşıdan zıplayarak bana doğru koşuyordu. Tabii ki bizim zıpır Büşra! Yanında biri vardı. Kimdi? Hmmm... Aha! Son buluşmamızdaki Koreli çocuklardan biri! Neydi adı? Jae... Jae... Ah, neydi?

Büşra kucak açmış koşuyordu bana doğru. Son üç adım... iki adım... ve... hoop! Çığlıklarla kucaklaştık Kızılay'ın göbeğinde.

"İyi ki... Yaa, iyi ki varsın," dedim daha da sıkı sarılarak.

Öyle kenetlenmiştik ki, yanındaki Koreli benim yerime utanıyordu kopan yaygaradan, insanların bakışlarından. Ayaküstü bir sohbetin ardından, yerini bile bilmediğim Kore Kültür Merkezi'ne gitmek için ikna edilmiştim. Birkaç ay önce Ankara'ya, Kore Büyükelçiliğine bağlı bir Kore Kültür Merkezi açılmış. Gençlerin toplaşıp, kültürler hakkında bilgi edindiği, etkinlikler yapılan çok yönlü bir merkezmiş.

Otobüsle yaklaşık dört dakika süren yolda bağıra çağıra ve en kötüsü de tükürüklerini saça saça mist etkisi yarattığı suratımı öyle bir kasmıştım ki... Sırf o salyaların yüzüme konduğunu fark etmemişi oynarkenki performansım bile Oscar ödülünü hak etmişti bence.

Nedir yani ya! O da ben de biliyorduk işte, resmen yüzümü yıkamıştı salyalarıyla. Nedir bu anlamazlıktan gelme! *Raaaaaat ol kanka yaa! Sen tükürmedin, ben salyalarla ıslanmadım zaten.* Yok ya!

Neyse ki Ankara'nın çileli halk otobüsünde, ayakta durma savaşını kazanıp bir yolculuğu daha sonlandırmanın verdiği mutlulukla attım kendimi açılan kapıdan dışarı. Hoop! Tunalı'nın Paris Caddesindeydik. Kore Kültür Merkezi'ne doğru yürürken, geliş amacımızı hâlâ kestirememiş, birkaç defa sormama rağmen net bir cevap alamamıştım. Sabırsızlık ve bitmeyen gizemlerin ardından ben de patladım tabii!

"La naaaapcaz burda, söyleseneeee!" çıkışıyla Büşra'yı bozguna uğrattığımı sandım. Ama dünya o kadar kolay değildi! Her sesini yükselten cevap alsaydı, Metallica şimdi çok başka yerlerde olurdu.

"Abi, bi sus yaa! Zaman geçireceğiz işte. Kütüphane var bak hem burda. Oraya gideriz," dedi isyankâr serzenişlerle.

Ara sıra derinlerden bir yerden gelen bu kızı boğma isteği yüzümde kocaman bir gülümsemeye sebep oluyor, konuştukça ağzına yumrukla vurasım geliyordu. Ama öyle de sevimliydi ki kıyamıyordum... Ya da cüsseme güvenemiyordum. Evet, kesinlikle ikincisi!

Hayatımın en saçma anlarından birindeydim yine. Bilmediğim bir dilin kitaplarıyla dolu olan bir kütüphaneye gitme sebepim ne olabilirdi? Yeni açılmış bir kültür merkezi ve amaçsızca orada bulunan ben!

Yolun yokuşlu kısmındayken, okyanusun yüzünde görünen gemi misali, önce çatısı sonra orta kısmı göründü. Yokuş bitiminde ise giriş kısmı ile kocaman bir bina belirdi karşımda. Bazı şeyler bana hâlâ onu

hatırlatıyor olabilirdi ama bu kadarı biraz ağır olmuştu! Çok fazla düşünmeden x-ray cihazından geçip, işin güvenlik kısmını aştık. İçerisi, bembeyaz dizaynı ve modern dokunuşlarıyla insana kendini Kore'deymiş gibi hissettiriyordu. Çok fazla büyük olmasından mıdır, yoksa yeni açıldığından mıdır kestiremiyordum ama biraz da boş görünüyordu. Garip bir sessizlik hâkimdi binaya. Giriş katta şirin bir kafeteryası vardı ama henüz bir çalışanı yoktu. Havaların soğuması sebebiyle arka bahçesi de kullanıma kapanmıştı.

"Ay! Bugün neden kimse yok yaa?" diye söylendi Büşra dudak bükerek. "Hadi kütüphaneye çıkalım. Orda DongHo Abi çalışıyor, bir selam verelim."

Ortaman sessizliğine kapılıp, cevap verme çabasına girmedim. Ama... Kimdi ki bu DongHo Abi?

Döner merdivenleri çıktığımızda, sessizliğin dibine gömülmüş insanlarla dolu bir kütüphanede buldum kendimi. Her yer kitaplıktı. Mis gibi kitap kokusuyla, sayfa çevirme sesleri dışında hiçbir şey yoktu.

Hayır! Bir şey vardı.

Hem de öyle bir şey ki...

Girişte sağda bir oyuntuya konulan masanın arkasında beni adeta büyüleyen bir çift çekik göz!

Tanıyor gibiydim ama yok, olamaz! Tanımış olsam, asla unutmayacağım bir tipti! Hem çok aşınaydım herife, hem de ilk görüşün verdiği çekingenlik vardı üzerimde.

"Hoş geldiniz," dediğini duydum bir tek. Gerisi yok bende.

Görevli olduğunu sonradan anladığım bu çocuk, beni yaptığı işten dolayı mı bu kadar etkiledi, yoksa gizemli tavırları mı devrelerimi yaktı emin değildim. Tek bildiğim, hayalini kurduğum bir adam ete kemiğe bürünmüş karşımda oturuyordu. Ve Allah kahretsin ki, ben heyecanlandığında yüzünün turuncusu ve saçının sarısıyla berbat bir renk kombinasyonu oluşturan bir kızdım!

Heyecandan kontrolü elimde tutmakta çok zorlanacağımı bildiğim için, görevli çocuğun oturduğu yeri en iyi şekilde gören koltuğa yerleştim. Elime aldığım bir kâğıt ve bulup buluşturduğum bir kalemle "Kız! Bu kim?" yazıp Büşra'ya uzattım.

Yazışma zaman alınca fısıltıyla konuşmaya başladık.

"Bu DongHo işte, hatırlamadın mı? Hani dört peynirli makarnayı tavsiye etmiştin ya!" dedi fısıltının gü-rültüye yakın tonuyla. Bunun bir üst tonuyla da ben giriştim tabii!

"Hadi lan! Bu yoktu ki orada!" dedim kendimden emin bir şekilde.

Ama gerçekten emindim. Bu çocuk yoktu. Yani ben eğer bununla bir kere karşılaşmışsam, feleğimin falan şaşması lazımdı. Yok, ben bu afeti hiç görmedim ya! Vallahi görmedim!

"Ya hani siyah giyinen... Zaten hep siyah giyiniyordu o zamanlar. Hani şu saçını inek yalamış gibi olan çocuk vardı yaa!" dedi kıkırdarak.

Başımdan aşağıya dökülen kaynar suların ardından, on sekiz kişinin ALS meydan okumasını yemişim de, hepsine ayrı ayrı video çekiyormuşçasına buzlu sular da döküldü. O çirkin herif... Bu hale mi gelmiş?

Yaklaşık kırk dakikamı kendimi fark ettirmek adına boca etsem de, bir iki bakış çarpışması dışında hiçbir şey yapamamıştım. Çocuktaki *cool*'luk, Brad Pitt'te yoktur ama! Saçları yaptırmış, dar kesim, penye kumaştan gri bir ceket ve ekstra dar siyah bir pantolon giymiş... Ayaklarında paçalarını içine koyduğu koyu kahverengi postallar... Kreatif bir de ince şal dolamış uzun boynuna...

Aman Allah'ım! Galiba âşık oluyorum!

Aşk mıydı, yoksa beğeni mi? Ya da yaşadığım onca olumsuz anının üstümden yavaş yavaş ağırlığını çekmesiyle oluşan boşlukta yeni bir acı mı ekliyordum skalaya? Aşk acısı olur, ne bileyim platonik acılar olur... Gerek var mıydı böyle heyecanlara ya da çok mu gerekliydi, kestirmek zordu. Ama sonuç ne olursa olsun, onu daha yakından tanımak şu an için istediğim tek şeydi.

İnsanm hayallerini süsleyen, ideal tipim deyip yıllarca iç dünyasında yaşattığı ve *asla bana gelmez* diye düşündüğü, gerçek olması pek de mümkün görünmeyen o kişi... Karşımdaydı...

Pek de ilgi çekici olmayan kısa bir vedalaşmanın ardından ayrıldık kültür merkezinden. Üzerime yüklenmiş onca duyguyla, sanki daha da ağırdım.

Sarhoş olmuştum ben. Beni oraya zorla götüren kızı kesip biçip başıma taç yapmak istediğim de doğrudu tabii!

Bir şey yapmalıydım. İşe onun duygularını ölçüp tartmakla başlamalıydım aslında. Daha korumacı yaşlaştırmaktı mantıklı görünen ama herif çok havalı ve tam bir pokerface'ti. Ne düşünüyor, ne hissediyor anlamak mümkün değildi. Aslında belki de bir seçenek vardı. Her şeyi bir kenara bırakıp, tüm korkuları görmezden gelmemi sağlayacak olan bir cesaret... Cesur olursam ilk ben açabilirdim kalbimi. Bu, hayatımda daha önce hiç yapmadığım bir şeydi ve ben bunu yapmak için çok çaylaştım.

Deli vuruldum!
Gerisi yok bende...

Part time çalıştığı kültür merkezi kütüphanesi-
nin danışma masasının arkasında bir Leonardo
Di Caprio, bir Kıvanç Tatlıtuğ yaşıyordu. Tek
bildiğim buydu. Bir de saçını kestirmekle büyük bir
değişime uğramış olan Koreli!

Düşüncelerim birbirini kovalarken, anneciğime yar-
dımcı olma görevimi kız kardeşimden devralmış gü-
nümü özet geçiyordum. Anlattığım konular hep adı-
nın 'DongHo' olduğunu bildiğim yakışıklının etrafında
dönüyor ama bir türlü lafı ona getiremiyordum. Zaten
annemin beni dinlediğini de sanmıyordum.

Monotonluğunu kabul etmek istemediğim ancak
tek aktivitemin sitenin hemen önündeki büfeye gidip
ekmek, çikolata almak olduğu günlerimin ılık hızıyla
falan geçtiği yoktu. Bu yetmiyormuş gibi, bir de sü-
rekli aklıma taktığım bu adam çıkmıştı başıma. Bir ra-
hat durmuyordum gerçekten. Kendime ne kadar kız-
sam azdı. Tek derdim, ojelerim henüz kurumamışken

giymek zorunda kaldığım çorap olsaydı keşke. Mutlu mesut yuvarlanıp gidiyormuşum meğer. Mazi... Ne güzelmişsin ya!

Kültür merkezine gidip DongHo'yu son görüşümün üzerinden iki gün geçmişti ki, ilk tanıştığımız gün aramızda olan güzeller güzeli Deniz'in doğum günü haberini aldım. Daha yeni tanışmıştık ama bir anda çok iyi kaynaşıp kanki bile olmuştuk. Öyle ki, içimi tamamen açmıştım Deniz'e. Kendime bile itiraf edemediğim şeyi ona bir bir dökülmüşüm. Çılgınlık! İnsan daha dün tanıştığı biriyle bir anda bu kadar yakın olabilir mi? Evet! Kaldırmakta güçlük çektiğim ağır günlerim olmuş, içimde biriktirdiğim onca şey arasında sıkışan düşüncelerim bulduğum ve güvenilebileceğimi hissettiğim ilk dost kucağına düşüvermişti.

Sık sık konuşuyorduk son zamanlarda zaten. Onun da hoşlandığı biri vardı.

"Senin hoşlandığın çocuk bizim ortamdan mı, Deniz?" diye sordum dayanamayıp.

"Evet," cevabını aldığımda nefesimi tutup, o çocuğun DongHo olmamasını diledim.

Bil bakalım ne oldu? Hoşlandığı, daha doğrusu karşılıklı hoşlaştığı çocuk... DongHo değildi.

DongHo'muzun en yakın arkadaşıydı ama!

İşin güzel yanı, biz de Deniz'le günden güne daha da yakın oluyorduk ve en yakın olmamıza çok az kalmıştı.

Deniz'in itirafıyla ben de cesaret bulmuştum. "Ya kızım, tam böyle âşığım da diyemem, ilgisizim de diyemem. Hoş çocuk ama ne bileyim yaa!" tarzında bir itiraf uçuvermişti iki dudağımın arasından. Sonrasını bilirsin işte... Planlar programlar yapılmalıydı. Üstelik beni tam anlamıyla destekleyen bir de Deniz kızım vardı şimdi. Sırtım yere gelmezdi artık. Kadın dayanışması! Yehhu!

Daha kendime bile yeni yeni itiraf ettiğim bu taze aşk kıvılcımları birer aleve dönüştüğünde, nasıl yanaçağımı ya da yakacağımı hiç düşünmeden, amansızca onun yanında olmak istiyordum. Tekrar görmek, derin gözlerinde kaybolmak...

Deniz'le biraz daha konuşup, tekrar görüşmek için çözümler üretmeye çalışsak da, DongHo'nun soğuk tavırları hep önümüze engel çıkarıyordu. Benim için elini taşın altına koymaktan çekinmeyen Deniz, ona bir akşam hep beraber sinemaya gitmeyi teklif etmişti. Ancak aldığı "Ben pek film sevmem," cevabı, işimizin ne kadar zor olacağının sinyallerini yakıp yakıp karartıyordu beynimizin en hızlı çalışan bölgesini.

Başka... Başka... Daha başka bir şey...

Ülkemize okumak için gelen yabancı öğrenciler genelde buldukları ilk fırsatta ufak çaplı geziler yapar, Kapadokya'dır, Safranbolu'dur, Efes'tir, dolaşıp gelirlerdi. Sadece bu düşünce bile bize te Diyarbakır'dan İzmir'e kadar onlarca kapı açmıştı. Deniz'le kafa kafaya

verip bir gezi planlaması yaptık. Tüm arkadaşlarla Pamukkale'ye gidiyorduk. Planda tabii...

Plan olarak da kaldı!

Haber verdiğimiz insanların hepsi mi meşgul olur abi bir anda! Bu nasıl bir kader? Bir de haber vermiyorlar! Tövbe Ya Rabbim! Otobüse üç saat kala Ankara terminalinde sadece ben ve hiç konuşmayan sessiz Koreli abimiz... Ne yapmalı, ne demeli? Nasıl bu geziden vazgeçmeli? Akşamdan evde hazırladığım bir kutu sarma ve sigara böreğiyle ortada kalakalmıştım resmen!

Sonunda iki kişilik gezinin çok da eğlenceli olmayacağını söyledim. JaeSong'un çok umursamadığı, hatta bir kutu sarma ve börekle yurda döneceği için çok da mutsuz olmadığı gözlerinden okunuyordu. Böylece bir plan daha çöpe gitmişti. Bu arada, DongHo'nun bu geziden haberinin bile olmadığını çok sonradan öğrendim. Hepimiz, aynı yurtta kaldıkları için DongHo'yu davet etme görevinin JaeSong'da olması gerektiğini, böylece eğreti durmayacağını düşünmüştük. Fakat JaeSong onunla konuşmaya fırsat bulamamış. Te·Allaam!

Bir gecemi daha kurgular yapmaya harcadığımı söyleyemem ama yine bir iki üç derken, aklımın ücra köşelerinden yankılar yükseliyordu. Bu sefer olacaktı, emindim. Hem çok masum, hem de tıkr tıkr işleyecek bir planım vardı. Eklemeden geçemeyeceğim, plan konusunda kadınların üstünde güç tanımam!

Kural: Tetikte ol, kurnazlığı elden bırakma!

Kadınlar, aslında derin zekâlarıyla erkeklerden çok daha fazla şeyler başaracak güçtedirler. Ama bu güçten korkan erkekler, kadınların bu yönünü sürekli ezip unutturmaya çalışmışlardır. Bunu sadece kendi milletim adına söylemiyorum. Mesela geçenlerde gezdiğim Kore'nin tarihi bir müzesinde bu tarz bir durumla karşılaştım. Eski tarihlerde yaşamış olan Kore kadını ve erkeğine ait temsili odalar yapılmış. Ziyaretçilerin rahatlıkla görebilmesi için camdan birer fanus şeklinde dizayn edilmiş. İçerisindeki eşyalar o döneme ait. Erkeğin odasında yazı yazma masası, okuma masası, minder, bir ufak sandık, mürekkep ve kuş tüyleri gibi ilime yönlendirip, sanata sevk eden eşyalar varken; kadının odasında dikiş kutusu, ayna, cilt beyazlatmada kullanılan özel malzemeler, çay takımı, aksesuar sandığı gibi insanı eğitimden geri tutacak ve meşgul edecek birçok şey bulunuyordu.

Yaptığım ufak çaplı araştırmalardan sonra, erkeklerin aslında kadınların daha zeki olduklarını bildikleri, bu yüzden de eğer okuma yazma öğrenirlerse kendilerinden daha fazla şey başaracaklarından korkarak, yerlerini sağlama

almak amacıyla onları bu şekilde yetiştirdikleri sonucuna ulaştım. Zekâmız yüzyıllar öncesinden tehlikeli görünmüş yani!

Detaycı düşüncemiz, maviyi lacivert, turkuaz, buz mavisi, gök mavisi; kırmızıyı bayrak kırmızısı, kan kırmızısı, şarap kırmızısı diye ayırmamızı sağlarken, bizim çok yönlü zekâ yapımızı da ortaya koyuyor. Ancak bunun farkında bile olamayan karşı cinsimizin, sırf bu renklere verilen isimlerden dolayı bizi hafife alma durumu çıkıyor ortaya.

Kadınlar güçlü olmak için varlar. Detaycı, ince fikirli ve hissiyatlı yaklaşımlarıyla her olaya bambaşka pencerelerden bakabilme gücüne sahipler aslında. Bu yönümüzün farkında olmak, kendimize olan inancımızı birkaç kat daha arttıracaktır eminim. Tüm engellere karşı, farkında olmak dileğiyle...

-

Yıl 2011, aylardan aralık. Yaklaşık üç hafta sonra yılbaşı. Ben de bu çocuğu görmeyi çok istiyorum... E ne alaka? Plan şu; madem davet ettiğimiz yerlere gelmiyor, o halde gelmek zorunda kalacağı bir parti ayarlarız... Ne kadar soğukkanlı olursa olsun hiç kimse yeni yılı yurt odasında, otuz beş ekran televizyonda eğlence programı izleyerek geçirmek istemez! Özellikle de yanında arkadaşları yoksa...

Bir program hazırlayıp onun çevresindeki herkesi bu partiye dâhil etmek görünen tek çıkış yoluydu. Bir de, sadece onun çevresinden arkadaşlar değil, benim arkadaşlarımdan da kalabalık bir grup olmalıydı ki düzmece bir parti olduğu anlaşılsın. Zor görünüyordu ama imkânsız değildi! Deniz'le kısa süren bir fizibilitenin ardından o gece tanıdığım herkesi mesaj yağmuruna tuttum. Öyle geniş çaplıydı ki bu yağmur, ıslanmayan tek bir arkadaş kalmadı sanırım.

*Ee, herkese mesaj attık ama esas oğlanın numarası kimse-
sede yok!*

Sırf bir kez daha görüşelim, belki aşk pıtırıcıkları doğar düşüncesiyle kalkıştığım bu işte onu davet etmek en önemli aşamaydı. Bu durumda bir şeyler yapmalıydı? Diğer yandan annem az biraz ayaklanmıştı ve ben de hemen bu parti konusunu açmıştım. Kandırdım aslında! Kıyamam annem yaaa!

Birkaç gün içinde DongHo'nun numarasına ulaştım. O zamanlar akıllı telefonun tadını almamışsınız tabii, birkaç liraya kıyıp mesaj hakkı yapabiliyorsan ne mutlu... Elimde telefon, mesajı yaklaşık sekiz defa yazıp sildikten sonra gönderdim.

'Yılbaşında evimde parti olacak. Müsait olursan gelir misin?'

Mesaj gider gitmez yatağa attım kendimi. Sevinçten ve bilmediğim bir utangaçlıktan dolayı bir sağa bir sola dönüyordum yüzümdeki aptal ifadeyle. *Haydi be kardeşim! Bi cevap vereceksin alt tarafı!* Yatakta sağa

sola dönmekten başım dönmüştü. Uzunca bir süre cevap için bekledim ama ses yoktu. Umutsuzca kalktım. Moral sıfır tabii. Bir filmin başrol oyuncusu gibi arkama döndüm ve elimdeki telefonu tüm sinirimle yatağa fırlattım!

“Lanet olsun! Gerizekâlı herif!”

Kaderin ağlarını ördüğünü nereden bilebilirdim?

Yataktan seken telefon hoop yere! Gelen çatırtıyla evlat acısını ciğerimde, taa derinde hissettim! Ne büyük acı! Hazır ol, daha da kötüsü geliyor! O çok beklediğim cevap, tam da telefon ceylan gibi orada burada sekerken geldi. Ama okuyamıyordum! Ne yazık ki telefonumun dokunmatik özelliği, aldığı darbelerden dolayı bozulmuştu. Kapatıp açmalar, kartı takıp çıkarmalar, kartı başka telefona takmalar ve mesajın bozulan telefonda kaydolduğunu anlamalar...

Evet! Pes!

Ben pes ediyorum! Artık savaşılamayacağım!

Telefonda kalan o mesajı hiçbir zaman okuyamadım.

Ama bence daha iyisi oldu. Onunla o günden sonra sıklıkla mesajlaşmaya başladık. Günde üç dört saatliğine kardeşimden ödünç aldığım telefonla. Tam bir buzdolabı olan DongHo'yu tanımaya başlıyordum diyebiliriz. Anladığım kadarıyla bu arkadaşın üç tane ciddi problemi vardı.

Birincisi ve en önemlisi; bu arkadaş biraz salak! Bu yüzdendir ki, mesajı gönderdikten sonra yarım saat

boyunca telefonunu hiç kontrol etmiyor! Tahminime göre, teknolojinin göbeğinde büyümüş olan bu adam, gönder tuşuna bastıktan sonra mesajın hemen iletilebileceğinin farkında değil. Kesinlikle öyle! Yani mesaj yazıyor ama yaklaşık yarım saatte bana ulaştığını sanıyor... Yoksa bir insan neden kontrol etmez ki gelen cevabı? *Allah seni kahretsin! Kilolar verdim burada senden mesaj beklerken attığım taklalar yüzünden!* Kardeşim telefonu istemeye geldiğinde banyoya kaçıp, "Ayyy! Senaaaa, çok fena haldeyim yaa! Midem bozulmuş, bi yarım saate çıkıyorum!" yalanını her gün en az bir kere söylemeye başlamıştım. Üstelik oyunculuğum da tam Oscar'lık!

İkincisi; bu herife ne kadar "Ayyy, Türkçen çok iyi yaa karşıiiiiim!" demişlerse, o kadar gerilemiş. Bu ne be! İki kelimeyi bir araya getiremiyor! Aslında düşünmedim de değil yani; acaba bu benim mesajlarımı sözlükle çevirip, yine sözlük yardımıyla cevap yazıyor da, o yüzden mi bu kadar geç geliyor mesajı? Ama bakınca öyle olmadığı da ortada. Çünkü sıkıştığı yerde İngilizcenin gözüne vuruyor.

Üçüncüsü; ben bu adam kadar iticisini görmedim! Zaten hepi topu üç mesaj atıyor... Kırkar dakika arayla hem de. O Türkçe bilgisiyle birbirimizi anlamakta güçlük çektiğimiz ortada zaten. Tam açıklamaya başlayacağım, "Ben şimdi arkadaş odasına gittim. İyi günler," yazan bir mesaj geliyor. Gerizekâli!

Günlerdir aklımı karıştırıyordu. Ne yapıyordu bu herif ya? Hayır, bilen varsa söylesin yani! O kadar mı ilgisi dışındaydım? Neden böyle davranıyordu? Yılbaşının ne olduğunu dört günde anlatmıştım zaten... Hâlâ Noel kutlaması bile sanıyor olabilirdi. Ayrıca hâlâ cevap da vermemişti. Partiye gelecek mi, gelmeyecek mi belli değildi. Hani gelmeyecekse eğer, ben de bahanemi hazırlar iptal ederim evimdeki o büyük partiyi ve başka birinin ev partisine kaynar giderim. Paşa paşa ondan geriye sayar, *sıfınır* derken kucaklarım ev sahibini. Budur yani!

Ay, daraldım ya!

Sen onca sıkıntı yaşı, göğüs ger hepsine birer birer... Yok terk eden sevgiliydi, yok habersizce ayrıldığım işimdi, yok hastalıktı... Bunlarla baş edip kahraman olan ben... Şimdi böyle aciz kalmıştım bu adamın kayıtsızlığı karşısında.

Aşk mı, sevgi mi, ne hissediyordum hâlâ emin değildim. Genelde her mesajlaşmamın sonunda sayfalarca küfrü sıralıyordum aklımın köşelerinde onunla buluştuğum karanlıkta.

Tam nefret ediyordum, gıcık oluyordum, hissettiğim bu ezilmişlik duygusuyla hırslanıyordum, tamam diyordum bitti artık, onun için hiçbir çabaya girmeyeceğim... Sonra gözlerimi kapatıyordum... Gözlerimin önünde belirli belirsiz onun hayali...

Etkisinden kurtulamıyordum. Derin bir girdapta dört bir yanım onunla çevrili bir şekilde yaşamaya devam ediyordum.

Sonraki Buluşma...

B elirsizlikle dolu günlerim geçiyor ve ben bir çukura düşüyordum. Dibi görünmüyordu ama her an düşüyor olma hissi nefesimi kesiyordu. Onun soğuk ve umursamaz halleri, derin anlamlar yüklediğim cümlelerime verdiği hafif cevaplar... Canımı sıkıyordu bu tavırları.

Adam sanki Hallyu'dan fırlayıp düşmüş hayatımın ortasına! Nedir bu özgüven ya?

Birazcık bilse bendeki yerini, ne düşünürdü acaba? Dalga mı geçerdi, yoksa sevinir miydi? Sadece iki defa gördüğü bir kız tarafından başrol oyuncusu ilan edilmek eminim omuzlarını kabartırdı. Emin olmak mı dedim? Evet! Bu sefer ileri gittim galiba! Daha yeni tanıdığım ve hakkında adından başka pek bir şey bilmediğim biri için kesin hükümler vermeye başlamıştım.

Alkış bana! Deliriyorum!

Öyle böyle Deniz'in doğum günü gelmiş ve kutlama için bir mekân belirlenmişti. Saçma sapan düşüncelerin aklımı karıştırıp uyumama engel olduğu bir gecenin sabahına, yay gibi gergin bir şekilde merhaba demiştim. Ah! İyi bir gün olmayacakmış gibi hissediyordum!

Kahvaltıyı ve hatta öğle yemeğini evdekilerle yapıp, en zor kısım olan kıyafet seçme aşamasına geçtim. Sonunda giyinip, bir iki fırça darbesiyle makyajımı tamamladıktan sonra evden çıktım.

Parti daha önce gitmediğim bir mekânda olacaktı ve davetlilerin arasında o da vardı. İşin içine o girdiği zaman omuzlarıma bir yük binmiş gibi hissetmemi sağlayan bu histen ne zaman ve nasıl kurtulacağımı bilmiyordum. Aman be! Tek dileğim, bugünü sıkıntısız atlatmaktı. Gergin Duygu, sakar Duygu, utangaç Duygu... Bugün başıma bela açma Duygu!

Mekân Kızılay'da, ikinci katta bir kafeydi. Ortasında yanan soba bu küçük mekânı ısıtmaya yetiyor, hatta müşterileri terletiyordu bile! Okey, tavla, gibi oyunları da masanıza alıp oynayabileceğiniz, genelde üniversite gençliğinin takıldığı hoş ve alçak gönüllü bir mekândı.

Saat beşte buluşacaktık ama ben biraz erken gidip ortama adapte olmaya çalıştım. Sonradan girilen ortamda üvey evlat muamelesi görmek hiç hoş olmazdı. Hele de hoşlandığım çocuk ortamdaysa!

Kafede dört masayı uç uca ekleyip boncuk gibi dizildik kenarlarına. Yaklaşık on iki kişiden dördü erkekti. Sohbet muhabbet derken saat beşi bayağı geçmiş, hatta DongHo'nun beraber yaşadığı iki arkadaşı bile gelmişti. Siyahlar prensi, *cool boy* hâlâ ortalarda görünmüyordu. Kafamda dolanan tek soru vardı; '*Acaba gelmeyecek mi?*'

Yan tarafımda sessizce oturan, geçenki şu büyük buluşmada tanışmış olduğum çocuğa takıldı gözlerim. Bakışını yakalamamla atağa geçip sormam bir oldu.

"Pissst! Pissst! Onur! DongHo nerede?"

Onur da Koreliydi ve DongHo'nun en yakın arkadaşlarından biriydi. Bakma adının Türkçe olmasına, gerçek adının telaffuzu bizler için zor olduğundan bu ismi vermiş kendine. İzlediği bir filminden etkilenip bu ismi seçtiğini duymuştum. Türkçeyi bir Türk'ten bile daha iyi anlamasına rağmen konuşmakta zorlanması en büyük talihsizliğiymiş belki de.

Konuşurken yanağında beliren gamzesinde saklanan gülüşü ve sevimli Türkçesiyle yanıtlamakta gecikmedi.

"Şey ya... O iş bitip gelir."

"Haaaa, öyle miii? Kaçta bitiyor işi acaba?"

"Ya altıda bitiyor," deyip telefonunu eline aldı.

Onur'dan da beni mutlu edecek bir cevap alamadığıma göre, bekleyip görmekten başka bir çare kalmamıştı. Zaten son zamanlarda sıklıkla aşına olduğum

bir durumdu beklemek. Bir mesaj için bile saatlerce bekliyordum.

Saniyeler sonra Onur'un bana seslendiğini duydum. Ona döndüğümde yüzündeki hınzır ifadeyle konuşmaya başladı.

"Az önce konuştum DongHo'yla. Ya çıkmış geliyormuş."

Genelde her cümleye 'ya' diyerek başlayan Onur, gecikmeli de olsa hayatımın sorusuna cevap vermişti. Bir de her şeyi anlamış gibi gözlerimin içine bir bakışı vardı ki... Gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Yoksa daha fazlasını anlayabilirdi! Sevincimin ve heyecanımın etkisiyle değişen surat ifademi kontrol etmek hayli zordu şu durumda. Konuyu değiştirip normale dönmek için yapmam gereken en olağan şey, diğerleriyle sohbete dalmaktı. Ortama bir göz atacak olursak, gelenlerin çoğu bir şekilde Kore'ye ilgisi olan insanlardı. Dizilerini, filmlerini, kültürlerini ya da Kore erkeklerini sevenlerden oluşan bir topluluktuk. Kore gezimden döneli henüz üç ay olmuştu ve bu yüzden söz hakkı almak için ekstra bir çaba içine girmemiştim açıkçası! Kızlar soruyor, soruyor, soruyorlardı...

"Kore'de hiç idol gördün mü canım yaa?"

"A evet, birkaç grubun konserine gittim. Bir video klibin çekimine de denk gelmiştim."

"Kore yemekleri nasıl?"

"Biraz zor ama alışınca bırakamıyor insan."

“Kore’de herkes yakışıklı mı?”

Heee canım hee! Herkes birer Brad Pitt havasıyla meydanlarda! Bu nasıl bi azmanlık, nasıl bir soru? Kültürünü sor, yemeğini sor, parasını sor, müziğini sor... demek isterdim ama ne yazık ki şu an bambaşka bir konuya odaklanmış durumdaydım. DongHo gelmek üzere olmalıydı. Kaşla göz arasında süzüverdim etrafı.

Aaaa, tesadüfe baak! Bu kalabalık masada sadece benim yanımdaki sandalye boşmuş! Hadi çantamızı oraya koyalım!

Koyalım, değil mi? Yerlerde kalmasın! Ama uzun boylu, siyah giyinen bi adam içeri girerse, ayakta kalmaması için tekrar yere alabiliriz çantayı! Değil mi?

Kural: Kadınların çantası değerlidir!

Elbette! Yanımızda gezdiriyoruz, taşıyoruz, bize eşlik ediyor. Kimi zaman en büyük sırlarımızı içine atıp çekiveriyoruz fermuarını ve bizi hiçbir zaman ele vermiyor. Kimi zaman da en güçlü silahımız oluyor. Yorgunluğa yenildiğimiz günler yastık, strese yenik düştüğümüz zamanlar sarılıp ağladığımız... Bazen yolda sağda solda görüyorum, kadının çantasını taşıyan erkeği. Ne kadar kibar, hoş bir davranış. Özellikle Kore’de buna çok daha sık rastlayabilirsin. Gerçekten

güzel bir görüntü. Adam hatununa kıyamamış, kendisi taşıyor parıl parıl taşlı çantayı.

Bir gün Seul metrosunda, Abgujung tarafına giden hatta gördüğüm bir olayı anlatayım... Sevimli bıcır bıcır bir çift binmiş. Binmişler diyorum, çünkü biz bindiğimizde kız çocuğun gömleğini yere sermiş üzerinde oturuyordu. Bu bile olayı yeterince ilginç bir hale sokmuşken, yetmez gibi kız bir de topuklu ayakkabılarını çıkarıp çocuğun spor ayakkabılarını geçirmiş ayağına! Çocuksa çıplak ayak yerlerde...

Görüntü başta hoş geliyor. Genelde genç kesim bir masal okur gibi izliyor bu durumu. Yapılan şey güzel... Kadına değer vermek, saygıyı hak eden bir davranış. Fakat ya kadının bencilliği? Bencillik kısmı olayı öğrendiğimde ortaya çıktı. Karşındakinin sana verdiği değere sahip çıkıp, sen de ona hak ettiği gibi davranacaksın. Ne o öyle prenses hastalığına yakalanmış gibi! Sanki evde kahvaltısı her sabah yatağına geliyor hanımın! İki adım attı diye ayağı ağrımış! Giyme hatun sen de! Biz giyiyoz mu? Bizim kızlar gibi var mı ya! Aslanız aslan! Başkasına yük olmamak adına babetlerimizi yük ederiz çantamıza da, giyeriz ağrıyiverince ayaklarımız! Helal bize! Süper, devam kızlar! Bir gün farkımız fark edilecek. Umudunuzu kaybetmeyin!

Med-Cezirlerde
boğuldum...

Kurduğu küçücük planı takır takır işleyen birini hayal edin. İşte o benim! Kafenin ağır demir kapısı açıldı. Uzun boylu DongHo'muz belirdi kapının hemen önünde. Başını eğerek bir adım attı içeriye. Dizlerine kadar gelen siyah paltosunun tüm düğmeleri açıldı. Dar siyah pantolon ve altında yüksek postallar... Omzuna astığı kahverengi ekose desenli çanta... Adam tam bir karizmaydı! Bize doğru yürürken bir eliyle çantasını tutup, diğer eliyle de omzundaki uzun askıyı indirdi. Oturduğumuz masanın hemen arkasına geçip keskin hareketlerle selamladı herkesi.

Kapıda belirdiğı andan itibaren unuttuğum nefes alma durumu, onun o kendi tarzında selamını verme-siyle tekrar hatırlattı kendini. Bayılmaya bir adım kala kendime gelip kaçırdım gözlerimi ondan uzak bir noktaya. Fakat aklımda çakan fişekler bakışlarımı yeniden ona yönlendirdi. Oturacak yer aradığını görmemle,

yanımdaki boş sandalyede duran çantayı elimin tersiyle itip yere düşürmem bir oldu. Hızlı ayak hareketleriyle de, yerde çirkince duran çantamı masanın ücra köşelerine doğru ittim. Çantanın yokluğuyla oluşan boşluktan daha büyük bir boşluk doğdu sanki ortamda. Yüzüme bile bakmadan çekti sandalyeyi oturtmak için. Bu sırada herkesle tek tek merhabalaşan adam, bana bakmadı bile. Bakmadı yaaa!

Buradan Justin'in 'Hi!' bile demediği kıza sesleniyorum... Aynı durumdayız, güzelim. Sakin ol!

Ben sakindim, çünkü bana selam vermemesi iki şekilde açıklanabilirdi.

1. Gerçekten benimle konuşmak, herhangi bir diyalog kurmak istemiyordu.
2. Benimle çok fazla ilgileniyordu.

Elbette ki cevabın ikinci seçenek olmasını istiyordum. Ben istiyordum istemesine de, birinci seçeneğin gerçek olma ihtimali de vardı en nihayetinde.

Heyecandan kalbim ağzımdan çıkmak üzereydi. Yanımdaki sandalyede, gözümün içine yerleşmiş orada yaşayan ve her gözümü kapattığımda karşıma çıkan bir adam oturuyordu. İnceden burnuma gelen kokusu, o hareket ettikçe etkisini de arttırıyordu. Sağ tarafım, onun olduğu tarafa dönmemeye çalıştığım için felç olmuş durumdaydı.

Nefret ve aşkı aynı anda hissettiren o tuhaf duygu belirmişti yine. Herkese selam verip, beni görmezlikten gelmek de neyin nesiydi şimdi? *Kalıbından utan be adam!*

Yan sandalyemdeki, takıntılı olduğum adama bir bakış atıp göz göze gelince "Hoş geldin," demek zorunda hissettim kendimi. *Adam geleli yirmi dakikadan fazla olmuş! Oha yani!* O da nezaketen ve *cool*'luğundan taviz vermeden cevapladı ve önüne dönüp sohbetine devam etti. Etrafında onunla oyun oynamaya çalışan bir Kore fan grubu vardı. Genelde Koreliler böyle arkadaş toplantılarında bize oranla daha az konuşur, daha çok telefona bakar, daha çok içki içer ve daha çok, hatta çok daha çok oyun oynarlardı. Biz de ortamın üzerimizde yarattığı etkiyle oyun oynamaya başlamıştık. Her birimiz üniversite çağlarındaydık ve oturmuş 'kim daha hızlı diğerinin eline vuracak' oynuyorduk. Ancak oyunumuz fazla uzun sürmedi.

Pasta almaya çıkan fakat bu işi gizli yapmayı beceremeyen iki arkadaş, ellerinde mumların büyük çoğunluğu sönmüş olan meyveli bir pastayla geldiler. Hoop mumlar üflendi, pasta midelere yolcu edildi.

Ve oyunlara devam... Bir oyun biter bitmez bir başka oyuna başlıyor, o da sarmayınca bir diğerine geçiyorduk. Zaten anlatmak istediklerini yeterli şekilde anlatamadıkları için, yarım yamalak öğrendiğimiz oyunlarda da bir iki tur sonra anlaşmazlıklar çıkıyordu. En son oynadığımız, bir elimizle kulağımızı tutup diğer elimizin parmaklarıyla bir şeyler yapmaya

çalıştığımız oyuna da pek anlam veremeyip bitirmiştik. Oyunlar esnasında tek bir cümlesi bile olmadı bana karşı. Benim de ona... Oyun oynamayı bıraktığımız anda, sanki zorla oturtulmuş gibi sandalyesinden kalkıp, karşı tarafın en son sandalyesine otur verdi. Düşmana yapılmaz! Üstelik o gidince herkes birer sandalye kayd ve onun geri döneceğine dair umudum da kayboldu.

Düşmana yapılmaz!

Gerizekâlı diyorum, sonra neden diyorsun!

Kendimi değersiz hissettiğim başka anlar da olmuştu, evet ama bu da en az o anlar kadar gol oldu. Onun oturacağı sandalyeyi küçük oyunlarla en yakınımıdaki sandalye olarak hazırlamam, onun gelişi, terleyen avuç içlerim, yere ittiğim çanta, yanımda oturması... Yanımdan gitmesi... Kalp atış katsayımındaki dengesizlik... Ne kadar da zavallıydım!

Masanın karşı tarafında, bir hanım ablanın yanına oturmuştu. Kabarık kıvrıkcık saçlı, esmer, boynuna birkaç renkte fular dolamış, her şeyi ben bilirim edasında, çok da sevimli olmayan hatunun, daha önceki büyük buluşmada pek haz etmediğim kişi olduğunu anlamışsındır sanırım! Bugün daha bir girişkendi ablamız. Hani her ortamda profesyonel kamerasıyla gelip kabul görmeye çalışan tipler olur ya... Durduk yere resminizi çekip 'Ayy, bak çok hoş çıktın!' diye de sebezsizce resmini sana gösteren, hani çok güler yüzlü olmak zorundaymış gibi duran tipler... Hah işte! Kız

da tam o tipti! Çektiği resimleri DongHo'ya gösteriyor, sonra da beraber gülüşüyorlardı. Gören de sergilik resimlerin üzerinde yorum yapıyorlar sanacak!

Kendi kendimi yiyip bitirdiğim o anlarda mutlu gibi görünmeye çalışmak elbette zordu. Bu yüzden sık sık tuvalete gitme bahanesiyle ortamdan uzaklaşıyordum. Aslında ben de ortamdan birini ayartıp sarmaş dolaş pozlar verebilirdim ama bu kötü sonuçlar da doğurabilirdi. Açıkçası sonucunun doğuracaklarından çok, bunu yapmaya gücüm yoktu.

Dikkatler masa üzerinde duran bir telefonunun ekranının parlamasıyla oraya kilitlendi. Büyük ekranda çıkan 'Gizem K.' ismi ve muhtemelen facebook profili olan resim rahatlıkla görünüyordu. Telefonu eline alan kişi tabii ki siyahların kralı DongHo Bey'di! Arama meşgule falan alınmıyordu ha! Her defasında itinayla cevap veriliyordu! Bu işlem dört defa tekrar edildi. Arandıkça kalkıyor, kapandıkça oturuyordu yerine. Mekândaki seslerden dolayı dışarı çıkıyordu rahat konuşmak için. Yine dışarı çıktığı bir sırada, ekranı bozuk olduğu için arayanın görünmediği telefonum çaldı. Elimizde telefonlarla karşılaştık kafenin kapısında. Ben babamla konuşuyordum, o da adının Gizem K. olduğunu bildiğim bir dilberle... Derken göz göze geldik! Tepkisiz kalmak için kendimi sıkarken bir gülümseme hediye etti bana. Hem de öyle bir gülümsemeydi ki... Gözleri iyice kısılmış, dudaklarının kenarları hafif kıvrılırken, yanağında iki çizgi

oluşmuştu. Hayat benim için durmuştu o an. Ellerimi kalbimin üzerinde kavuşturup, uzunca bir süre onu seyrettim küçük bir kız çocuğu gibi...

İçeri girerken öyle havalıydı ki, uzun Matriks pal-tosu geriden geliyordu, uzun boyu sebebiyle kapıdan geçerken hafif eğildi. Sanki tüm buzlar erimişti kar-lar ülkesinde. Her yer çiçek kokularıyla dolmuş, kele-bekler uçuşuyordu...

Birkaç saniye sonra içeri girdiğimde, beyefendi yine aynı kızın yanına oturmuş gülüşmesine kaldığı yer-den devam ediyordu.

Yerime oturdum. Dışarıda bana o güzel duygu-ları yaşatan erkek, dünyaya döndüğünde yine o kötü kahraman olmuştu. Sıkıntılıydım. Kendimi bir gülüşle kandırılmış gibi hissediyordum. Belki de bir gülüşe çok fazla anlam yüklemiştim! Şu an bunu analiz ede-cek durumda değildim! Güçsüzlük, kırgınlık, nefret ve hepsinden ağır basan bir aşk...

Duygularım çok yorulmuştu bugün...

Sinir katsayım üç dört katına çıkmıştı. Karışık ve yoğunluğunu vücudumun her bir noktasında ayrı ayrı hissettiğim duygularım yüzünden kriz geçirmek üze-reydim. Önce o bonusun saçlarını yolacak, sonra da ma-sayı ters çevirecektim. Birkaç dakika içinde bu mekân savaş alanına dönecekti. Ve en önemli kısım... Yerdeki çantamı alıp, onun o gülümsemesinin ortasına...

"Canım bi sorun mu var? Telefon kimdendi?"

İrkildim bu yersiz soruyla. Savaş kahramanı olduğum hayalimin içine de edilmişti iyi niyetli arkadaş sayesinde. Biraz daha hırsımı alsam ne olurdu sanki!

"Hıı? Haa! Yok canım. Bir sorun yok. Devam et sen."

Az önce kapıda içimin yağlarını eriten ve içeri girmemle aniden kaskatı kesilmemi sağlayan adam yüzünden gerilmiştim. Ortada bir aşk yokken aşk acısı çekiyordum resmen! Hayallerden hayallere, depresyonların birinden çıkıp diğerine sürükleniyordum. Kendime bunu neden yapıyordum? Ben bu değildim!

Hayır, olamaz ya! Ben bu kadar ezilmeyi hak etmiyorum! Kalbimi yere atıp, üzerine o koca postallarla basmasını izleyemem. O kim ki be? Ben var ya... Ben var ya... Neler yaşamış, ne olaylar görmüş, hangi dertlerle baş etmişim ben! Bu herif de kim oluyo? Ben onu da, onun o aldırmaz tavırlarının da...

Ani bir kararla, yere düşen gururum gibi kaldırdığım çantamı bir hışımla masaya koydum. Aynı hızla ayağa kalkıp, "Ben gidiyom yaa!" deyiverdim kararlı ve gür sesimle.

Kısa bir süre önce yakın arkadaşım konumuna geçen Deniz'in doğum gününü mahvetmek üzere olduğumu fark ederek, davranışımı biraz daha yumuşatmaya çalıştım. Etraftan gelen, gitmemin nedenini soran seslere, hatamın kıyısından dönüp yanıt verdim.

"Gideyim artık. Annem bekler, merak etmesin. Hem her yer kar, otobüs yavaş gidecek zaten... Şimdi

çıkmam daha doğru olur,” dedim etkisi giderek azal-
ıp güçsüzleşen sesimle. Öyle ki, son kelimemi söyler-
ken, iki elimi yüzüme kapatıp ağlayacak hale gelmiş-
tim. Yapmadım tabii! Ağlamadım yani.

“Ben de geliyorum. Bu karanlıkta nasıl bineceksin
yaaa?” dedi Büşra kalabalığı yaran sesiyle isyanla ka-
rışık. Israr ettiysem de kararını vermişti.

- Masadakilerle üstten bir vedalaşmanın ardından
gözüm DongHo’ya takıldı. Boynuna atkısını dolayarak
kalkıyordu yerinden. Kafamı çevirmeden gözlerimle
bir defa daha baktım, toparlanmıştı bile...

“Beraber çıkalım!” dedi kararlı bir şekilde.

“Hayır, sen partiye devam et.”

Sözümü bitiremeden yanımda belirmişti bile. Boy-
numa öylesine astığım atkının ayağıma kadar sarkan
kısımına doğru eğildi. Gözlerim yerlerinden fırlayacak-
mış gibi açılmıştı. Bana günümü zehir eden, cazibe-
sine karşı koyamadığım adam önümde yerlere kadar
eğilmişti. Titriyordum. Bir yandan da belli etmemeye
çalışıyordum. Atkının sarkan kısmından tutup doğ-
ruldu ve boynuma bir defa dolayarak aynı kararlı-
lıkta tekrarladı.

“Beraber çıkalım!”

Hayır diyemedim bu kez.

İçeride kendi kendine kurgular yapıp, DongHo’ya gü-
nünü göstermeyi planlayan Duygu’dan eser kalmamıştı.

Yol boyunca pıtırıcık, ben ve DongHo yan yana yürüdük. Kalbimin sesi dışarıdan duyuluyor muydu acaba? Nefesimin sesi bile çok büyük gürültüymüş gibi geliyordu. Arada sırada Büşra bir iki kelam edip sessizliği deliyordu. Bir elin parmaklarını geçmeyecek sayıda kelimelerle geçiştiriyordum gereksiz soruları. Yolda sadece bizim ayak seslerimiz işitiliyordu. Üç kişinin yerdeki sertleşmiş karlarda çıkarttığı ayak sesleri... Oldukça iyi hissettiriyordu.

On dakikalık, huzur içinde gerçekleşen yürümenin sonunda otobüs durağına varmıştık. Genelde otobüsler beş dakika arayla geliyordu. Tüm yolcular bindikten sonra birkaç dakika daha bekleyip hareket ediyordu.

Otobüsü beklerken fazla konuşmadık. Ama çok mutlu oldum. İçimden... Otobüs geldiğinde vedalaşma faslına geçtik. Korelilerin vedalaşırken sarılma-
dığını biliyordum, o yüzden tokalaşmayı tercih ettim. Büşra'yla sıkı bir kucaklaşmanın ardından otobüse binip yerleştim koltuğa.

Otobüsün bekleme süresi dolana kadar ikisini izledim. Birisi günlerdir beni yoran o adam, diğeri beni çok fazla düşünen ama bir o kadar da rahatsız eden arkadaşım. Ağızlarından soğuğun etkisiyle çıkan beyaz dumanları gördükçe, ne konuştuklarını dair merakım artıyordu. Bununla başa çıkmak öyle zordu ki. Neyse ki kararımı değiştirip inmeme fırsat kalmadan, otobüs yavaş yavaş hareket etmeye başladı.

Acaba partiye dönüp, tekrar o kızla sohbetin dibine vuracak mıydı?

Hadi aslanım! Şimdi doğru eve! O partiye dönmek yok! demek için can atsan da, çok şükür ki eyleme geçir-medim. Otobüsüm hareket etti ve ben gittim...

Kural: Bazı cevaplara hemen ulaşılmıyor.

Tıpkı bazı hayallere olduğu gibi...

Hayatımda çok az hissettiğim duygular içindeydim. Bir doğum günü partisinde hiç olamayacağım kadar stresliydim. Bir o kadar da mutlu! Bugün yaşadıklarına bir anlam vermem gerekirse, Med-cezirden başka bir şey değildi. Korelilerin ilişkiye başlamadan önce bu tarz oyunlar oynadıklarını duymuştum. Karşı cinse bir adım atıp iki adım geri kaçmak gibi. Böylece kendilerini korumaya alıp yerlerini sağlamlaştırırken, her an elden kaçabilir havaları yaratıyorlardı. Ufak heyecanlarla karşı cinsi mala çevirip, ilk açılmada olumlu cevabı garantiliyorlardı. Tamam, hoş yöntem! Ama bu kadar uzun süren med-cezir mi olur? Stresten kıvrıla kıvrıla yılanı dönmüştüm. Hem nereden biliyordum ki öyle kumpaslara girdiğini? Belki de adamın benimle ilgilendiği falan yoktu! Neden

şimdi bi kılıf uydurmaya çalışıyordum ki? Yine de... Eğer herifin yaptığı itme-çekme olayıysa, bunun çok güzel bir anlamı var...

O da benden hoşlanıyor!

Keşke insanların hislerini hemen anlayabilsek de, ona göre önlemimizi alsak. Aklımda cevabı belirsiz yüzlerce soru vardı.

Ben şimdi ne yapmalıyım? Bu adama tüm duygularımı göstersem, en savunmasız halimde beni yaralar mı? Yaralarımın tam sarılmadığı bir dönemdeyken, bu beni zorlar mı? Yeniden bir yolculuğa çıksam, bu beni yorar mı? Yol arkadaşım güvenilir mi? Yolun sonu belli mi? Benim yaptığımın adı kuruntuluk etmek mi? Ben onu çok ama çok sevsem, o da beni sever mi?

Düşüncelerim sayesinde kısalan yolun sonunda eve ulaşabildim. Montumla birlikte, dışarıda yaşadıklarımı da vestiyere asmaya karar verdim. Artık evdeydim, bugün olanlar hakkında daha fazla düşünmemeliydim. Evi çok boşlamıştım sanki..

"Ben geldiiiiim!"

Maalesef insan kafasına koyduğu her şeyi eyleme geçiremiyordu. Bulduğum ilk fırsatta, hattımı kardeşimin telefonuna takmak için odasına gittim. O sırada annem bana bir şey vermek istediğini söyledi. Bugün ameliyatından sonra ilk defa yalnız başına dışarıya çıkmış! Doktoru en az altı ay araba kullanmasını

yasaklamıştı halbuki. Ama annem işte! Zincirlerle zapt edilemez bir Karadeniz kadınıydı. Endişeyle sevinci bir arada hissediyordum. Onun kendini iyi hissetmesi, iyiye gittiğinin göstergesi olsa da, sağlığı açısından bir sıkıntı olmaması için en doğru olan şey, doktoru dinlemektir.

"Doktor ne biliyormuş benim nasıl olduğumu? İyiyim ben, kızım. İnsan kendini bilmez mi?" demeye başlamıştı bile. Bir eliyle yerde duran beyaz kutu poşeti aldı ve içinden çıkan daha beyaz bir kutuyu bana doğru uzattı. "Bu senin. Hastalığım boyunca hep yanımda olduğunuz için... Teşekkür gibi düşünüsen de olur."

Büyük bir kahkaha patlattım. Galiba yaşadığım stresli günün sonunda bozulan sinirlerim, annemin duygusal konuşmasıyla bu şekilde baş etmeye çalışıyordu. Aslında gözyaşlarının sel olmasını engellemek için seçilmiş doğru tepki buydu. İş iyice şakaya vurup, yüksek sesle sevinerek açmaya başladım beyaz kutuyu. Bir telefon! Ah, şu akıllı telefonlardan! En son yaşadığım dokunmatik telefon krizinden sonra bir daha dokunmatik almamaya karar vermiş olsam da, akıllı döneme geçilen şu çağda, akıllı telefon kullanmayan dövüyorlardı sanki. Telefon güzeldi, hem de öyle böyle değil! Ayfon. Henüz 3310'la arasındaki farkı bilmezken kartımı takar takmaz bir mesaj geldi.

'Eve sağ salim vardın, değil mi?'

Bizim minnoş Büşra'dan başka kim olabilirdi! Yani ben öyle sanıyordum. Yeni telefonda ismi çıkmayınca... Sonradan anladım mesajı gönderenin bizim Çokoprens olduğunu. Ama kim düşünürdü ki bir Korelinin 'sağ salim' kalıbını kullanacağını?

Birkaç gün içinde yeni telefonu da çözdüm ve on-line mesajlaşılabilen KakaoTalk uygulamasıyla tanıştım. Artık sabah akşam ücretsiz konuşabilirdim. Yok efendim mesaj hakkıydı, yok bedava kaç dakikam kalmıştı, bunları düşünme devri benim için kapanmıştı. Artık yepyeni akıllı bir dönem başlıyordu. Yehhuu! Konuşacak birisi olsaydı, bu duruma sevinebilirdim tabii...

Birkaç gün sallanarak idare ettikten sonra hikâyenin asıl kızı olan ben, mesajlaşılacak esas oğlanı çoktan seçmiştim. Tabii ki Çokoprens! Saatlerce ne yazacağımı planlayıp, nihayet bulduğum bir bahaneyle gönderdim mesajı. Yalnız öyle yavandı ki bu yazışmalar, dördüncü mesajı göremezdiniz. Çünkü genelde üçüncüde 'iyi akşamlar, iyi geceler, görüşmek üzere' çirkinliğinde cevaplar geliyordu uyuz heriften!

Durmuyordu deli yüreğim, aradan birkaç saat geçse özlüyordu. Yine girişiyordu arayışların en derinine. Bir çare! Bir sebep! Bilirsin ya, birine mesaj atmak istiyorsan sebep her şey olabilir...

Beynimi karşıma alıp oturdum. Beraber sebep arıyorduk.

'Pardon yaa, saatim bozuldu da... Saat kaç acaba?'

Mantığa uygun olacak en son şey, neden ilk önce geliyor ki aklıma? Kendimle kavgam sürerken ellerim mesajı yazmıştı bile.

'Bugün Kızılay'a indin mi acaba? Arkadaşım seni görmüş.'

Dırıing! Anında cevap!

'Evet, kitapçıya gittim bugün. Bir de öğle yemeğimi orada yedim.'

Ne bekliyordun? Hayır, ne demesini bekliyordun? Anladı... Vallahi anladı! Yok yani, kesin anladı! Çünkü bu insan Türkçe Öğretim Merkezi'ndeki kurstan çıkıp işe gitmek için her gün Kızılay'dan geçiyor zaten. Allah beni kahretsin! Böyle soru mu olur? Hemen toparlamalıyım. Zaten sorduğum soru yeterince yalan barındırmıyormuş gibi, sıvama kısmını da bambaşka ve gereksiz, bir o kadar da anlamsız ama oldukça da kuruntulu soruyla yapıyordum.

'Yanında bir de kız varmış. Galiba arkadaşındı.'

Hay Allah! Neden bu hatayı hep yaparsınız ki? Gönül ilişkisi kurmak istediğimiz kişinin hayatında bir oynaşı olup olmadığını böyle gereksiz bir soruyla anlamak ne kadar mümkün olabilir ki? Hayır yani, bu adamın kuzeni, kız kardeşi, kankası falan olamaz mı? Olabilir! E o kuzenle, kardeşle ve ya kankayla dışarı çıkamaz mı? Çıkabilir. E madem böyle, bu mesaja alacağın *evet* cevabı neden seni depresyona sokabilecek gücü elinde tutuyor? Neden diğer bir sürü seçenek

varken, *Kesin sevgilisi vaaaar!* diye ağzını aç aça yakınman gerekiyor?

Neyse ki nefesler tutulup beklenen o istenmeyen cevap gelmedi!

‘Hayır, yalnız gittim. Affedersin, şimdi biraz meşgulüm, sonra konuşalım, olur mu’?

Odun değil mi şimdi bu? Hayır, bende mi sorun var, anlamadım ki! Ne vardı her şey yolunda gitseydi? İsyanın biri gidip biri gelirken, kaybedecek hiçbir şeyimin olmadığını farkına bir kez daha vararak bir çılgınlık yapma yolundaydım. Öyle bir sıkılmış ki adam içimi, kendimi kaybetmişim bence! Yoksa neden bu tarz bir ilişkide, hatta hiçbir ilişkinin olmadığı birine atarlı mesaj atılır?

‘Ne diyon sen yaaaa? Napıyon? Amacın ne senin? Konuşmak istemiyosan doğru düzgün söylesene!’

İşin en kötü yanı, bu mesajı göndermiş olmamdı.

Genelde DongHo ile mesajlaşmalarımı hep yatağıma uzanıp kendime ayırdığım vakitlerde yapardım. Önceleri kardeşimden ödünç alıp kendi kartımı taktiğim telefonu kaptığım gibi, annemin başındaki nöbetime ara verip yatağa seriliyordum. Şimdilerde yine hayatın sıkıcı ve hızlı çarkından kaçıp yatağıma sığındığım, nefes almak istediğim zamanlarda mesajlaşıyorum. Bir nevi kendime kaçtığım, huzura acıktığım zamanlar da diyebiliriz. İşte tam da böyle bir durumda, itici ve sevimsiz mesaj atan birine tepkisiz kalmak pek

de mümkün görünmüyordu zaten. Haksız mıydım? Ama kabul etmeliydim, bu seferki sert çıkışım tüm sert çıkışların lorduydu, kralıydı. Sanırım bir aşk başlamadan bu gece böyle bitmişti! *Aptal kafalı Duygu! Neden atar yaptın ki?* Kendime serzenişlerim bitmezken, uzandığım yatakta doğrulup dağılmış saçlarımı kafamın üzerinde topuz yaptım. Bir paçası dizimde diğeri yerleri süpüren açık mavi pijamamın üstüne ince hırkayı geçirip, ayaklarımı sürte sürte ilerledim odanın kapısına doğru. Arkamı dönüp, yatağın üstünde duran telefona son bir kez daha baktım. Siyahlı Bebe hakkındaki tüm umutlarım, yaz gününde limonata içindeki buz gibi eriyip bitmişti artık.

Ama!

Eriyen buz özelliğini kaybetse de, en azından limonatanın tadında bir değişikliğe sebep vermez mi? Az da olsa bir etki etmez mi? Belki bir mesaj gelmez mi?

Telefona bakmaya devam edip, saymaya başladım.

"5... 4... 3... 2... 2... 2... 1!"

Ses yok!

"MAL YAA!"

Ağzımdan dökülen iki sözcükle odadan çıkarken cılız bir ses duydum.

DİNG!

Bir mesaj daha!

'Yarın akşam yemeğini beraber yiyelim mi?'

Yine kalakalmıştım. Sanki az önceki kaba mesajımı almamış gibiydi. Ya da almış ama anlamamış! Bilererek yapıyor da olabilirdi. Daha da kötüsü, belki de hiç umursamadığından dolayı bu tavrı takınıyordu. Beni çıkmaz düşüncelere salıyordu bu halleri. Çözemediğim ama kaldırıp bir kenara da atmadığım bir bilmece gibi... Kimi zaman bir mum oluyordu en lacivertinde gecenin, kimi zaman ucu görünmeyen çöllerde karanlık bir kuyu... Belki de gizem en çok onun üzerinde bu kadar şık duruyordu. Kim bilir, o gizemi çözmek, belki de bana düşüyordu.

Mesaja anlamlar vermeye, üzerinde tezler yazıp, yazdığım tezleri çürütmeye uğraşarak hiç zaman kaybetmeden, saniyeler içinde cevabı yapıştırdım. Kendimi biliyordum; düşünürsem kesinlikle kendimi çok fazla yargılayıp, bu cevabı yazmamı engellerdim.

Ne mi yaptım?

Tabii ki kabul ettim!

Kural: İtme-Çekme'nin üstün gücüne inan!

Kaçan kovalanır, arkadaş! Kural böyle yazılmış. Hayatımm en çok itilip çekilme yaşadığım şu döneminde bir kere daha anladım bunu. Mesela başta bizden hoşlanan, hatta peşimizde dolaşıp duran, aşkından dağlara çıkan, sevdasını

dağlara falan yazıp haykıran çocuğa üzüldüğümüz için, bir şekilde onunla çıkmaya başlayıp, sonra ona âşık olduğumuz dönemde hoop diye kışımızın üzerine düşmedik mi? Hatta durum böyle olunca, o kişiye olan aşkımız depresip depresip bizi yerden yere sermedi mi? İşte bunlar hep o lanet olası *kaçanın kovalanması* kuralından dolayı! Üstelik bu Türkiye'mize ait bir kural da değil! Evrensel! Kore'de 'indirme-kaldırma' deniliyor ve genelde erkekler bunu yapıyor. Böyle yapıldığında, kızların onları terk edemeyeceklerini düşünüyorlar. Tabii bize gelene kadar bu kural çok değişimler yaşamış. Örneğin, *Fazla naz âşık usandırır!* demişler sırf bu med-cezire kapılma korkusu yaşayan erkekleri koruma amaçlı. Kullanılabilirliği de var ya...

-

Bir de erkekler itme-çekme olayını pek beceremezken, kızların bu ufak heyecan oyununu da *Kadınlar ne istediklerini bilmiyorlar!* diyerek yaftalamışlar!

Bu sefer bordo
giymiş!

Uzun zamandır savaştığım, kimi zaman kaybetme eşiğine geldiğim davamda sona yaklaştığımı anlamış ve bu sonun mutlu son olduğunu düşünmeye başlamıştım. Keyfim yerindeydi yani! İlk defa baş başa yemek yiyecektik. Özel bir buluşma! Kafamda deli sorularım ve ben tam ekran karşıındaydım. Ne giyecektim? Ne konuşacaktım? En önemlisi, nasıl yiyecektim?

Çoğu insan için pek de önemli bir durum olmayabilir yeni tanıştığı birinin karşısında yemek yemek. İnsani ihtiyaçtır neticede. Yani günde az iki defa yapılan bir aktiviteyi bir başkasıyla aynı anda yapmanın nesi tuhaf? Fakat ne yazık ki durum benim için o kadar basit değildi. Evet sonuca bakarsak, yeni tanıştığım biriyle yemek yiyecek gibi görünüyordum ama olayın diğer boyutu beni strese sokuyordu. Yeni tanıştığım birisi ve her gün yapılan bir temel ihtiyacı karşılamak... Bu iki durum birbiriyle tamamen tezat

değil mi? Kendi temel ihtiyacımı giderirken, yeni tanıştığım birinin bunu görmesi ne kadar doğru? Hemen kalbimi, kendi dünyamı açmam mantıklı mı? Değil! Bu stresle başa çıkmanın bir tedavisi olsa, gidip hemen olurdum emin ol. Ya da ilk özel buluşmayı bir kahve dükkânında yapmayı tercih edebilirdim. Maa-
lesef hikâyemizin başkahramanı gizemli, gece gözlü adamımız bu özel buluşmayı *yemeğe çıkmak* şeklinde belirlemişti. Bana da pek bir seçenek kalmamıştı.

Her kim olursa olsun, ilgilendiği o özel insanla ilk kez buluşacağı gün yaşayacağı stres, Everest'le yarışır durumda olacaktır, eminim. Son zamanların 'büyük gün'ü olan bugün oluşabilecek tüm talihsizlikleri ortadan kaldırmak için özel bir çabaya girmiştım. Giyilecek, yapılacak, hazırlanacak her şeyi önceden planlamak en mantıklısıydı zaten!

*Kural: Not tutma alışkanlığı kurtarıcıdır,
kazandırılmalıdır.*

Aslında heyecanla beklediğim buluşmalar, görüşmeler, hatta yolculuklar için hep bir ön liste oluştururum. Yakınımdaki bir kâğıda, evin bir köşesinden diğer köşesindeki odaya gitmeye üşenip zar zor bulduğum, bitmeye yüz tutmuş

bir kalemle başlarım bir yapılacaklar listesi hazırlamaya.

- Bej rengi oje
- Ayakkabılar silinecek
- Mavi gömlek
- Şuradaki çanta
- Düzleştirici

Yaptıkça da bir bir üzerini çizer, gönül rahatlığıyla çıkarım evden. Yoksa işim zor! Tam yolda giderken, içime hızla girip en ağrıyan yerinden kemirmeye başlar bir canavar kurt! Düşünmemeye çalışırım ama yine de 'Hiiiiii! Anah-tar! Ayy tamam, burada burada! Hiiiiii, eyvah! Şarj aletim! Ohh, buradaymış!' tarzı ufak kalp krizi risklerim her zaman yanımdadır.

Not tutma alışkanlığı güzeldir. Edinilmesi gereklidir. Özellikle markete gidilecekse! İki gün sonra market alışverişi için beklediğim param gelecek diyelim, hemen otururum liste yapmaya. Yaparım yapmasına da, ah bir de markete giderken yanıma alsam o listeyi!

Market konusunu kapatabilir miyiz lütfen? Hayatımın buluşmasına gideceğim bugün!

Belki evleneceğim adamla yediğim ilk yemek olacak!

Belki harika bir evlenme teklifiyle bana kraliçe tacını takacak olan adamla buluşacağım!

Belki ben prenses gelinliğimle yürürken,
dar koridorun sonunda elimi tutup bana eşlik
edecek olan adam o!

Allah Allah! Ne güzel hayaller!

Tamam, abarttığımın farkındayım. Evlilik
teklifi olmaz belki ama çıkma teklifi olabilir.
Neden olmasın?

Kore'de ilişkilerden önce '*some*' dedikleri
bir şey yaşanıyor. *Some!* İngilizce, evet. Kore-
ceye tam da bu haliyle girmiş bir kelime. Bi-
zim 'platonik aşk' dediğimiz şey sanırım. *Some*
yaptığın kişi de *benimki* değil ama *benimki* gibi
olan biri. *Some* yaşadığın kişi sana karşılık ve-
rirse, bir gün yolda yürürken birbirine yanlış-
lıkla dokunan eller bir anda sıcak bir dokunuşla
kavuşur. Sonra birbirlerine bakıp bir anda et-
rafta uçuşan kırmızılı pembeli kalpten balon-
cuklar patlar. Hoş bir his, güzel bir kokuyla be-
raber yayılır etrafa. Atmosfer değişir bir anda.
İki ayrı bedende bir olan kalpler de aynı hızlı
ritimlerle atar. Ve hikâye başlar...

Ama hikâyeme bakılacak olursa, bizde *some*
yapan taraf sadece bendim. Görünen o ki, ne
aşkın büyüleyici kokusu başımızı döndürecek
bugün, ne de yanlışlıkla birbirine çarpan elle-
rimiz bir anda kenetlenecek... Üstüme sos dök-
meden yemeğimi yiyip, elim ayağım dolaşma-
dan kolamı içip eve dönebilirim ne mutlu bana!

Saat altı buçukta buluşmak için sözleşmiştik. Hiçbir aksilik olmaması için erkenden çıktım evden. Buna rağmen, buluşacağımız Güvenpark havuz başına ulaştığımda altıyı biraz geçiyordu. Havanın soğuğu bir bıçak gibi kesiyordu ellerimi. Ankara'nın sert ayazında bir fidan gibi titreyerek bekliyordum. Bugün ben de ona ayak uydurmuştum. Siyahlar içindeydim. Siyah mont, siyah kot pantolon, siyah ayakkabılarım, siyah çantam... Tek tezat şey, sarı saçlarımdı. Ona da alışmıştım zaten.

Dakikalar hızla geçmiş, buluşma vakti gelmişti ancak DongHo ortalarda yoktu. Başka erkek olsa çoktan eksi not hanesine on beş puan olarak yazılırdı bu durum. Bir kız bekletilir mi, paşam? Ankara'nın ayazında hem de!

Alanda oyalanacak bir şeyler arasam da, hiçbir şey bulamayacağımdan emindim. Buz tutmuş havuzun başında bir iki tur atıp, tekrar heykelin önünde yerimi aldım. Çok gergindim. Herhangi bir aksilik ihtimalini bile öldürmek istiyordum ama ben ne kadar yok etmek istesem de, olumsuzluk benden inatçıydı. Burnum akıyordu... Hay aksi!

Elinde beyaz peçeteli kız iticiliğine bürünmemek adına gizli kapaklı kullandığım peçetelerimi hep pantolonlarıminın arka cebine sıkıştırırdım. Annemin rahatsızlık döneminde diğer ev işleri gibi çamaşır yıkama da bana kaldığı için, bir sürü kıyafetim peçete

tozuyla kaplı olarak duruyordu evde. Bir türlü öğrenememiştım yıkamadan önce cep kontrolü işini! Birçoğunu o halde giyip, *Aman beeeee, kim görecekt, ne anlayacak?* şeklinde yorumlayarak içimi ferahlatmaya çalışıyordum. Tıpkı bu sabah siyah balıkçı yaka kazağı üzerime geçirdiğindeki gibi... Sonrasında her ne kadar ıslak mendille peçete tozlarını yok etmeye uğraştıysam da... Çıkmamıştır büyük bir kısmı tabii! Neden şimdi aklıma geliyor ve beni daha çok tedirgin ediyordu ki! Off!

Ağzımla burnumla ilgilenirken bir baktım ki... Ortalık aydınlanmış. Havai fişekler çakıyor gözlerimde. Bir güvercin kanatlanıyor sanki kafesinden. Midemde kelebekler... Başım dönüyor, soğğun keştiği ellerim titriyor. Kocaman açılmış gözlerimle bakıyorum. *Peki, şimdi ben bu adama ne diyeceğim?* diye geçiriyorum içimden... Kelimeler anlamlarını yitirmiş zihnimde. Hiç konuşmadan öylece sarılsak ya? Hem, elimin ayağımın dolandığını da görmez. DongHo adım adım yaklaşıyor, heyecandan bayılmamak, kendimi ayık tutmak için adını hatırlamadığım bir şarkı tutturuyorum içimden. Uçup giden tüm sözcüklerin yerine... Tam o sırada Onur yetiştiriyor.

Dizzzt!

Bir dakika ya, ne oluyor?

Yolun sağ tarafından gelen DongHo'ya bakmaktan, solundan yardııp gelen Onur'u görmemiştım! Onun ne işi vardı burada yaa?

İki saniye önce kurtarıcım rolünü üstlenen Onur! Ne arıyorsun bu güzel anın içinde sen! Please go back home please!

Yüzünde yaramaz bir çocuk ifadesiyle sallanarak yaklaştı ve gizemli prensten önce ulaştı yanıma.

"Merhaba. Nasılsın?" dedi gülerek.

"Aa, merhaba. Hoş geldin," diye yanıtladım titrek sesimle.

"Ben DongHo'dan bir şey alıp gideceğim."

"Olur mu canım öyle şey? Gel beraber yemek yiyelim," dedim çok istekli olduğunu düşündüğüm bir tavırla.

"Yok yok, size iyi eğlenceler," diyerek döndü ve bize doğru gelen DongHo'ya yaklaştı. Bir şeyler aldı elinden ama tam olarak göremediğimden ne olduğunu anlayamadım. Ardından hızla ayrıldı parktan.

Sonradan anladığım kadarıyla, Onur'a gerekli olan bir kitabı kütüphaneden getirmiş bay gizemli adam. Onur da onu almaya gelmiş.

Bu özel günün bize özel olması için Onur'un gitmesi işime gelmişti. Normal bir gün olsa hayatta bırakmazdım... Fakat şimdi...

Aman Allah'ım! Ne büyük bir güzellik vardı gözlerimin önünde!

DongHo'nun eli karşımdaydı. Bana uzanmış, tokalaşmamı bekliyordu.

Bu anı biraz dondurabilir miyiz? Çok istersek her şey buz tutar mı bu Ankara soğuşunda?

“Merhaba,” dedi ve tüm buzlar eridi. Sonraki merhabaları küresel ısınmanın büyük tetikçilerinden olabilirdi!

Elini tuttum tokalaşmak için. Sıcacık bir pamuk yumağı gibiydi. Diğer elindeki eldivene takıldı birden gözlerim. Tokalaşmak için çıkardığı tek eldiveni, elinin sıcaklığını açıklar nitelikteydi.

“Merhaba,” diyebildim donuk bir sesle. Başımı kaldırıp yüzüne bakmakta güçlük çekiyordum.

Beklettiğinin farkındaydı. Basit kelimelerle gecikme sebebini anlatıp, defalarca özür diledi. Aslında tam vaktinde yola çıkmış. Fakat tam otobüse binerken Onur’un arayıp yarınki sınav için çalışacağı kitabı istemesiyle tekrar merkeze dönmüş. Kitabı alıp bir taksiye atlayıp gelmiş. Bunları anlatırken yürümeye başlamıştık bile. Karışık, karmakarışık duygular... Öyle bir haldeydim ki... Utanma duygusu, heyecan, kalp çarpıntısı, ayakların birbirine dolanması, yürürken sekiz adımda bir tökezleme... Kekeleme! Hepsi bir aradaydı. Kalbim! Sanki maratona hazırlanan bir atlet gibiydi. O nasıl bir atıştı öyle! Nefesimi toparlamakta da güçlük çekiyordum. *Allah’ım, umarım akşamı mahvedecek bir olaya sebep olmam!*

Kafamı her dağılmada tekrar toplamam hayli zor oluyordu. Neyse ki birkaç saniye içinde kendime gelip,

yanımda duran devasa varlığı inceleyebiliyordum kaçamak bakışlarla da olsa.

Bu sefer bordo giymişti!

Dar kesim bordo kalın bir ceket. Altında koyu gri bir pantolon, boynunda ise ekose desenli bir başka atkı... Bir de netlikle hatırladığım o koku! Harika bir parfüm kokusu geliyordu burnuma. Özellikle de elini kolunu hareket ettirdikçe. Siyahların adamı unvanını da kaybediyordu nezdimde. Bu iyiye işaretti. Siyahın asaleti karşısında saygım sonsuzdu ama depresif ruh halini de yansıtmıyor değildi. Ayrıca sürekli aynı rengi giydiği için, bu renge takıntısı olduğunu düşünmeye başlamıştım. Bugünkü bordo ceket, bu korkularımı kırmıştı.

Yol boyunca sade ve basit cümlelerine zorlanarak iliştiirdiği bir iki parça yüksek seviye kelimeyle devam etti sohbetimiz. Telaffuzu bazı zamanlar kulak tırmalıyordu. Çoğunu anlamasam da, konuştukça üzerimden tonlarca yükün yavaş yavaş indiğini hissediyordum. Sonunda bir restoranın kapısından girdik. Orta seviyede hoş, genelde gençlerin tercih ettiği bir mekândı. Düşüncelerim bir kere daha yüksek sesle yankılanıyordu içimde.

"Pozitif!"

Neden deme! Adam mekânı kafasında belirlemiş, helal olsun!

'Nereye gidelim?', 'Sen karar ver', 'Hangi tarz yemek yemek istersin?' gibi nezaket kuralları çerçevesine girmiş ama nezaketten bir o kadar da uzak sormularla gelmemişti bana.

Vaay bee! Özgüvene gel!

Otururken de hiç öyle sandalyemi falan çekmedi. Zaten mekân böyle bir şeyi kaldıramaz, başımıza yıkılırdı.

Siparişleri almaya gelen garson, DongHo'nun Türkçe bilmediğini düşündüğünden olsa gerek, devamlı benimle muhatap oluyordu ve bu beni oldukça rahatlatıyordu. Zira on dakika sonra karşısında şapır şupur makarna yiyeceğim adamla henüz iki cümle konuşmamışlığın verdiği gerginlik bir yük gibi duruyordu omuzlarımda.

Onun külbastısı, benim makarnam gelmişti sonunda. Koreli olduğu için şapır şupur yiyeceğini tahmin ettiğim bu adamın karşısında kasım kasım kasmaya hiç gerek yoktu demeyi çok isterdim... Adam zarafet okulunda yüksek lisans yapmış sanki. O ne kibarlık! Çatalı bıçağı tutuşuna bile hayran kalmıştım. Beni her şaşırtmasının ardından genç kız odası gibi dağılan aklımı toparlamam biraz zaman alıyordu. Bu akşam işim kesinlikle çok zordu!

Sohbet çok sıradan geçiyordu. Günlük dizilerin hastane bölümleri gibi... Öyle heyecansız, öyle inişsiz çıkışsız... Beklediğim teklif bir türlü gelmiyordu. Tekliften geçtim, konu aşka bile gelmiyordu. Türkçe

öğrenmek için değişim öğrencisi olarak geldiğinden bahsetti. Sonra da Dışkapı taraflarındaki yurdundan ve yarı zamanlı çalıştığı işinden... Benim de beklemekten ve kendimi içine soktuğum rahatsız durumlardan dolayı gerilen kaslarım yorgunluğuma davetiye çıkar-
mış, yola çıkan yorgunluk da bedenime ulaşmıştı. Heyecanım azalmıştı... Ta ki külbastısından kestiği bir parçayı tabağıma koyana kadar! İşte o an kalbimi beynimde hissettim yine. Müthiş bir ağrı beynimden başlayıp enseme, oradan da omuzlarıma iniyordu.

Hop hop hop! Salmamalıyım!

Yüzümdeki aptal ifadeyi kontrol etmek hepsinden daha zordu. Ama iyi toparladım yine! Helal bana!

Bir kibarlığıyla daha çalırvermişti sayısız kere çaldığı gönlümü.

Kural: Yemek önemli ya!

Sadece yemekle sınırlandırmak pek doğru olmaz! Yemek yemek, büyük bir paylaşım aslında. Birincisi, yemek yemek insanları birbirine yakınlaştırır. Dünya üzerindeki en şerefli olan canlı, en temel ihtiyaçlarından birini seninle beraber karşılıyor. Bu lükse sahip olacak kişi, kalbinin derinliklerini görmeyi hak edecek biri olmalı! Yenilen yemeğe gelecek olursak,

elbette bu paylaşım sohbet muhabbetle dönüyor. Sözlerle, gülüşmelerle, fikirlerle tat buluyor tabaktaki.

Bir de benim gibi hassas insanlar için olan kısmı var bu işin. Beraber yemek yediğin insanın yüzüne baktığında yemek yemekten soğumayacaksın. Adabına uygun oturup, edeplince yiyecek yemeğini. Bugün bir insanın karşısında yemek yemeği beceremeyen, yarın konuşmayı bırakacak, ertesi gün yüzüne bakmayacak. Bu da kulağına küpe olsun. Yemek yerken iştahtan kesen suratıyla ve dişlerinde kalmış beş öğünlük menüyle sana gülümseyen bir erkekle olmaz yavrum, yürümez!

-

Utangaç genç kız tavırlarımı henüz üzerimden atamadan içim içimi yemeye başlamıştı... Hesabı nasıl ödeyecektik? Kore'de kadın erkek karışık çıkılan yemeklerde yaşı en büyük olan kişi hallediyordu bu işi. Arkadaşlar bir şeyler yiyip içtiklerinde ise Alman usulü kapatıyorlardı hesabı. Peki ya biz?

Benim hesabımı ödemesin arkadaş! Öyle tuvalete gidiyorum bahanesiyle kalkıp hesabı ödemesin ilk günden. Yeryüzünde bundan daha itici bir hareket varsa, o da henüz keşfedilmemiş bir iticiliktir! Adam gibi ödesin çok istiyorsa. Ben de bir sonraki kahve kısmında atarım elimi cebime. Ama kalkıp gizli gizli yapmasın!

Hesabın masaya getirilmesini beklemeden ayaklandık. Ceketiydi, atkısıydı, çantasıydı derken, o daha toparlanamadan ben her şeyimi tamamlayıp kalkmıştım. Neyse ki düşündüğüm kadar büyük bir sıkıntı yaşamamıştım yemekte. Siyah pantolonumun üzerine döken kremalı makarnaları saymazsak tabii!

Kasaya doğru yöneldiğimizde net bir tavırla seslendi.

"Pardon, biraz bekler misin?"

Elime cüzdanını ve çantasını tutuşturup gitti. Şaşkınlıkla arkasından bakarken birkaç dakika içinde göründü uzun bacakları. Koşar adımlarla yanıma geldi. Ben durumun farkına varmaya çalışırken o hesabı ödemişti. Hiçbir şekilde beni sinirlendirmeyen bir durumdu bu. Bir şeyler tuhaftı! Normalde hiç katlanamayacağım bir durumda kaldım ama ne sesim çıktı, ne atağa geçtim... Durumdan memnun bir vaziyetteydim aksine. Yavaş adımlarla ben önde, o bir adım kadar arkamda, üst bel kısmımda belli belirsiz şekilde hissettiğim eliyle mekândan çıktık.

Kahve içmeye karar verdik ancak nereye gideceğimizi bilmiyorduk.

Aslında tabii ki biliyoruz ama söyleyemiyoruz! Nasıl bir psikolojidir bu ya! Her gün tiyatro çıkışı köşedeki ünlü kahveciden chai latte'sini alıp durağa giden ben değilim sanki! Bir anda 'ay ben buraları hiç bilmem' triplerinde süzüüm süzüüm süzüülen bir kız oldum çıktım! Hadi onu da geçtim... A be mal! Daha geçen haftalarda önünde buluştunuz

mekân da gözüünüzün önünde ya! GİTSENE! Ne diye soğukta dolanıyorsunuz?

Biri iç sesimi sustursun, yoksa kendi kendimin katili olacağım!

Yarım saat yürüdükten sonra gidilecek bir mekân bulamayıp, aman orası kalabalık, aman burası gürültülü, şuranın kılı tüyü var diyerek, gidilebilecek her yere burun kıvırdıktan sonra otobüs durağına vardık.

Adamın yanından ayrılmamak, daha uzun süre bu güzel hisleri hissedebilmek ve belki bir ihtimal gelecek olan o teklifi bu akşam almak için mekân arama bahanesiyle süreyi uzatmaya çalışan aptal Duygu! Gizemli adam, benim gerçekten kahve falan içmeyi istemediğimi, bu yüzden sürekli mekânlara bahane bulduğumu düşünüp, erkenden gitmemin doğru olacağına karar verdi! İyi halt ettim! Büyük bir alkış bana!

Soğuktan üşüyen ellerimi montun ceplerine hapsedtikten sonra, durakta beklemeye koyulduk. Bu akşam beceriksizliğim yüzünden erken bitiyor olsa da sevinçliydim. Gerçek bir centilmen ile güzel bir akşam geçirmiştım. Heyecanım her saniye bir öncekinden daha fazla artıyordu. Büyük oranda heyecanımdan, yan sebep olarak da soğuktan dolayı bacaklarım titriyordu. Durumu örtbas etmeye çalışarak, tavşan gibi sekmeye başladım. Tam bir rezalet!

Asi yüzü gülümsedi bu hareketim karşısında. Geceden daha karanlık gözleri etrafında üç çizgi halinde

beliren kırışıklık yaştan değildi elbette, onun göz yapısından kaynaklanıyordu. Öyle tatlıydı ki... Yüzünde mimikleri belirmiş, kaşları alınının ortasına doğru daha bir kavislenerek havaya kalkmıştı.

Bir anda "Bir dakika bekle, hemen geliyorum!" diyerek yanımdan ayrıldı.

Yaklaşık on dakika ayazın orta yerinde bekledim gözlerden kaybolan ve çantasını bana emanet eden adamı. Geldiğinde elinde iki bardak kahve vardı. Elime tutuştururken ince ince mırıldandı.

"Bu akşam kahve içmek istemediğini biliyorum. Bu, ellerini ısıtmak için."

Sözleriyle içimi zaten yaza çevirmişti. Tüm duygularım kumsalda güneşlenerek eriyordu. Bir günün daha sonuna gelmiştik. Her zaman beklemekten yorulduğum otobüs, sanki bu akşam çok çabuk gelmişti. İnsanlar tek tek biniyorlardı. En arkadan süzülüp yavaş adımlarla çıktım merdivenleri. Arka koltuklardan birine oturdum. İçimde fırtınalar kopuyordu. Öyle şiddetliydi ki rüzgârım, gecenin renklerini birbirine katıyordu. Tek etkilenmeyen şey, siyahlı adamın silütiydi. Bakanlıklar Durağının arka tarafındaki parmaklıklara yaslanmış, otobüsün gitmesini bekliyordu. Aniden bir ateş parladı. Hayallerimde çakan şimşeklerin etkisi mi diye bakındım bir an. Değildi! Henüz gerçeklerle ayırt edemediğim hayali yansımalar görecektik kadar delirmemiştik. Yaktığı sigaranın ışığıydı parlayan. Birkaç nefes kadarını sayabildim, sonra otobüs hareket etti.

O da yürümeye başladı. Aynı yöne gidiyorduk. Otobüs daha fazla müşteri alma umuduyla onunla aynı hızda ilerliyordu. Arada birbirimize bakıp, tebessüm ediyorduk. Ta ki şoför gaza yüklenene dek devam etti bu durum. Hızla giden otobüsün içinde, boynum kırılıp düşene kadar onun giderek küçülen görüntüsüyle doldurdum gözlerimi.

Benden mutlusu var mıdır acaba?

Gelinliğiyle süzülen kızları, balayında Monako'ya gidip *mojito*'sunu yudumlayan taze gelinleri ve hayallerinin firmasında işe kabul edildiğini öğrenen kişiyi saymazsak, benden mutlusu yoktu bence.

Bu sefer doğru yerden yakalamıştım zamanı, mekânı, adamı. Belli olan tek şey, bu gemiyi benim iterek suya indirmem gerektiği idi. Aklımda binbir soruyla, tüm hayallerim cebimde bir yolcuydum artık. Hayatım ne kadar engebeli olsa da, her çukurda, her tümsekte bir şeyler öğrenmiş olmanın hissettirdiği o tuhaf duygu bekliyordu beni tam da köşe başında. Bugünü de kazasız belasız bittirmeme yardım eden Allah'a olan dualarım bu sefer daha güzel bir şekilde çıkıyordu kalbimden.

"Ne şekilde olursa olsun, bugünü bana yaşama fırsatı verdiğin için teşekkürler, Allah'ım!"

Kural: Şükriü elden bırakmayacaksın.

Ne olursa olsun, teşekkürü hak eden birisin.

Beni ben yapan şeyler sadece karakterim, görünüşüm, nasıl güldüğüm, hangi rengi sevdiğimden ibaret değildi elbette. Yaşadıklarım, geçmişim, planlarım, düşlerim, tecrübelerim de büyük ölçüde pay sahibiydi benim *ben* olmamda. Bütün kötü özelliklerim, hayata bakış açım, olayları algılama biçimim... Bu yüzden ben değerliyim, sen değerlisin... Bu yüzden kendinin farkında olmak zorundasın ve harekete geçmelisin. Yaşadığın günün tekrarı yok! Değerinin farkında olmak zorundasın! Derdini de sevmelisin bir yerde. Derdinin dermanını seveceğin gibi... Cesur olmayı öğrendiğin an, karşında hiçbir güç duramaz. Tecrübe edeceksin. Korkunun üzerine gittikçe göreceksin. Bu yüzden ne olursa olsun, cesur olup yüzleşeceksin.

Eski yolda
kaldın sen!

B u sabah kuş gibi hafif bir güne uyandım. Uyandığımda da aynı güzel hislerimi devam ettirecek, uzun zamandır rastlamadığım hoşlukla karşılaştım. Kahvaltı hazır! Lükse bak! Oysaki üç ay öncesine kadar hep böyleydi. Annem kahvaltıyı hazırlamış, evi toplayıp düzenlemiş, tozları almış, çiçekler sulanmış olurdu. Keyfi yerindeyse balkon masasını hazırlar, börekçiden aldığı börekleri tabaklarımıza koyardı. Bizse uyanmamak için yastıkla kulaklarımızı tıkı, gözlerimizi açamazdık parlayan güneşten. Şimdi eskiyi düşününce *Ne yazık!* diyorum. Öylece yaşamışsınız neyin ne olduğunu anlamadan.

Dün akşamın da üzerimdeki olumlu etkisiyle çiçeklerden böceklerden, bahar gelince yapmayı planladığımız gezilerden konuştuğumuz keyifli bir kahvaltının ardından, günün ne kadar önemli olduğunu anlamamla sofradan fırlamam bir oldu. Yarın yılbaşıydı! Evde vereceğim partinin hazırlığı için yapılacaklar

listem bir hayli kalabalıktı. İşin kötü yanı, arabanın bugün annemde olmasının yanı sıra, sevgili kız kardeşim de gün içinde evde bulunamayacaktı. Bu da gösteriyordu ki, iş ciddi anlamda başa düşmüştü.

Yapılacaklar listesinde bahsedecek olursak; benim alınması gereken kaşlarımdan, hazırlanacak yemeklere kadar olan her şey!

Heyecan ve panikle herkese mesaj atıp, hem gelecek kişi sayısını kabataslak hesaplıyor, hem de davetlilere bir kere daha hatırlatma yapıyordum.

Bizim Çokoprens'e on iki tane mesaj göndermiştim! Son mesajın cevabı yüzde yetmiş olumluydu, bu yüzden mesaj atmayı bıraktım. *Yani geliyor! Sanırım... Evet, yani öyle hissettim. Ne bileyim ya! O nasıl bir Türkçedir arkadaş! Geliyor mu, gelmiyor mu, bunu bile anlayamadım! Ama olumlu düşünüp gelecek olduğunu varsayarsak, mesajlar da cuk oturuyordu. Geliyor ya! Kesin geliyor! O halde daha büyük bir heyecanla koşturmalıydım atı! Haydi kızım, iş başına!*

Bir çırpıda tüm tozları alıp, büyük bir iştahla temizledim evin sağını solunu. Aman Allah'ım! 'Asla ev hanımı olamayacağımı düşünüyordum... Yanlıyormuşum. Evin hali, fiyuvvv! Hani derler ya *bal dök yala*, o biçim. Bir de liste hazırladım en detaylısından; neler satın alınacak, neler elde hazırlanacak, hangi düzenlemeler yapılacak diye. Bu arada da ne giyeceğim, ne süreceğim konusunu halletmiş oldum. Bunların hepsi neyse de, yarın gece bu evde siyahlı prens de olacaktı!

Gerçi o bordo ceketten sonra, siyahlı prens demek ne kadar doğru bilemiyordum. Yine de yakışıyordu ona siyahların prensi olmak. Gizemli, sessiz ama romantizm dolu hallerine tam oturuyordu.

Yarın gece bu evde onunla olma düşüncesinin yarattığı heyecanla her yerim uyuşmuştu sanki. Ne Ankara soğuğunu, ne de tüm evi temizlemenin yorgunluğunu hissediyordum. Ve yine kendimi balkondaki sandalyede, onunla ilgili hayallere dalmış bir şekilde buldum. Düşünmekten bir arpa boyu yol alamıyordum. İşin kötü yanı, eğer bu gece tüm hazırlıklar bitmezse, yarınki aksiliklerden yine ben sorumlu olacaktım. Çünkü her *en önemli günde* kesinlikle ve kesinlikle aksilikler olur!

Bu gibi durumlarda insanın en çok ihtiyacı olan şey elbette ki *arkadaş!* Acil yardımlarını asla esirgemeyecek olan bir arkadaştan daha güvenilir bir yardımsever yoktur. Deniz kızım ve pıtırıcık koşup gelmişlerdi. Yanlarında da sürpriz yumurtadan çıkan bir Koreli! Beraber börek açtık, kurabiye yaptık... En son evi de organize ettikten sonra, Koreli ustamızdan bize *bibimbab* yapmasını istedik. Bibimbab, haşlanmış pirinç üzerine salatalık, havuç, mantar, ıspanak, kızartılmış yumurta ve özel biber sosu koyulup karıştırılarak yenilen bir Kore geleneksel yemeğidir. Çok lezzetli, kalorisi de bir o kadar düşüktür. Biz tabii bu düşük kalorili yemekle doysak bile doymuş saymayız kendimizi. Bibimbabı salata yerine koyup,

hooooop kocaman bir mantı hazırladık en sarımsaklı yoğurtlusundan. Yemekten sonra o kadar halsiz kalmıştık ki, hepimiz salonun ortasına serilmiştik. Halı üzerinde yuvarlanıp, elimizdeki telefonlarla fink atıyorduk elektronik ortamlarda...

Kural: Yediğine dikkat edeceksin!

Kaloriden bahsetmişken... Neden bizim ülkemizde yok? Kore'de insanlar resmen kalori hesabı yaparak yaşıyorlar. Mağazalarda, marketlerde, pastanelerde her ürünün fiyat etiketinde kaç kalori içerdiği de yazıyor. Yemekten sonra 'ooh, üstüne bir de tatlı alalım' tavırları da yok. Bu yüzden kilo problemleri de yok. Hastalık yok, obezite yok, gece uykusuzluk yok... Gece uykusuzluk sorunu olmadığı için, sabah da erken uyanıp kendilerine küçük küçük vakitler bile ayırabiliyorlar. Adamlar bence bu yüzden dinçler abi! Sabah ilk horozun ötmesiyle, saat beş gibi uyanıp yarım saat koşu yapan, sonrasında şirkete gidip orada duş alarak işe koyulan arkadaşlar tanıyorum. İş zamanı iş, spor zamanı spor, yeteri kadar yemek ve ölçülü uyku! Bizse yemeğin ardından, ihtiyacımız olanın belki üç katı kaloriyi bünyemize alıyoruz. Mideye yuvarladığımız baklavaları

saymıyoruz bile. Sonra da gelsin göbekli abla-
ların akşamüstü yürüyüş maratonları!

-

Gecenin geç saatlerine kadar hazırlıkların büyük kısmını tamamlamıştık. Herkesi bir arada yatırabileceğim, evin en geniş bölümü olan salonun ortasına hazırladım tüm yatakları. Adeta düğün evine dönmüştü etraf. Sabah nasıl bir maratonla salonu toplamam gerektiğinin hesabını yaparak, arkadaşlarımla uyuyacak olmanın verdiği keyifle uzandım. Yapılan baldan tatlı dedikodu son bulduğunda da uyuyakalmıştım.

Yarın güzel bir gün olsun. Aksiliklerden uzak...

Günaydın! Bir 2011 gününe daha uyandım! Bugün yılın son günü! Tüm kötü anılarımızı, bize kazandırdığı tecrübeler haricinde geride bırakıp, sadece güzel şeyleri yanımıza alıp gidelim yeni yıla! Derin kalp acım... Sana veda etmek gelmese de içimden, elveda diyeceğim bu gece. Bana kazandırdıkların kaybettirdiklerinden çoktur şüphesiz. Ama artık ağırlığını taşımam için yetmez bu minnetim. Sen sağ ol, ben selamet... Canımı yakmadan, hissettirmeden, iyi hatıraları götürmeden önce kalbimi, sonra da aklımın derinliklerini bu gece terk et!

Yeni bir yıl...

Karşınızda harika kardeşim, Sena!

Sena güzel bir kahvaltı hazırlamış, mutfağın kapısında pijamalarıyla gülümsüyordu. Koşuşturma içinde geçecek olan günümün zor olacağı-
nın sinyallerini, canım kardeşimin kahvaltıyı hazırlamasından anlamalıyım.

Sena benden beş yaş küçük ama düşünce yaşı olarak beş yaş büyük ablamdır. Yüce gönlü, ağırbaşlı tavrıyla herkesin sevgi ve saygısını kazanmıştır. Hatta ablamın ve benim gereksiz çılgınlıklarımız yüzünden sarsılan itibarımızı, bir gülümsemesi ya da bir güzel sözülle kurtardığı durumlar azımsanamayacak kadar çoktur. Vefasından hiç bahsetmiyorum ama ara sıra huysuzluğu da yok diyemem. Mesela, annemin en çok kızıp 'Eşekliği tuttu!' dediği bir tavrı vardır ki, o günlerde babam değil, BTOB gelse toplatamaz odasını! BTOB demişken... Koreseverler bildi bile! Koreli bir idol gruptur kendileri. Şarkı söyleyip dans eden genç ve yakışıklı

delikanlılardan oluşan bu grup, Sena'nın özellikle sevdiği bir gruptur. Hatta Sena öyle derin araştırmalar, çalışmalar yapmıştır ki, sonunda 2012 yılında bu çocuklarla buluşma, sohbet edip arkadaşlık kurma şansını bile bulmuştur. Bu yüzden bu BTOB'nin Sena'da hatırı sayılır bir yeri vardır. Anlayacağın, yaman kızdır bu bizim Sena. İsteği varsa elinden kimse kaçamaz, ama isteksizse onu yerinden hareket ettirebilecek bir güç henüz ölçülememiştir.

Bugün yaptığı jest ayrı bir sevindirmişti beni. Hoşluğa bak! Kahvaltıyı hazırlayan sevgili kardeşim belli ki bugün benden yardımlarını esirgemeyecekti. Ne büyük mutluluk! Gün ilerliyor, hazırlıklar son sürat giden bir otobüs hızıyla devam ediyordu. Bir yandan da olası bir kazadan en az hasarla kurtulmak için sık sık dua ediyordum. Çünkü hep dediğim gibi, böyle günlerin olmazsa olmazıdır aksilikler!

Elim bir an, Kore'den gelirken aldığım ve bugüne kadar kullanmadan sakladığım yosunlara gitti. Onunla beraber aldığım büyük bir yosun paketi. O işte! Başarırsam, kutusunu açmaya kıyabilirsem, bu gece bir de kimbab yedirebilirdim misafirlerime.

Kimbab, kare yosun tabakası üzerine pilavı yayıp, yumurta, salatalık, ton balığı, havuç ve Japon turpunu –en az beş renk olacak– dizdikten sonra oluşturulan rulonun dilim dilim kesilmesiyle yapılan yuvarlak atıştırmalıktır. Kimbabın yapımı, usta olmayan ellerim de hesaba katılırsa yaklaşık bir saati bulacaktı.

Bir de fırınlanması gereken körili tavuk vardı. Hepsi bu! Evet evet, paketi çoktan açtım!

Sen bir şeyi yapmayı çok istediğin zaman, bütün evren sana yardım etmek için harekete geçer! sözü her zaman umutlarımı canlı tutmakta büyük rol oynamıştır. Fakat bugün bu söze güvenmemeliydim! Çünkü saat beşi biraz geçerken, biz elimizde mumlarla ikinci kimbabı hazırlamaya başlamıştık!

Ankara'da yaşıyorsanız, elektrik kesintileriyle barışık olmak zorundasınız. Bu yüzden Ankaralıların, kolaylıkla ulaşabilecekleri yerlere mum koyma alışkanlıkları vardır. Tuvalette, banyoda, mutfakta, salonda... Yani Ankaralı bir annenin, oğlunun odasında bulduğu çakmağı sorgulama hakkı yoktur.

'Boyu devrilesice, sen sigara mı içiyon laaaan?'

'Ya anne, nereden çıkardın? Elektrikler kesildiğinde koymuştum o çakmağı camın önüne. Allah Allah yaaa!'

Anne susar çocuğunun haklılığı karşısında. Bir sessizlik kaplar evi falan.

Neyse ki bizim evde elektrik kesildiğinde koşarak soluğu ev ahalisinin yanında aldığım için, odamda bulunmuş ve anneyi çileden çıkarmış bir çakmak vakası yaşanmadı. Öyle keyfine ışığı kapatıp mumla çakmakla vakit geçirilen mistik aktivitelerin de ilgimi çekmemesinden dolayı büyük bir sorun yaşanmadı.

Giden elektriğe rağmen hazırlıklara tam gaz devam ederken, Kızılay'dan gelecek olanları birinin alması

gerekiyordu. Eryaman'a kadar taksi tutsak, o kadar kişiye bir aylık maaşı boca etmemiz gerekirdi.

İmdatıma yetişen kardeşim Sena ve bizim minnoş Büşra yola düşmüşlerdi bile. Ben de diğer ekibe yolu tarif etmeye başlamıştım. Hatta kimbab ve köriyi de neredeyse bitirmiştik.

Annem de ufak tefek yardımlarda bulunuyor ancak bir yandan da verdiği komutlarla beynimdeki şalterleri attırıyordu. *Anneciğim, lütfen bana biraz yardımcı olup susabilir misin?* diyebilmeyi deli gibi istiyordum. Ama sonra sustuğu günleri düşündükçe, *Konuş anne, emir ver, görev ver, yeter ki konuş!* demek geliyordu içimden.

Alelacele giydiğim yarasa kol kahverengi ayıcık desenli trikomun altına, artık benimle bütünleştiğine inandığım kot pantolonumu geçirmiştım. Sarı saçlarıma düz fön çekip, ev kızı makyajımı da yedirivermişim yüzüme gözüme dudaklarıma. Artık hazırdım.

Misafirlerimi beklerken, heyecanla titreyen ellerimle bir de kahve içiyordum. Günün heyecanı yorgunluğumu bastırıyor, arkadaşlarla bir arada olmanın keyfi ise heyecanı unutturuyordu.

Bugün ne olursa olsun güzel bir gün olmalıydı. Elektrikler yedinci kez gitmişti. Her gidişinde "Aaaaaaaa!" diye güçlü başlayıp giderek azalan bir sesle topluca tepkiler veriyorduk. Hâlâ merak ediyordum... Neden? Kader hâlâ ağlarını örmekle mi meşguldü yoksa? Peki... Çokoprens gelecek miydi? Ev halimi görse beni sevecek miydi? Gece boyunca konuşmalarımdan olacak

ki, kızlar artık resmen Çokoprens'e olan ilgimin far-
kındaydılar. Dahası bu ilginin aşka yol aldığına da!
Bu durumun hareketlerimi kısıtlayacağını biliyordum.
Lütfen bir aksilik çıkmasın, lütfen!

Yavaş yavaş davetliler geliyor, onlar geldikçe ev
daha da aydınlanıyordu sanki. Neredeyse beklediğim
herkes gelmişti. Vay be! Tahminimden çok daha eğlen-
celi bir gece olacağına hiç şüphem yoktu. Ortama ba-
kacak olursak, birbirleriyle yeni tanışanlar dahi kay-
naşmıştı. Davetlilerin çoğu salonda oturuyor, annemle
çay eşliğinde sohbet ediyorlardı. Çapkın Ozi tepsiiyle
çay dağıtıyor, zıpır Sinan sevimli suratıyla tebessüm-
ler saçıyordu. Mühendis Mert annemle sohbeti ko-
yulaştırmış, kendine hayran bırakıyor, Deniz ise bo-
şalan bardakları tazeliyordu. Tam bir bayram havası
hâkimdi evde.

Meraktan çıldırmış bir halde Sena'yı aradım

"Sena, her şey yolunda mı?"

"Evet, Duygu. Yirmi dakika içinde evde oluruz."

"Şey... Kimler var?"

"Konuşamıyorum ama bir tane uzun boylu, bir
tane dalgalı saçlı, iki tane de Türk var. Duygu! Uzun
boylu olan çok yakışıklı."

Gerisini hatırlamıyordum. Duymamış da olabi-
lirdim. Kalp atışlarım o kadar gürültülüydü ki! Geli-
yordu ya! Şu ana kadar geleceğinden emin olmadığım
siyahlar krallığının gizemli prensi geliyordu! Boş boş

hızlı adımlarla odadan odaya geçiyor, ne yapacağım konusunda karar veremiyordum.

Bir saniye sakın olalım ve düşünelim! Adam işten çıktı ve yaklaşık bir saattir başkentin aşk kokan otobüslerinde sallanıyor. Muhtemelen midesindeki çan seslerine davul zurna da eşlik ediyordur. E bir de bu adam bir erkek! Kalbine giden yolu atlaslarda aramaya gerek yok. Küçük çaplı beyin fırtınasının etkisiyle doğan bir rüzgârla kendimi mutfığa attım. Hayatımın en hızlı ve ayarsız pilavını o gün yapmıştım. Uzak Doğu'nun bağrını delip geldiğine göre de, köriye hayır deme ihtimali, benim bir köri ustası olma ihtimalim kadar düşük olmalıydı. Zor zamanların kurtarıcısı pek sevgili tavukgöğsü... Biraz mantar, birkaç sebze... Her şey hazır. Sanırım...

Ailece yemeklerimizi yediğimiz mutfak masamız, aile fertlerinin sayısıylâ doğru orantılı olarak küçüktü. Genelde misafirler için salondaki yemek masasını kullanıyorduk. Dört kişilik mutfak masasını mütevazı bir şekilde hazırladım. İçim içime sığmıyordu. Duygularım karmakarışık. Nasıl anlatayım... Kızgın kumlarda ayakların yana yana koşup, serin sulara atlayacağı sırada havada asılı kalmak gibi.

Zaman, sanki ona ihanet etmişim gibi bana karşıydı. Tüm asiliği üstündeydi. Ağır ağır geçiyordu. Bana kötü kötü bakarak... Belki de geçmiyordu... Evet, kesinlikle! Zaman düpedüz durmuştu!

Kapı sesiyle irkildim birden. Mutfaktan koşup apartmanın giriş kapısını açan otomatige basmam saliseyle ölümüne kapışır. Evin kapısını açtığımda asansör çağrıldı. Beklemeye başladım. Bekledim... Bekledim...

Bu kapıdan ilk girişi böyle olacak belki ama günün birinde elinde bir demet gülle aynı kapıda belir-meyeceği ne malum? Hatta smokinini giyip, elinde bembeyaz, aşırı kabarık ve duvağı boyumun dört katı olan muhteşem ötesi bir gelinlikle kapıma dayanıp, 'Nevimin kadını, çocuklarımin anası olacaksın!' şeklinde arabesk bir evlilik teklifinde bile bulunabilirdi. Ve hatta ben gelinlikle bu kapıdan çıkarken, o aşağıda eski model, üstü açık, süslenmiş, pembe arabayla bekliyor olabilirdi. Daha da abartırsak, balayı gezisi için İtalya'ya gitmeden önce annemle babama veda etmeye gelip, el ele bu kapıdan girebilirdik. Neden olmasın? Ben inandığım kadar özgürüm! Özgürüm evet de... Neden hayallerim hep evlilik üzerine oldu ki bu sefer?

Ben düşünceler okyanusunda yüzerken, asansör kapısının açılmasıyla kahkahalar ve Amerikan tarzı 'heyoooo, yuhuuuvv'lu enteresan sesler apartmana yayıldı. Asansör boşaldıkça sesler yükselerek arttı, artarak bana yaklaştı. Ve o... Yanındakileri görmüyordum bile. Sanki 90'lı yılların kliplerinden biri çekiliyordu gözlerimin önünde. Pembemsi tonların arasında ortada duruyordu. Etrafında beş tane daha ondan vardı. Bazen bal petekleri içinde oluyordu, bazen de

daireler içinde... Ortadaki görüntüyü merkez alıp, diğerleri çevresinde dolaşıyordu. Onlar dolaşıyor, ben sarhoş oluyordum...

*Kural: İlk izlenim önemlidir.
Sadece ilk yedi saniye için!*

Ne yazık ki ilk izlenim insan ilişkilerinde en önemli faktörlerden biridir. Kişinin duruşu, gülüşü, bakışı, kokusu, konuşması, hepsi birer ipucu verir onunla ilgili. Bu yüzden konunun üstüne eğilmekte yarar var. Karşılıklı olumlu bir ilişkiye girmek için altın anahtardır. Sonrasında da verdiğin bu izlenimi sürdürmek sana kalıyor.

Yalnız! Öyle ilk izlenimi olumsuz diye de insan kıymına girmemek lazım. Hiç kitap kapağından hoşnut değilsin diye kitaba kötü demek olur mu?

Uzun bacakları sayesinde üç dört adımda yanıma gelmiş, burnumun ucunda dikiliyordu. Ne söyledi, nasıl gülümsedi hatırlayamıyordum. Kitlendiğim noktalar farklıydı. Hayatımın en romantik anlarından birini yaşıyordum ama aklımdaki tek şey, ayakkabılarını nasıl çıkaracağıydı! Şimşek gibi aklımda çakan bu düşünceye öyle çok sövdüm ki. Haftalık müdavimi

olduğum diziyi seyrederken en güzel, en heyecanlı yerinde reklam girmesi gibiydi. Bırak, o düşünsün nasıl çıkaracağını. Zaten o da bana değer vermişse, en az yetmiş beş defa düşünmüş olması lazımdı bunu. Ama yine de... Acaba ayakkabıyla mı girse? Annem beni ne kadar zaman içinde öldürür? Ya da tüm eve uygulayacağımız hijyen çalışması kaç haftada tamamlanır? Hayır hayır! Bunları göze alsam bile, evdeki tek ayakkabılı davetli o olacaktı. Kendini rahatsız hissetmesin, kıyamam!

Duygularım karmakarışıkta. Bu karışıklıkta birkaç dakika kaldıktan sonra suratıma doğru eğilmiş bir çift çekik göz gördüm. Aman Allah'ım! Nasıl da sıçradım!

"Ceketimi nereye bırakayım?" diye bir şiir yükseldi dudaklarından.

Ben kendime gelene kadar selamlaşma faslı bitmiş, dahası ayakkabıdan ev terliğine geçiş evresi bile tamamlanmış görünüyordu. Ayrıca hiç stresli değildi. Tahminimce otobüste ayakkabısını nasıl çıkaracağını falan da düşünmemişti. Hepsi benim kuruntumdu. Yine bir başkasının yerine sıkıntı yaşamak, strese girmek, utanmak gibi görevlerimi yerine getirdiğime göre, kalan zamanımda diğer gereksiz olaylar için streslenebilirdim. Örneğin yeni başlığımız, 'Ya bu adamın köriye alerjisi varsa?' olabilirdi!

Korelilerle olan tarihsel bağdan mıdır bilinmez, pek bir sevişiriz karşılıklı olarak. Kanka millet olarak adlandırmışız birbirimizi. Kore Savaşı'nda yardıma

gidip kayıplar veren atalarımızın torunları olduğumuzdan elbette. Sadece savaşmamış, savaş sonrası yoksul halka destek olmuş güzel yüzlü atalarımız. Bugün hâlâ Seul'de varlığını sürdüren Ankara Yolu, şüphesiz Türk askerinin emeklerine teşekkür amaçlı yapılmıştır. Busan'da büyük ve insanın bütün tüylerini ayağa kaldıran, kendini memlekette hissettiren bir Türk Şehitliği de tüm hüznü ve şanıyla selam verir ziyaretçilerine. Saygıdeğer askerlerimizin savaş sonrası izleri silmeye yardım ettikleri dönemde bir de okul kondurmuşlar güzel elleriyle. Ankara İlkokulu, size kucak açmış bekliyor. Orada, uzaklarda... Tarihin hüznü kokan, mertliklerle, yüce gönüllülükle dolu, gururla anlatılacak on binlerce hikâyesi çıkar bu iki ülke arasındaki bağlardan. Kültürel açıdan da yakın olduğumuz, aynı dil ailesinden geldiğimiz -her ne kadar bazı dilbilimciler Koreceyi bambaşka bir yere koysalar da- benzer inançlara, alışkanlıklara, küfürlere sahip olduğumuz kardeş ülke... Uzaklardaki ülke... Bu kadar ortak özellikten sonra haliyle bizim esas oğlan içeridekilerle kaynaşmayı başarmıştı. O kaynaşmıştı ama benim içim kaynıyordu. *Allah'ım, bugün nasıl geçecek?* Bu heyecanla bir kalp krizi geçirmemek tuhaf olurdu!

İşte şimdi başlıyoruz...

İş çıkışı meşakkatli bir yolculuk sonrası evimize misafir olan DongHo ve onunla gelen birkaç kişi için mutfak masasını hazırlıyordum. Kaç tane tabak kırdığımı

merak etmiyorsun, öyle değil mi? Kırmadım tabii ki! Belki bir bardak... Onun da kenarı çatlıktı ayrıca. Nazar çıktı nazar! Olur öyle olur! Takılmayalım ya!

Onur, DongHo, İlke ve Fatih için masa hazırlanmıştı. Artık seslenme zamanıydı. Ama... Nasıl olacaktı o?

‘Yemek yiyelim mi?’

O ne öyle ama ya! ‘Kuçu kuçu, hadi yemeğe...’ der gibi!

‘Masa hazır!’

Oldu! Sonra tok olan da kopsun gelsin, daha ona tattırıp kalbine giden yolu aşmadan, yarı yolda malzeme eksikliğinden çalışmalar yarıda kalsın! Pas!

‘Buyrun sofraya...’

Oldu olacak Deniz’e, *git say bakalım kaç kişilermiş* de diyeyim!

Örnekleri birkaç kamyon kasası alabilecek sayıda oluşturduğuma göre, artık cesaretimi toplayıp bu işi gerçeğe dönüştürme zamanı gelmiş çatmıştı. Her zamanki gibi... Kız arkadaşlar bugünler içindi. Tüm gücümle, benim yerime bu işi şap diye halledebilecek kişiye seslendim!

“DENİİİİİİZ! DENİİİİİİZ!”

Olaya el koyan Deniz’in bu iyiliğini nasıl unuturum!

Sonunda mutfak masasının etrafında sıralanmıştık. Ev sahibi olduğum için daha hareketli olmam gerekiyordu. Normalde hareketliydim zaten ama karşımda o

varken bir fareye dönüşüyordum. Hem de kedi önündeki bir fareye! Sesim soluğum kesiliyor, özgüvenim yerlere düşüyordu. Kalbim boğazımdan sığsa, ağzımdan çıkacak duruma geliyordu. Yani onun olduğu ortamlarda bir hareketlilik sergilemem oldukça zordu. Belki onun bakmadığı anlarda falan işte...

Servisleri yaparken biraz daha rahatlamıştım. Masadaki diğer arkadaşlarla da konuştuğça stresim büyük ölçüde azalmıştı. Kafamın üzerinde dönen kalpler hâlâ dönüyordu yalnız!

Servisi tamamlayıp, onun oturduğu yerin sağ çaprazında duran ve onu net bir şekilde gören sandalyeye oturdum. Özenle hazırladığım, hatta santim santim ölçüp domateslerini, turşusunu öyle dizdiğim, sosunu döktüğüm tabağı inceliyordu. Ben de onu... Zaten ondan sonra da bir aksiyon olmamıştı. Ne çok beğendiği için parmaklarını yiyen, ne de alerjiden ya da zehirlenmeden dolayı düşüp bayılan yoktu ortamda. Hani insan bekler ya bir sonuç... En olumlusundan hani... Ne yazık ki tepkisizlerdi. Aralarında çevirdikleri hoş sohbet dışında kayda değer pek bir olay yoktu. Yani siyahlı beyimizin köfte dudaklarının kenarına bulaşan sos cazibesi dışında...

Onun o haline, tavrına öylesine dalıp gitmiştim ki, boşalan tabağını fark etmedim bile. Kim bilir ne zaman bitmişti yemeği. Esas oğlanımız tam bir salon beyefendisi edasıyla çekik gözlerini bana doğru çevirip,

anlaşılması güç ve bir o kadar da kibar bir dille "Affe-dersin, biraz daha alabilir miyim?" deyiverdi.

Yaptığım salaklık şak diye yüzüme vurulmuşçasına girdiğim şokla gözlerimi açarak yerimden fırladım. Sanki ne kadar hızlı davranırsam o kadar erken unutturabilirmişim gibi. Birbirine dolanmış ellerimle tencerenin kapağını açarken, fazla koymamamı isteyen o kibar sesi duydum. Bu, geldiğinden beri bana karşı kurduğu birkaç cümleden biriydi. O gittikten sonra aynı sahneleri tekrar tekrar zihnimde canlandırıp, bu replikleri kim bilir kaç defa daha fısıldayacaktım. Bunu yaparken masalın akışının bozulmaması için hataya yer yoktu. Yapmış olduğum bir aptallıktan dolayı yorganı yumruklayacak kadar utanmamam gerekiyordu. Evet, tam olarak buydu. Tekrar hatırladığımda yorgan yumruklatacak bir utanç hissetmemek... Tıpkı üniversitenin ilk günü okula giderken, üçüncü ve dördüncü sınıf öğrencilerinden oluşan kalabalığın yanında yere düştüğümü hatırladığımda yaşadığım utanç gibi! Ya da birkaç yıl önce genç ve yakışıklı, üstelik benimle ilgilenen patronuma "Ben bakkala iniyorum, beş dakikaya dönerim," dediğimde bana "Bakkal mı? Bakkal ne yaa? Bakkal mı kaldı artık?" diye karşılık verdiği an hissettiğim o his... Yok... Aslında değil ya! Yani o adam bakkalı lügatinden silecek her ne yaşadıysa kendi utanmalı! Nasıl unuttur insan mahallenin direğini, kara gün dostunu, maddi analiz ustasını... Unutma, unutturma yani! Hiç de utanmadım *bakkal* demekten! Hıh!

Tabağı titreyen ellerimle masaya bırakırken, başını kaldırmadan o tok sesiyle "Teşekkür ederim, biraz fazla olmuş ama..." dedikten sonra "Haa... Türkiye'de de ikinci kepçe annenin gönlüymüş," deyip susuverdi yanağında beliren gülümsemesiyle.

Kendi ülkesinde olup, bizde de olan bir şeyden bahsetmişti ancak hiçbir fikrim yoktu konu hakkında.

*Kural: Annenin gönlünden yeterince yemek,
yedirmek lazım.*

*İkinci kepçe 'annenin gönlü'dür. Hoştur, sevilesidir,
emektir, merhamet ve şefkattir...*

Bir gün anneme sorduğumda sıcacık yüreğiyle cevap verdi. Sevinçli ve duygusal bir ses tonuyla, bir yavruyu kucağına almışçasına...

"Tabağa koyulan yemekten bahsediyor, kızım."

"Nasıl yaa! Yok anne, değildir. Bulurum ben, merak etme sen."

"Bak kızım, ilk kepçe yemeği yiyecek olan kişinin açlığını gidermek içindir. İkinci kepçe de, yemeği yapanın iyi niyetidir. Şifalıdır o ikinci kepçe, şefkattir, sahip çıkmadır, 'Sen bizimsin,

bolca ye,' demektir. Bazen de 'Olsun olsun, artarsa ben yerim,' samimiyetidir."

Ben annemle olan bu diyalogu ne yazıktır ki biraz geç yaptım. Bu güzel niyeti geç öğrendim ama işin ustasından öğrendim. Hem de çok akılda kalacak bir yöntemin avantajıyla. O günden sonra yarım Türkçeyle 'anne gönlü' olarak adlandırılmış bu güzel hareketi her zaman yaptım. Bazen kardeşim bile 'Yuuuuh! Az koy-sanaaa, nasıl yiceem?' şımarıklığı yaptığında, 'Şşşt! Sussana biraz! Hem bu anne gönlü,' diyerek 'Haydaaaaa! Kızı kaybettik!' bakışlarını da attırmadım değil.

Güzel bir fikir aslında. Öyle tepeleme bir kepçe de değil hem. Yiyecek kişiyi rahatsız etmeyecek şekilde... Gönlü hoş edecek tarzda, artarsa ben yerim sıcaklığında...

-

Yemekler afiyetle midelere yolcu edilirken, ben de mutfağın kelekler uçuşan güzel havasında rüyalar görüyordum. Salon ahalisinin ismini seslendiğini duyduğumda, istemeyerek de olsa terk ettim mutfağı. Ne acı... Ama ne tatlı!

"Duyguuuu! Bu karaokeyi televizyonun neresine bağlıyorduk? Bi bak bee hadi!"

Çok değerli ve pek eğlenceli karaokeyi, gece komşuları rahatsız etmeden nasıl yapacağımız konusunda henüz bir fikir sahibi değildim. Evdeki o başrol erkeğinin

varlığı beni adeta büyülemiş, tüm kötü duygularım-
dan arınmıştım. Hatta hâlâ arınmakta olduğum bir
meditasyon içerisindeydim sanki. Her şeye gülüyor,
her istenilene evet diyor, bir o kadar da eğleniyordum.

Karaoke için gerekli programları internetten indi-
rip, birkaç tur şarkı patlatmıştık. Bizim kültürümüzde
pek fazla yeri olmayan bu etkinlik, Güney Kore'nin
bağrını delip gelen misafirlerim için adeta bir mutlu-
luk fıskiyesi konumundaydı. Onların ülkelerinde her
buluşma, toplaşma sonunda, öğrencisinden iş ada-
mına kadar her kesimin, özel karaoke odalarını cüzi
miktarlarla kiralayıp saatlerce eğlendikleri artık ge-
lenek halini almış bir durumdu. Hal böyle olunca da
şarkılar ardı ardına patlatılıyor, yankılanıyordu evin
duvarlarında.

Sinan'ın, lise yıllarımdan kalma kırmızı gitarım eş-
liğinde söylediği şarkıyla ortam yumuşamış, saat on
ikiye yaklaşmış ve artık yıl bize veda etmenin eşiğine
gelmişti. Yeni yıl almış eline tüm umutlarını, içeriye
davet edilmeyi bekliyordu.

Annem bir güzellik yapıp, iki site ilerideki kom-
şulara gitmişti. Şu anda tatsız mandalina, portakal ve
kuruyemiş yiyip, banttan yayın yapan sıkıcı 'yılbaşı
show'larını izleyerek ve ev sahibinin bebeğini seve-
rek geçiriyor olmalıydı geceyi.

Evde bizden daha büyük bir yetişkin yoktu yani.
Kim bilir... Belki bu gece geri sayımda *Sifuuur!* diye
bağırırken kucaklaşıp mutluluklar dileyeceğim kişi

o olurdu. Hem kalabalıkta fark edilmezdi bile bu kaçamağım!

Evet evet, şöyle yamacına doğru süzülür, çaktırmadan yerleşirim oraya. Sonra da hoop gelsin geri sayım! Tamam tamam, kesin yapıyorum bunu. Ay hadi yaa! Daha on yedi dakika var!

Sinsi planlar içinde boğulurken yanlış konulara konsantre olmanın bedelini, geri sayıma tuvaletteyken yakalanmakla ödedim. Cezam bu suça göre fazla ağırdı! Bu büyük haksızlıktı! Onunla kucaklaşma hayalim belki hiç gerçekleşmeyecekti ve ben elime geçen altın fırsatı böyle kaybetmiştim! Ne yazık! Benim minik, güçsüz, bütün gece otuz kişilik ekibin her dediğine gülüp tüm isteklerine cevap vermek için koşturmaktan aciz düşmüş zavallı bedenim! Bu yıla onunla kucaklaşarak girmeyi ne çok isterdim. Hem de aramızdaki engin dağlarla yarışan boy farkına rağmen. Ayak parmaklarım üzerinde bir balerin edasıyla kalkıp sarılamak bile hevesimi kırmaya yetmemişti oysaki. Eski yıla sifonun sesiyle geri sayım çılgınlıklarının karıştığı bir veda... Bu geceye hiç yakışmamıştı. Olsun! Sevenlerin varsa gerisi boştu. Banyodan çıktığımda, hüznünü saklamaya çalışan suratımı fark eden pek değerli kahramanlarım, beni kutlamak yerine ortalarına alıp, geri sayımı tekrarladılar. Çıldırılmıştı bunlar! Bu defa her şey hayal ettiğimden çok daha güzeldi! Sadece onunla değil, herkesle kol kola danslar ederek ikinci kez içeri buyur ettik zaten başköşeye kurulmuş olan yeni yılı.

O an bir şeyin daha farkına vardım. Benim masalımın kahramanı sadece DongHo değildi. Benim yanımda olan herkes bu masalın, benim masalımın kahramanıydı. Aylin, Mert, Onur, Büşra, Oğuzhan, DongHo, Sena, Deniz ve diğer herkes. Herkes birbirine gülcükler saçarak, sıcacık bir kucaklamayla birlikte mutluluk, sağlık, başarı gibi güzel şeyler diliyordu.

Kural: Senin masalının karakterleri kim?

*Olumsuzluklarla baş etmenin en kolay yolu,
seni sevenlerle beraber olmak!*

Hey gençlerrrrr! Sizi seviyorum!

Bu mutluluk da ancak böyle bir ortamda hissedilebilirdi zaten. Ah, bu arada... Masalımda yer alan herkese, varlıklarından dolayı teşekkürü borç biliyor bu düşüncesiz kalbim. Başlarda sadece DongHo için hazırlık çabasına girdiğim bu özel geceyi özel yapan aslında diğer herkeşti. İnsanı iyi tanıyan, eksisiyle artısıyla, en doğal haliyle seven birileri olmalı şu hayatta. İşte o birileri, o insanın hikâyesinin birer karakteri oluverir sonra. Herkes bir görevi üstlenir zamanla. Herkes bir duyguyu ifade eder. Kimisi sevgi, kimi şefkat... Birisi yalnızlık, öteki çılgınlık...

Onlar yanında olduğu sürece hikâye yarım kalmaz. Onlara sahip çıkmak da hikâyenin devamlılığı için gerekli oluyor bir yerde. Senin en çılgın gençlik hallerini bilen bu dostlar, çocuğun doğduğunu, kırklarının olgunluğunu, ellilerinin güzelliğini görmeyi hak ediyorlar.

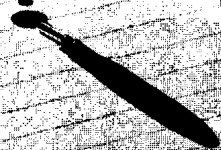
-

Gecenin ilerleyen saatleri yorgunlukla beraber dağ gibi bulaşığı da yığmıştı üst üste. Bir ara sestten, stres-ten ve kendimden kaçmak için mutfağın balkonuna çıktım. Yüzüme vuran soğuk, belki aklımı başıma getirdi. İyice zıvanadan çıkıyordum çünkü! Çocuğun hareketleri karşısında eriyip gidecektim. Bir insan nasıl bu kadar kontrolsüz olabilirdi? Herkesi unutmuş- tum adeta. Tek odak noktam oydu. Eminim üç gün sonra bugüne ait fotoğraf karelerine baktığımda, kendimi hep onun olduğu yöne bakarken çıkmış olarak görüp, kafamı duvarlara sürtecektim. Ne acı! Bütün gece onunla ilgilenmişim ama hiç etkileyememiş olmalıydım ki, karşılığında hiçbir tepki alamamıştım.

Kendi kendime ne kadar zavallı olduğumu düşün- nüp, kendimi zihnimde yargılayıp, hatta idamıma karar verdiğim anlarda, balkonu yalnızca iç taraftan açılan kapısı açıldı ve tüm heybetiyle o beliriverdi kapıda. Uykusuzluktan kızarmış gözleriyle bana bakıyor ama hiç konuşmuyordu. Bir nefeslik zaman sonra yanımdaydı. Artık seyrettiğim manzara üşümüyordu. Karlar yavaş yavaş düşüyordu toprağa. Hava aniden

ısınmıştı sanki. Kim bilir, belki güneş dünyaya açmıştı kollarını. Hissizliğim soğuşun bana ulaşmasını bir perde gibi engellemişti. Manzaram üşümüyordu. Onunla aynı yöne bakmak bile kalbimi bu denli uçururken neyi bekliyordum? Her şeyi itiraf etmek için bundan daha güzel zaman mı vardı? Yoktu elbette...

Kazandığım kaybettiğime
değecek miydi?

Ne kaybedecektim? Ya da kazanacağım, kaybedeceğime degecek miydi?

Cesaret bana göz kırpıp yine saklanacak mıydı en derine? Duygularım onu bana getirmeye yeterli gelecek miydi?

İkilemler arasında kısa mesafeli gidiş gelişler yaşarken, sıcacık gülümsemesi beni şişeleri devirmişçesine sarhoşa çeviriyor ve içimdeki yangının tetiklediği cesaret beni ele geçiriyordu. Yan yana dikilip karları izlerken, balkon demirlerine koyduğu eline dokundum. Kafasını çevirmeden göz ucuyla bana bakıyordu. Sanki yüreğimdaki depremlerden haberdar gibiydi bakışları.

Elini elime alıp, pek fazla düşünmeden konuşmaya başladım. Burada en önemli detay, gözlerine bakmıyor olmamdı. Belki de bu yüzden mağlup olarak ayrıldım o balkon denilen sahadan. Hem de evinde, kendi kalesine gol atmış oyuncu gibi!

Sonunu bildiğin bir hikâyeyi duymak istiyorsan, kısaca anlatayım. Çünkü düşünmek bile beni buradan alıp Plüton'a fırlatıyor! Hatta Plütoncuğumun yüzeyinde bulunan o kalp var ya... İşte o, benim potansiyel enerjimin kinetik enerjiye dönüştüğü anlarda yüzeye kafamı sürtmem sonucu oluşan aşınımınla gerçekleştirildi. Hem de bizzat şahsım tarafından!

Eli elimdeydi. Ama ne tutabiliyordum sıkı sıkı, ne de bırakabiliyordum. Böyle ne benimmiş gibi, ne de değilmiş gibi... Hani o çok istediğin en pahalı laptopu almışsın ama ilk taksitini bile henüz ödememişsin gibi. Eli sanki bir yükü elimde. Bıraksam kendime sövdürecek, bırakmasam utançtan başımı yerden kaldırmayacak... Öyle pis bir durum işte! Bakamıyordum da gözlerine. İyi ki de bakamıyordum zaten! Benim kaşlar kesin Küçük Emrah modundaydı.

"DongHo, biz sevgili olsak ya... Çok eğlenceli olmaz mı?"

Sihirli mi desem, lanetli mi? Sözler el ele tutuşup dizildiler sıraya ve döküldüler dudaklarımdan. Neler saçmaladığım konusunda detaylı bilgilendirmeye gerek yok! Hayatımda ilk kez yaptığım bu teklif miladım olacaktı... Tabii ki olumlu bir yanıt alabilseydim!

Göz kamaştıran centilmenlik yeleğini bir an olsun üzerinden çıkarmayan DongHo Bey, üstüne soğuk su dökülmüş kedi misali ani bir dönüşle pat diye önüme geçiverdi. Zaten elimde emanet gibi duran elini çekti. Bir saniye, iki saniye, üç saniye... Sessizliğin süresi

yoktu. Hissedebildiğin kadar... Ne kadar zorsa o kadar uzun, ne kadar hoşsa o kadar kısa. Peki, ben neden bu kadar uzun hissediyordum bu sessizliği?

Bu böyle olmayacaktı, bölmek lazımdı bu soğuk sessizliği. Yutkunarak, gözlerine bakmaya çalışarak bir yere varamıyordum. Ne demeli, nasıl sakuralar yağdırmalıydı bu kış gününe? Düşünceler denizinde alabora olmuş teknemin parçalarını bulmaya çalışırken, yumuşak sesiyle, sıcak nefesiyle ısınıyordum adeta. Söyledikleri canımı yaksa da, söyleyen oydu sonuçta. Bazen yaraya şükretmez mi insan yaralayanın hatırına!

"Duygu, korkarım biz bu konuşma için uygun durumda değiliz."

Olur mu, en uygun zaman! İçeride millet bıcır bıcır! Tek sakin yer burası be adam! demek istiyordum.

"Hayır, yok sen yanlış anlıyorsun. Bence uygun. Burası konuşmak için uygun yani. İstersen bahçeye çıkalım, ha? Dur bekle hırkaları alayım."

Kapıya yönelmiş söylediklerimi eyleme geçirmeye çalışırken, şanslı kolumdan tuttu. Evet, biraz sertti. Bu defa gözlerime yönelmiş konuşuyordu. Duyuyor muydum? Cevabını tam olarak bilemesem de, bildiğim, hatta üzerine ıslak imzamı basabileceğim bir gerçek vardı. Bende ateş bacayı da aşmıştı!

"Burası senin evin, Duygu. Ben senin evindeki misafirim. Burada bunları konuşmak... biraz utanç verici."

Gülerek yumuşatmaya çalışmak en sık başvurduğum yöntemdi. Yine beni kurtarması için onu kullanmak üzereydim ama daha ilk hecem ağzımdan çıktığı anda parmağını dudığıma koyarak kesti sesimi.

Duyabileceğim en kısık sesiyle, "Şşşt! Burası senin evin. Sen şu an karışksın ve içeride arkadaşların seni bekliyorlar," dedi. Biraz daha keskin ve yüksek sesle "Ayrıca..." deyip indirdi dudığımdaki parmağını. Ciddileşen ifadesiyle başını lacivert gökyüzüne kaldırıp ellerini pantolonunun ceplerine koyarak devam etti. "Ayrıca, eğer konuşma ilerlerse kendimi fırsatçı gibi hissedeceğim."

Yıkıldım o an!

İnsanın hödüğüne denk gelmişim! Nüfus patlamasından binalara sığmayıp tek odalı evlerde yaşamaya başlayan o kalabalık milletin arasında iki kişi hoplatmıştı yüreğimi... Onların da biri odun çıkmıştı, diğeriye... Diğerine edecek küfür, ah, beddua kalmamıştı. Eminim şu an askerdeyken gönderdiği mektuplarını sakladığım yerden çıkardığımda ettiğim 'En uzun kuyrukları saatlerce bekleyip elin boş dönersin inşallah!' bedduası tutmuş, girdiği bilek kuyruğunda sıra ona geldiğinde cüzdanının olmadığını fark etmiştir. Oh olsun! Beter olsun!

Arkadaşlar iyidir de, lüzumsuzlukları da yok değildir hani... Balkondaki inişli çıkışlı ama her şeye rağmen güzel olan konuşma nasıl sonlandı dersin? Tabii ki Deniz'in camdan uzanıp, elinde yanmayı bekleyen

sigarasını göstererek "Hadi bitirin da! Sigara içmeye çıkacağım!" demesiyle.

Mekân çıkışı magazincilere yakalanmış ve ilişkileri su yüzüne çıkmış ama hâlâ inkâr eden ünlü bir çift misali sırayla çıktık balkondan. Görünüşteki benzerlikler yanıltmasın... Ne biz ünlüyüz, ne ortada magazinciler var, ne de bir ilişki...

Moralim bozuk... Saniyeler önce reddedildim! Beni... Beni reddetti! Aslında tam olarak düşününce, reddetmiş gibi değildi sanki. Sonuçta bu herif bana *Olmaz, seni sevmiyorum!* filan demedi ki! Misafir dedi, arkadaş dedi, senin evin dedi ama hoşlanmıyorum demedi. Umarım kendimi kandırmalarım işe yarardı ve geceyi suratım asılmadan, hatta depresyon sivilcem kendini ortalara sermeden tamamlayabilirdim.

Kendimi kapattığım banyoda teselli olduktan sonra salona döndüğümde, parti halkının büyük bir kısmı bir yerlere kıvrılmış, ilk rüyalarıyla âlemlere akmışlardı bile. Bizim asi prens de yüzüstü halının üzerine uzanmış, koluyla yastık yapıp derin bir uykuya dalmıştı. Kim bilir, belki de rüyasında dağdan dağa atlayıp karşısına çıkan Mecnuni Leylaları terk ediyor ya da kendine aşk itirafları yapan prensesleri reddediyordur.

Durumdan memnun değildim elbette. Şimdi uysam, tüm çabalarım neredeyse boşa gitmiş olacaktı. Sabaha bu film bitecekti. Zaten besleyip büyüttüğüm o masum aşk, çoktan bal kabağına dönüştürülmüştü beyefendinin kibarca reddedişiyle beraber. İşin bir

de güneş doğduğunda mutfaktaki Everest'e meydan okuyan bulaşıkla selamlaşma boyutu vardı. Bununla da bitmiyordu. Bu milletin yattığı yatağın, yorganın, yatak koruyucusunun, yastık kılıfının tek tek yıkanmaya hazır hale getirilmesi, tüm düz yüzeylerin süpürülmesi, silinmesi diye devam eden fiil cümlelerinin tek tek hayata geçirilmesi işlemleri vardı sırada. Anlayacağın, Sindrella olamadan Külkedisine dönü-şeceğim. Aman Allah'ım!

Ne kadar beklediysem, arkadaşlar ne kadar gürültücü oyunlar oynadıysa da, beyler beyi çekik kralımızı kaldıramadık. Okey takımlarını çıkarıp şangır şungur ses yaptıysak da, salonun orta yerinde nargile tüttürdüysek de sonuç vermedi.

Sabahın en güzel vaktinde, ezanı dinledikten sonra takati kalmayan bedenim nedense salon boyunca dizilmiş arkadaşları tek tek geçip hobadak DongHo'nun yanında alıverdi soluğu. Bu kadarına ben de *yuh* dedim. Resmen cesaret enjekte edilmiş gibiydim.

Ancak işin iç yüzü bambaşka...

Yerde sağdan sola sırasıyla JongHyon, Deniz, Büşra, JaeSong, Sena ve en sonda, hatta biraz da uzakta – uzanmış kumsala, neredeyse güneş damlayacak içine tavırlarıyla– DongHo. Deniz kızımız ile bu sıralar kirlolarıyla pek barışık olan Büşra'nın arasına yattım. Daha doğrusu sıkıştım. Hoop onu oraya, bunu buraya itmeye başlamışken, oynaya eğlene kendimi bir anda DongHo'nun sırtına bakarken buldum. Nutkum

tutuldu derler ya hani, işte ben de onu yaşadım. Nasıl birinin sırtındaki siyah kazağın desenlerine bakarak huzur bulunabiliyor bu karmaşık dünyada? Her şey boş mu yani? Üzüntüler, mutluluklar, sevinç göz yaşları... Sanki hepsi sahte benim şu anki mutluluğumun gerçekliği karşısında. Sadece birkaç santim yaklaşmama rağmen nasıl bu kadar derinden geliyordu kokusu? Sanki sımsıkı sarılmışız, ellerim ellerindeymiş gibi. Kendimi dünyanın en fırsatçı insanı gibi hissettiğim yadsınamaz bir gerçektir. Diğer bir gerçek ise, şu an 'pis fırsatçı' sıfatının üstüme ne kadar yakıştığının umurumda bile olmamasıydı.

Yanımda süzüm süzüm süzülen bu şahane adamın nefesini taklit ederek, bir buluttan öbürüne sıçrayarak ne kadar zaman geçirdim bilmiyordum. Bu süre içinde iki defa kımıldadı ve sırtüstü yattı. Beni fark etmemesi için elimden gelen her şeyi yaptım ve sanırım başardım. Ama bu durumu daha fazla sürdürmeye cesaretim yoktu. Ya uyuyakalır da, sabah tüm salyama sırtına bulaştırırsam? Ya da ben çok deli yatarım, uyandığında ağzım açık, gözlerim aralık, saç baş yer değiştirmiş bir canavara dönüştüğümü görürse? Yok yok... Dayanamam! Çocuğu ilk reddediğim gün bu gerçekle tanıştıramam. Haydi cesur yürek Duygu, kalkma vakti!

Kural: Her şeyin bir doğru zamanı kesinlikle vardır.

Bir kere daha zihnimde yankılandı bu söz. Unutmamak lazım. Belki cesaretimi harcama- saydım o geceki karışıklığın içinde her şey daha farklı olabilirdi. Nasıl ki her fidenin çiçek aç- ması için belli bir zamanı varsa, nasıl ki nisan yağmuru kışa hiç yakışmazsa... Benim bu aşırı cesaret yüklenmiş itirafım da yakışmamıştı ge- ceye. Olgunlaşmamış şartlar ve yeterince pay- laşımda bulunamadığımızı düşünen gizemli adam, bu yüzden duymamış olmayı tercih etti belki de zamansız itirafımı. Zamanı gelince, taşı bile delen zayıf bir fidanın kuvveti kadar olur belki de aşkımın gücü. Başarıyı ben de yaka- lardım ellerimin arasına aldığım eliyle...

-

Sabah gecenin yorgunluğuyla uyanmak işkencele- rin en ağırısı olsa da, bundan daha da ağır gelecek iş- kenceyi hatırladım. Yeni bir yorgan yumruklama kri- zini geçirirken *Yoo! Ben olamam! O aşk itirafını yapıp, bir de uykulu halinden yararlanarak yanına uzanıp onu seyre- den yürek yemiş kız ben olamam!* ana temalı azarlamala- rımla, kendi cilamı kendim çekiyordum. Aslında evde bir kamyon insan varken, şu an yorgan yumruklama- nın hiç sırası olmadığını da farkındaydım.

"Of! Tam bir kâbus! Kendime kızmak, utancımдан yerin dibine girmek için gerçekten vaktim yok!" diye mırıldanırken, bizimkilerin ne durumda olduğunu da merak etmiyor değildim.

Mutfaktan gelen tıkırtılar, evde bulunan ve tüm gece tepinip enerjilerini harcamış gençlerin açlığa daha fazla dayanamayarak harekete geçtiklerinin habercisiydi. Acil ve en zaruri ihtiyaçlarımdan birkaçını halletmek, hazır girmişken de renksiz yüzüme gözüme bir şeyler sürmek için banyoya yöneldim. Sarı saçlı olmanın verdiği ağır yüklerden biriydi bu durum. Gözlerini belirginleştirmezsen hasta gibi görünürsün. Saçın dağınıksa paspal görünürsün. En korkunç olanı ise, dip boyan bir santimden daha uzun bir şekilde çıkmışsa pasaklı görünürsün!

Ancak maalesef banyo doluydu. Hatta ebeveyn banyosu bile işgal altındaydı. Bugün asla olmaması gereken bir durum! Yine de mutfaktaki seslere daha fazla tepkisiz kalamadım! Ve bu... yuvarlanan tencere sesi de neyin nesî?

Çokbilmiş, gıcık ev sahibi havasından oldukça uzak durmaya çalışarak, en yorgun ve paspal halimle mutfağın kapısını açıp, bir de üstüne "Günaydınmmmm!" patlattım en nağmelisinden. Kahretsin! Yine yenildim! Mutfakta DongHo ve Onur ikilişi dağ gibi bulaşığı yolcu etmişler bulaşık makinesine. Hem de en dağınık ve en olmaması gereken şekilde. Zaten ben de en olmayacak şekilde yakalanmıştım hayallerimin prensine. Düşünsene, mor pijamam ve yeşil hırkamla hatırlayacak beni. Üstelik makyajsız!

Yok yaa! Ben artık oynamıyorum!

Hâlâ uykuda olup en korkunç kâbuslarımdan birini görüyor olmak için sımsıkı kapattım gözlerimi... Hatta defalarca açıp kapattım. Ama her açtığımda manzara aynıydı. *Yok vallahi, hepsi gerçek!* Elinde tencere kapağı ile bulaşık makinesine doğru eğilmiş siyahlı DongHo, o pozisyonda donmuş kalmış bana bakıyordu. Ve makineden çıkardığı yıkanmış parçaları masanın üzerine dizmeye çalışan Onur... Gülümsüyordu hafif şaşkın tavırlarla.

Bu arada ince hareketleri gözümünden kaçmadı. Canım ya... Boşuna gönlümün en güzel köşesinde kuş tüyünden döşek ayırmamışım bu çocuğa. Ayrıca annemin çamaşır suyu lekeli mutfak önlüğü içinde tıpkı bir Biscolata erkeğiymiş mübarek!

İşi şebekliğe vurup, boşalan banyoya kaçmakla ne kadar kurtarabildim durumu bilemiyorum. Ha bir de, makyajsız yüzümü net görememeleri için mimiklerden mimiklere girerken, bir yandan da uyku sersemliği tülünün altına saklanıp elimle gözümü ovuşturma bahanesiyle yüzümün büyük bir bölümünü kamufle ettim.

Ne gün ama!

Kurbaja Prenses!

Sonunda herkes uyanmıştı. Annemin güzel jesti ile evin yakınındaki göletin kenarında kahvaltıya gidiyorduk. Tam üç araba! Kafamdan ufak çaplı bir hesap yapmaya kalktım ama olacak gibi değildi. Saymayı bırakıp, şirin ev sahibi tavırlarımla misafirleri rahat edecekleri şekilde arabalara yerleştirdikten sonra, dışarıda kalan DongHo ile göz göze geldim. Neden her baktığımda kalbimden bir parça kopup karın boşluğuma düşüyordu ki? Bence bilim adamları her şeyi bir kenara koyup önce buna bir çare bulmalılar! Amaç insan hayatını kolaylaştırmak, insanlığa hizmet sunmak değil mi? Hadi elbirliği ile önce bu saçma olayı tedavülden kaldıralım! Ne o öyle yeni gelin gibi elin ayağa dolanması durumu falan canım! Her hareketi mi ele verir insanı?

Arabalara yerleşememiş son dört kişi olarak, en arkaдан taksiyle gitmeye karar verdik. Bu arada dün geceki konuşmalar, ona göre yersiz olan itirafım çoktan

unutulmuş gibiydi. Hiç yaşanmamış sayıyordu bence. Gece onun yanma uzandığım, hayatımın en serüven dolu üç dört dakikalık macerasını da fark etmemişti besbelli. DongHo, yine bildiğimiz siyahların gizemlisi DongHo'ydu yani... Ha bir şey daha var. Genelde hep lens takarmış. Her gün gözlerini dinlendirmek için çıkardığı sırada da gözlüklerini iştirirmiş o güzel yüzüne. Tıpkı bu sabahki gibi. Siyah çerçeveli kemik bir gözlük vardı gözlerinde. Gizemli havasına kattığı zeki görünümü çok yakışmıştı üzerine...

Taksinin ön koltuğuna yerleştikten sonra arkasına bakıp bizlere seslendi.

"Rahat mısınız mı?"

Bu soru şekli tüm karizmasını alıp, buruşturup çöpe atmış, yerine sevimlilik getirmişti. Şoför dâhil hepimiz güldük. Güle eğlene de ulaştık Göksu Parkı'na.

Göleti en güzel yerden gören mütevazı restoranın salıncak sandalyelerine hep beraber el atıp yerleştik masalara. Eşsiz güzellikte bir ortam olmasa da, güzelliğine güzellik katan insanların varlıklarıyla eşlik ettiği bu manzarada kahkaha sesleri dolaşıyordu kullaklarda.

Bizim delikanlı da oturuvermişti yanıma. Ama neden olduğunu asla anlayamadığım bir şekilde gizemli adam yine gizemini giymişti üzerine. Yüzüme bile bakmıyordu. Tövbe Ya Rabbim! Ben amansız bir hastalığa yakalanırsam hiç kimse oturup araştırmayın ya! Sebeğim ortada işte. Sebep olan utansın. Ama

yok, utanmasın yaa! Kim bilir ne kadar tatlı olur utanınca... *Aah ah! Ben sana bu kadar kafayı takmışken, sendeki bu havalar neyin nesi be?* Ben böyle hayıflana durayım, herkes yerini almış kendi aralarında geyik yapıyorlardı. Deniz dün gece tam yirmi sekiz fincan kahve yaptığını anlatırken, Mert de gece boyunca sestten uyuyamadığımdan dert yanıyordu. İnsanlar ikişerli üçerli, bilinçsizce oluşturdukları gruplar halinde sohbetin koyuluğuna dalmışlarken, rastgele seçilmiş bir soruyla onunla aramızdaki sessizliği deldim. Öyle cılız, loş ve boş bir soruydu aslında.

“Gece rüya gördün mü?”

“Gördüm. Büyük bir kurbağa gördüm.”

Tövbeler olsun! Bu nasıl cevap? İçinde bir gram romantiklik bulunmayan bir odunun vereceği cevap tam da bu olmalıydı.

Aman kızım, neyse ne! Hem böylece, dün gece yaptığın ufak çılgınlığın farkında bile olmadığını bir kez daha onaylamış oldun! Evet, kesinlikle! Bozma moralini. Bozma bakayım!

“A-a! Nasıl kurbağa gördün? Cidden kurbağa mı gördün?”

Ah, bu soruyu sormasam daha iyiydi! Şimdi herkesin kendi konuşmasını bırakıp, bu yakışıklının anlatacağı şeye dikkat kesilme durumu başlıyor, aklımca yakaladığım ikili sohbet şansı da vedayı basıp gidiyordu.

Ve... Başlıyoruz...

Önünde duran çayından bir yudum alıp gülümseyerek başladı konuşmaya.

“Rüya değil de, başka bir hikâye anlatayım. Bir küçük yavru kurbağa varmış. Bu kurbağa annesi ve kardeşi ile beraber çok mutlu yaşarmış. Tek sorun, yavru kurbağanın her söylenenin tam tersini yapmasıymış. Bunu bilen annesi, öldüğünde dağa gömülüp orada huzur içinde yaşamak istediği için her zaman tam tersini yapan kurbağaya ‘Öldüğüm zaman beni nehrin yanına göm,’ diye tembihlermiş. Günler geçmiş, aylar geçmiş, iyice yaşlanan anne kurbağa ölmüş. Bizim yavru kurbağa da annesini gömmüş. Sizce nereye gömmüş?”

Herkes bu tuhaf hikâyeyi bir yapboz gibi tamamlamaya çalışırken, ortalığı derin bir sessizlik kaplamıştı. Sessizliği bozma görevi yine kulakları tırmalayan konuşmacıya kalmıştı. Anlattığı hikâyeyi anlamadıklarını

düşünüp, sonucunu da kendi açıklamaya karar vermişti belli ki.

"Derenin dibine gömmüş!" dedi coşkulu bir sesle.

Tek gülen Onur'du bu hikâyeye.

Bu anlamsız hikâyeyi neden anlattı, nasıl bir özgüven patlaması ona bunu yaptırdı, bilmiyordum. Ama emin ol, cevabı bulduğumda hemen sana söyleyeceğim!

Kahvaltı boyunca güzel insanlarla, yılın ilk gününü dolu dolu geçiriyor olmanın verdiği mutluluk gözlerimizi parlatıyor, espriler, kahkahalar birbirine karışıyordu. 'Yıla beraber girdik, bu yıl hep beraberiz!' klişesi ağızlardan düşme de, herkes emindi o acı gerçekten... Bir daha bu şekilde bir araya gelmemiz zordu. Hep öyledir çünkü. Doruklarında yaşadığınız arkadaşlığın bileti sanki orada kesiliyormuş gibi... Çok beğenerek yediğin o çikolatayı ikinci yiyişinde aynı tadı alamıyormuşsun, çıktığın o keyifli yolculuğun dönüşünde aynı keyfi bulamıyormuşsun gibi...

Modum düştü aniden. Üzgün hissediyordum kendimi. Herkes mutluyken, ben bir savaşçı gibiydim sanki. Yorgun bir savaşçı... Bir bakıma evet, savaşıyordum. Ama yorulmuştum. Sıkılmaya başlamıştım. Haliyle bir düşüş yaşıyordum. Kahvaltı boyunca bir iki göz teması ve bir iki kelam dışında yakınlık olmadı aramızda. Öyle soğuktu ki... Kesin kıyafetlerim yüzündendi! Pantolonu içine alan, dizlere kadar uzanan çizimleri giymemeliydim! Çocuk gördü tabii yerden bitme olduğumu, birlikte olmamıza olumlu bakan tüm

ihtimaller de yerle bir oldu. OF! Eve dönüp, o kombinlediğim gri ceket ve siyah çizmeleri atacağım! Hayır! Yakacağım!

Kural: Kötü geçen günün sorumlusu giydiklerin değil, arkadaşım!

Benim gibi düşünen çok insan olduğuna eminim. İşler kötü gittiğinde suçu hep bir şeylere yüklemek isteriz. Hayatın zorlu koşulları yeterince ağırlık yaptığından, bir de bu kötü olayların sebeplerini yüklenmez, yeni yükleniciler üretiriz zihnimizde. Hep o aptal ayakkabı yüzünden sınavım kötü geçti... Uğursuz saç topuzumu yaptığım için mülakatta elendim... Örnekleri sıralarsak, buradan Kore'ye gidiş-gelişli çift yön yol olur. Belki de iyi yapıyoruz öcümüzü bu şekilde almakla. Omuzlar zaten ağır, bırakalım bu sefer de suçlu ceket olsun, bluz olsun. Ne olacak ki?

-

Çekilen birkaç fotoğrafla kahvaltı faslını noktalarıp, evlere dağılmak için ayaklanmıştık. Yılbaşında bir arada olduğumuzdan mıdır bilinmez, sanki bir yılı beraber yaşamışız gibi hissettiğim dostlarla vedalaşmak pek kolay olmadı. Tabii ki onunla da... Kızılay'a

giden otobüslerin durağında beklemeye başladık. Beklenildiğinde aynı performansı gösteremeyen otobüs abi, gelmesini hiç istemediğimiz bir anda beliriverdi yolun sonunda. Bizimkilerle sarılıp kucaklaşıp vedalaşırken; sarılmayı alışkanlık haline getiremeyen bir milletin çocuklarıyla nasıl vedalaşacağımı bilemiyordum. Neyse ki düşünmeme bile gerek kalmadan, sıcak bir kucaklaşmayla cevabı Onur'dan aldım. Onur tam bir Türk gibi davranmıştı. Vedalaşmanın ardından bindi otobüse. Siyahlı adam biraz daha uzaktaydı diğerlerine göre. Kızılay tarafına gidecek arkadaşlar sırasıyla yerleştiler otobüs koltuklarına. Bir bakış attım DongHo'ya. Hâlâ bekliyordu. Otobüsün kapıları kapandı ve hareket etti.

"A-aa! Sen neden binmedin?" deyiverdim aniden sivrilen sesimle.

"O tarafa gitmiyorum bugün," deyip kestiriverdi.

Durakta onunla beraber dört arkadaşım daha vardı. Sıhhiye otobüsü gelince, yine aynı sıcak kucaklaşmalarla vedalaşıp yolcu ettim onları. Arkalarından el sallarken ani bir sesle irkildim.

"Biz ne yapalım?"

Tahminimce ayrılan ağzımla bakakalmıştım. DongHo beklenmeyen bir performans sergiliyordu. Hem rahat davranmayı, hem de havalı olmayı nasıl başarıyordu? Anlamlandırmaya çalıştığım cümlelerin devamını da getirdi bir çırpıda.

“İçemediğimiz kahveyi içmeye gidelim mi?”

Köşedeki kahveciye kadar yaklaşık üç dört dakika yürüdük. Yol boyunca da hiçbir şey konuşmadık. Buz gibi havayla çok uyumlu buz gibi bir sessizlik... Kahve dükkânında cam kenarındaki bir masaya oturduk. Öğle saatleri olmasından dolayı tek müşterisi bizdik. Buzlu Amerikano'suna karşılık, bol kremalı, beyaz çikolatalı kahve istedim.

Kalbimde ve beynimde kopan fırtınalar konusuna hiç girmeyeceğim, zira ifade etmeye kalkarsam müthiş bir felaket filmi senaryosu yazmış olurum! Tek bildiğim ben bende değildim! Ben ondaydım. Evet, su götürmez bir gerçektir bu. Tek odak noktam, tek düşüncem, ilgi odağım... Tamamıyla ona odaklıydım şu anda. Hem de gözlerine bakmadan.

Sade bir sohbet kovalıyordu dakikaları. Konu dönüp dolaşıp eski erkek arkadaşına gelmişti. Kısaca bahsettim ondan. Ve fark ettim ki, onunla ilgili keuderlerim gerçekten geçen yılda kalmıştı. Hiç üzülmedim, eskiye dönmek istemedim. Bu iyiye işaret değil, iyinin kendisiydi!

Konuyu daha fazla uzatmadan DongHo'ya getirmeye çalışsam da pek başarılı olamadım. Spontane gelişen konuşmalar yapıyorduk. Onun Türkçesi hakkında konuşuyorduk daha çok. Bir ara bakışları dışarıya yöneldi. Korece bir şeyler mırıldandı ve ekledi.

“Kar yağıyor.”

Gerçekten kar yağıyordu. Sim gibi, tane tane, tıpkı bir gelinin duvağı gibiydi gökyüzü. Bu güzelliği direkt olarak hissetmek için kahveciden ayrıldık. Tadını çıkarırcasına aheste aheste yürüyorduk. Durağa geldiğimizde, bir kez daha emektar Kızılay otobüsünü beklemeye başladık. Hava çok soğuktu ve üzerimde yalnızca çöpe atmak istediğim o ceket vardı. Soğuğu hissetmiyorum demeyi çok isterdim ama iliklerime kadar üşüyordum. Birbirimize dönük konuştuğumuz bir anda gelen ani titremeyi saklamak için, hafif tempolarla zıplamaya başladım. Konu neydi tam olarak hatırlamak zor, fakat net olarak hatırladığım şey, ciddi bir konuyu zıplayarak konuşuyor olmamdı.

Gizemli adamımız bir ara boynundaki atkıyı çözmeye başladı. O an anladım... Bana verecekti üşüdüğüm için. Evet, kabul edebilirdim... Ama... Kabanının düğmelerini neden çözüyordu? Aa! Hayır olmaz!

Alelacele paltosunu bana vereceğini düşünerek konuşmaya başladım!

"Hiiiiii! Olmaz! Kesinlikle olmaz! Sen ne yapacaksın yaa, olur mu? Hayır lütfen. Giy giy, çıkarma sakın ya..."

Cırcır böceğine bile taş çıkardığım bu performansla adeta bir rapçi gibiydim. Kelimeleri art arda sıralarken, hafif çatılan kaşlarla bakışlarını dikti üzerime. Gözlerine bakabildiğim nadir anlardan birindeydik. Bir eliyle kabanının düğmeli tarafını, diğer eliyle de iliklerin bulunduğu kısmı tutuyordu. Seri bir hareketle açtı paltosunun önünü ve o anda sardı bedenimi.

Nutkum tutulmuştu evet! Bacaklarım titriyor, zihnim bulanıyordu. Dünya çok hızlı dönüyordu sanki. Kalbimde yangın çıkmış gibi alevlendi ellerim.

“İkimiz de üşümeyelim diye yapıyorum bunu,” dedi ciddi bir sesle.

Boy farkından dolayı kalbim kalbine değil, muhtemelen midesine falan geliyordu. *Sanırım mideyi bozmuş!* Bu kıpırtı onun kalp atışı olamaz! Cennette dans ediyordum adeta. Aklımdaki tüm kötü düşünceler birer balon gibi sönmüş, onun o büyümlü hareketinin etkisine girmiştim. Nefesim kesilmiş, tek bir cümlem bile kalmamıştı söyleyecek. Evet, onun kabanının içindeydin. O an benden beklenen hareket ona sarılmamdı ancak dün gece reddedilmiş olmanın verdiği ağırlık kollarımın üzerine oturmuştu. Kalkmıyordu onu sarmak için kollarım. Yalnızca daha fazla uzatmak istiyordum bu anı. Otobüs hiç gelmesin, o hiç gitmesin... Ne yazık ki, henüz düşüncelerim bile bitmeden, ufukta tangır tungur otobüs belirdi. Ayrılmıştık! Acele hareketlerle, tek eliyle ikisini birden tuttuğu ellerime atkısını doladı.

“Buradan koşarak eve git. Yorgunsun. Güzelce dinlen. Yarın akşam yemeğinde görüşürüz,” dedi ve otobüse bindi.

Eve doğru yürürken, kafamdaki düşüncelere sırayı kaptırmadan telefona el attım. Ve işte o safha! Arkadaşlar sırayla ‘Her şey için teşekkürler!’ içerikli, güzel, duygu yüklü mesajları gönderiyorlardı. Ondan yine ses yoktu.

Eve gelmiştim nihayet. Üzerimden göç etmekte olan bir köy halkının eşyasının yüklü olduğu bir değil, birkaç tır geçmiş kadar yorgundum. Yorgunluğumla kapışacak büyüklükte de mutluluğum vardı kalbime sığmayan. Bir parça da burukluk... Kafamda tek soru... *Benimle ilgili ne düşünüyor ki?*

Kural: Hiçbir şey sebepsiz değil. Madem masallarla büyütüldük, o masalların hayatımızla olan bağını bulmak da görevlerimizden biri olsun!
Ya gerçekten kurbağa, prense dönüşüyorsa?
Benim hikâyemdeki kurbağa nerede?

Mutluluğu en emin yerinden yakalamış insanlara hep imrenirim. Herhalde bir tarafından tutmayı bir türlü beceremediğim için. Ama uzaktan geldiğini görsem var ya... Yanımdan ışık hızıyla geçse bile, yakasından ya da paçasından tutmazsam o mutluluk denilen gücü, bana da Duygu demesinler! Hak ediyoruz... Şu yerküre üzerinde kendine bir santim bile yaşama alanı bulabilmiş her canlı, mutlu olmayı hak ediyor. Hem de istediği kadarını. Yaşayabileceği kadarını hak ediyor. Öyleyse durmak neden? En orta yerinde ben varım hayatımın! Hakkım olan mutluluğu yaşamalıyım. Beni mutlu edecek yolu yine ben bulmalıyım! Bak, hayat ne kadar kısa ve kuşlar kanat çırpıyor...

Kuşlar diyorun...
Güzel uşuyor!

Akşama kadar onun bana oynadığı ufak oyunlarla meşgul olan kafamı, bir de acabalarla yormaya başlamıştım. Neden beni reddettiği gecenin sabahında böyle bir jest yapmıştı ki? Sonrasında da büründüğü bu sessizlik hali... Bir çıkmaza sürükleniyordum. Beni çok yoran bir hastalık gibi. Onu yok saymayı başardığım anlar da oluyordu ve belki de son zamanlarda en rahat hissettiğim anlar o anlarda saklıydı. Kalbim kırıktı ve bu kırgınlığın sebebi olan kişi tarafından sarılmış çok daha fazla yarabandı barındırıyordu üzerinde. İşimin zor olduğunu biliyordum... Fakat başa çıkabilecek gücümün olup olmadığından emin değildim. Her şeye rağmen, yüzümdeki bu aptal gülümsemenin mimarı olan siyahlı adamın kalbimi incitmesine biraz daha izin verecektim. Her kırıdığında üzüldüğüm kadar, her tamir edildiğinde de seviniyordum sonuçta...

Yorgun bedenimi yatağa attığımda, bayılmışlıkla uyku hali arasında gidip gelen gözlerimin gördüğü manzara bu sefer tavan değildi, sevgili seyirciler! Karşı duvar! Neden? Çünkü dün gece bu saatlerde o duvarın önünde geniş omuzlarıyla duran bir DongHo vardı. Dün varsa, yarın da olabilirdi. *Olamaz mı? Olabilir!*

Gecenin derin koyu saatlerinde sessizlik perdesi kalktı aramızdan.

*Hoş, yine sessiziz. Telefonu titreten mesaj alarmı ses-
ten sayılır mı?*

Ne güzel yazmıştı mesajı, Türkçesine yandığım!

'Yarın akşam yemeğimizi paylaşalım mı?'

*O ne demek gözüünü sevdiğim! Ben seninle hayatı pay-
laşmaya hazırım be! Yine ileri gittim, farkındayım!*

Farkında olduğum başka şeyler de vardı. Çok daha ciddi ve acilen çözüme ulaştırılmayı bekleyen iki önemli konu...

1- Ne giyeceğim?

2- Peki ya giymek istediğim şey o anda makinede olursa!

Çamaşır makinesinden bahsediyordum! Yine aynı trajediyi yaşayamazdım. *Yok anacığım, bu sefer kaldıra-
mam!* O yüzden hemen hızlıca karar verip, birinci bü-
yük sorunu çözüme ulaştırmam gerekiyordu. Sonra
da o kıyafetleri garanti olsun diye yastığın altına fa-
lan saklamalıydım. Malum anne eli... Hep en lazım

olduğu anda o kıyafeti bulunduğu delikten çıkarıp makineye atmayı başarıyordu.

Kısa cevaplanan ve karşılıksız kalan bir mesajlaşmanın daha sonuna gelmiştik. Bugün giderken de söylemişti yemeğe çıkma işini... Demek ki merak etti gidip gitmeyeceğimi. Teyit içindi bu gönderdiği mesaj. Yaa belki de bu saate kadar tereddüt etti mesaj atıp atmama konusunda. Canım ya...

Uykuya dalmakta epey zorlandım. Aklımda binbir düşünce... Sabaha yapılacak bir ton iş... Bunun ojesi var, asilikte ödül almaya aday gözaltılarımla mücadelesi var, ütüsü var, duşu var... Her ne kadar akşam buluşacak olsak da, sabahtan hazırlanmaya başlamak en mantıklısıydı. Hem neme lazım gecikirim falan... Kimi zaman geçmek bilmez bu saatler, kimi zaman sular sellerle yarışır.

Gerçekten tam da zamanla yarıştığım bir güne uyandım. Sabah annemin kontrolleri için hastaneye gittik. Ardından market alışverişi moduna girdik. Eve döndüğümüzde, benim hazırlanıp çıkma saatim gelmiş, hatta geçiyordu bile. Hal böyle olunca, düşünmeye çok vakit ayıramadan geçirdim en koyu renkli kıyafetleri üzerime. Siyahlı adamı etkilemenin kaç tane yolu varsa hepsini denemeye hazırdım ne de olsa! Üzerimde abartılacak tek şey, ince topuklu, lacivert deriden ayakkabılarımdı. Hışımla çıktım kapıdan. Atladım kimi zaman ballı ekmek, kimi zaman zıkkımın kökü muamelesi yaptığım cefakâr otobüse...

Yine beni şaşırtmayacak o gerçek göz kırpyordu telefonun ekranında... Saat! Gecikmekten kıl payı yırtmıştım. Tabii ki suçlu her zamanki gibi geç gelen otobüs, şehrin trafiği, bir de haftanın ilk iş günü olması... Birkaç otobüs durağının aralıklarla yan yana dizildiği son durakta, Kızılay Bakanlıklar Durağı'nda indim. Ortalık insan seliydi!

Hep de ben ilk defa bir şey denediğimde etraf böyle kalabalık olur zaten! Ne vardı kış günü dışarıya çıkacak? Sıcacık evinizde otursaydınız da, ben de topukludan titreyen bacaklarım yüzünden daha az utansaydım? Bir günümün sorunsuz geçmesi bu kadar mı imkânsız, Allah'ım?

Buluşacağımız restoran üç dört dakikalık yürüme mesafesindeydi. Ama sorun şu ki; yerler buzdu ve ben topuğu çiviye bile taş çıkartır nitelikteki bu aptal ayakkabıları giyiyordum!

Yokuş aşağı kaldırımda birkaç adım atabildim. Devamı yok! Yan taraftaki bakanlıkların bahçe tellerine tutundum. Eldivensiz ellerimle tuttuğum demirin soğuşunu bile hissedemedim utancımdan. Sanki bütün insanların gözü benim üzerimdeydi. Kışın ortasında sırtından ter akabilirmiş insanın, anladım. Anlamakla da kalmadım, tecrübe ettim! Bir de üzerine cebimde titreyen telefon! Tabii ki arayan o! 'Neredesin? Geldin mi? Hangi masa?' başlıklı tonla mesaj atmıştı ve atmaya da devam ediyordu. Bense hâlâ demirlere tutunmuş bir halde bekliyordum.

Allah'ım, bunları hak edecek ne yaptım? Ya ben neden normal insanlar gibi aksiyonsuz, pembe bir gün geçiremiyorum ya? Serzeniş bedava nasılsa, saydır gitsin! Ama bu böyle olmayacak! Rezaletin en büyüğü olsa da, şu an için görünen en doğru şey, DongHo'dan yardım istemektir. Ya da buluşmayı iptal edip, hemen yandan geçen otobüse binmek!

Off! Telefon yine başladı çalmaya!

"Alo!"

"Alo, DongHo. Şey... Ben geliyorum. Yoldayım, az kaldı."

"Öyle mi? Gecikince merak ettim."

"Ha yok geliyorum, merak etme."

Buraya kadar her şey normaldi... Ama o güven veren sesin cazibesine kapılmışlığım beni yine yarı yolda bırakmıştı!

"Ya ben gelemiyorum aslında. DongHo, ben kaldım."

"Neden gelemiyorsun?"

Konuşmanın tam da bu noktasından sonra çaresizliğim sesime yansımış, utancım dibe vurmuştu. Bitap bir halde, ağlamaklı bir sesle cevap verdim.

"Ben düştüm. Evet evet, buzda kayıp düştüm. Yürüyemiyorum."

Allah da beni kahr etsin! Nasıl döküldü o kelimeler ağzımdan?

Yer yön tarifini nasıl yaptım inan hatırlamıyorum ama birkaç dakika içinde yanımda olacağını biliyordum.

Acaba üstümü başımı çamura mı bulasam, kara mı? Tökezleyerek mi yürüsem, ceylan gibi seke seke mi?

Ve evet! Geliyor...

Kaldırımın en ucundan uzun siyah mantosu ve siyah saçları göründü. Kahramanım geliyordu ve ben rezilliğin daniskasını yaşıyordum. Bir cenderede sıkışmış, kurtarılmayı beklercesine bakıyordum ona. Dilimde aynı dua; *Allah'ım, lütfen sormasın! Lütfen lütfen lütfen...*

Acaba şimdi ne olacaktı? Hayallerime bakarsak, beni kucağına alıp gideceğimiz yere kadar taşıması gerekiyordu. Ama hayal benim hayalim olduğu için, gerçekleştiği an buzda kayıp düşmesi alnının yazısı olurdu çocuğun. Hiç gerek yoktu sağlam adama bu kötü travmaları yaşatmama! Ben saçma sapan hayalleri ardı ardına sıralarken, o elini uzatmış, bilmiş bilmiş gülen yüzüyle bana bakıyordu. Dudağının tam kenarına yerleştirdiği gülümsemesiyle, kocaman açtığı küçücük gözleriyle bana bakıyordu.

"Ayakkabıların... Yürümek zor olmuştur."

Devamını duymadım zaten. Ya da söylememesi için yüzüne bakmadım. Duysam kaldıramazdım. Yumuşak elleriyle şanslı kolumu tuttu. Şimdi kalbim çıkacaktı yerinden! Yalpalaya yalpalaya yürürken koluna girmek zorunda kalmıştım. Kızılay'ın göbeğinde, onunla kol

kolaydım! Gören herkes bizim sevgili olduğumuzu düşünüyordu eminim! *Vay be! Başkalarının gözündeki sevgili gibi görünebiliyoruz, yani imkânsız bir şey değil!*

Yürüdükçe başkentin altı boş, üstten basınca su fışkırtan kaldırım taşlarına adım atıp sıçırıyor; sıçradıkça da daha sıkı sarılıyordum koluna. Belki de fırsatçı sıfatımın en çok yakıştığı anlardan birini yaşıyordum. Her şeye, herkese ve tüm gerçeklere rağmen, harika bir histi bu.

Ama tabii ki unutulmaması gereken bir gerçek vardı ortada...

Ay kadar gerçek...

'Ben varım, o var, kol kola girmiş gölgemiz var ama biz yokuz!'

Oğlumuz öyle ağır ki, bu gidişle biz olmak pek mümkün görünmüyor zaten! Yine kalbi kırık, bir garip şanssız Duygu kalır elde avuçta. Depresif günler gelir peş peşe. Beş kilo gider bedenden. Hem de kara kışta! Oh, ne âlâ!

Kural: Güzel ayakkabılar güzel yerlere götürür insanı.

Kore'de bir inanış vardır. 'Güzel ayakkabılar güzel yerlere götürür insanı' derler. Acaba inansam mı? Ben de artık böyle totem falan mı yapsam konuyla alakalı? Baksana, zariflik kat-sın diye giydiğim o güzel ayakkabılar yüzünden

neredeyse günüm mahvoluyordu ki bir anda kendimi yanımdaki centilmenle kol kola yürürken buldum. Direktten döndüm tam anlamıyla. Yalnız hâlâ affedemiyorum... Ne kendimi, ne o ayakkabıları. Ben hayatımda bu kadar utanmamıştım be! Ama sonuç olarak, birkaç dakikalık yolu yarım saate yakın bir zamanda kol kola yürüme şansını yakalamıştım. Tabii ya! O yüzden kadınların bu ayakkabı tutkusu! Acaba herkesin bildiği bir şeydi de, ben mi yeni öğrendim? Demek bu yüzden ayakkabı en değerli aksesuarlarla yarışır oldu! Evet evet, kesin ondan!

-

Biraz daha ilerleyip, yol kenarında bulunan bir ayakkabıcıya girdik ani bir dönüşle. Neler oluyor, neden buradayız az çok anlamıştım ama konduramıyordum. Böyle şeyleri filmlerde görmüş biri olarak...

Yok canım, daha neler!

Saniyeler içinde ayağımın önünde eğilmiş bir DongHo...

Yok, ben kesin öldüm, cennetteyim! En son izlediğim Kore yapımı bir dizide olan sahnenin şu an başrolünde ben varım. Allah'ım, resmen ben varım ya!

Tek ayak üzerinde duramayıp da düşmemek için onun omzundan destek aldığımı saymazsak, gayet romantik bir alışveriş oldu. Hem bir çift kahverengi ayakkabı sahibi oldum, hem de o bahaneyle bizim jön ile bayağı bir yakınlaşmış olduk. Ne derler bilirsin... Bir

taşla iki kuş vurduran bayağı kârlı bir işti. Ayağım-daki düztaban –*Ohh, mis!*– ve en önemlisi onun seçtiği bir çift güzel ayakkabıyla restoranın yolunu tuttuk. Rötarlı da olsa, günün bize özel olan kısmı başlıyordu işte.

Önceki buluşmamızdan pek fazla farkı yoktu bu yemeğin de. Oradan buradan konuşurken birbirimizi tanımaya çalışıyorduk. Sessizlik olduğunda *Acaba hangi konuyu açsam?* diye sancılar giriyordu karnımıza falan. Ah, bir de... ‘Güvercin’ diye tabir ettiği o topuklu ayakkabıları neden giydiğimi sordu. O an utanmadım desem yalan olur. Fazlasıyla utandım. Ucu sivri olduğu için güvercine benzetmiş sanırım... Ayakkabılarımdan bahsederken kulaklarımdan ateş çıkıyordu, o yüzden anlattıkları tam girmedi kulağıma!

Zaman ilerledikçe sohbetimiz koyulaşmaya, koyulaştıkça eğlencesi de katlanarak artmaya başladı. Dedğine göre, evime gelip ailemle tanışması beni daha iyi tanımasını sağlamış. Bir ufak teşekkür olarak kabul etmemi istedi bu yemeği. Üzüldüm! Güzel ayakkabılarımı giyip gelmiştim. Güzel şeyler olsun diye. Güzel şeyler duydum, evet ama istediğim şeyleri değil... Duyduklarım arasında beni adeta şoka sokan öyle bir şey vardı ki...

İki elini masaya koyup bana doğru yaklaştı.

“Duygu, senin gözlerin çok büyük,” dedi dikkatle bakarak.

"Evet, biraz büyük," dedim utangaç bir tavırla, gözlerimi kaçırarak.

"Gördüğüm en büyük göz. Kurbağanın gözü gibi," deyip arkasına yaslandı tekrar.

Haydaaa! Adam küfür mü etti, iyi bir şey mi söyledi? Şimdi buna ne denir? Ne demek kurbağa ya? Eşek de, geyik de-yani illa iltifat etmek istiyorsan ceylan de... Kurbağa ne?

Kollarını birleştirdi göğsünde ve bacak bacak üstüne atıp yan bir pozisyonda tekrar yerleşti sandalyesine.

"Hikâyedeki kurbağayı hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Sendin o."

Konuşma bundan sonra buz gibi soğuk ve donuk bir hale gelmişti. Onun iki dudağının arasından çıkan sözler benim kulağıma girip beynimde çözümle-nene kadar geçen süre epey artmıştı. O sözlerine devam etti, ben de şaşırıyordum.

"Sabaha karşı yanımda uzandığını hissettim. Birkaç dakikaydı biliyorum. Beni biraz heyecanlandırdı diyebilirim. Açıkçası utanmanı istemediğim için söylemeyi düşünmüyordum. Seni büyük gözlerinden dolayı kurbağaya benzetiyordum. Bir de... Neyse... Bu yüzden dün sabah rüyamı sorduğunda sana kurbağa hikâyesinden bahsettim. Kurbağa sendin."

Konu hakkında ne demem gerektiğini bilemediğim için anlamamış gibi davranıp, elimden geldiğince boş

boş bakıp salağa yatmayı tercih ettim. Bakma sakinliğime, çok kızdım! Utandım...

Hem kurbağa ne la! Allah'ın cezası sırik! Sensin kurbağa! Adam hem yalancı, hem patavatsız, hem de aşırı dürrüst! Yok kızım yok, sen bununla yapamazsın! Ne bu böyle? Cool dedikçe civıttı bu! Ama çok tatlı... Demek onun yanına yattığım o kısa süre boyunca uyumamış. Canım yaa... Uyumamış ama çaktırmamış da. Anlasaydım ürkek ceylan gibi seke seke kaçardım ki yanından! Belki de o yüzden...

Yemeğin ardından, kısa bir yürüyüşle gidebileceğimiz mekânı belirleyip yola koyulduk. Dakikalar sonra varmıştık. Mekânın terasında, sakın bir köşedeki yuvarlak masaya oturduk. Şal da istedim.

Bugün bu iş bitecek! E tabii cesareti aldım. Hikâyedeki kurbağa olduğumu öğrendim. İşin bir diğer boyutu, kurbağanın her söylenilenin tersini yaptığı gerçeğiymi ve benim buradan bir çıkarımda bulunmam bekleniyordu. Eyvahlar olsun! Vakit beyin fırtınası zamanıydı.

Buz gibi içkisinden büyük bir yudum alıp, sigarasını yerleştirdi dudaklarına. Bir eliyle çakmağını yakarken, diğer eli rüzgârı kesmek için siper oluyordu ateşe. Başı hafif yana yatmış, sırtı sandalyesine yaslı... Konuşmaya hiç gerek yok aslında. Saatlerce izlesem o anlardı. Öyle aşk saçar benim gözlerim! En büyük hobim, derince çektiği o nefesi üflerken onu seyretmek olmuştu son zamanlarda. Ya da hiçbir şey yapmasa da onu izlemek iyi hissettiriyor diyelim şuna.

Zaman ilerliyor ve siyahlı prens hakkında yeni şeyler öğrenip işliyordum beynimin silinmesi en zor köşesine. Üç yaş büyükmüş benden mesela. Bir abisi varmış. Kore'nin dil konusunda prestijli üniversitelerinden birinde üçüncü sınıf öğrencisi olduğu bilgisini de nakşettim. Ha bir de, Türkçe bölümüne ilk girdiği yıl üniversitedeki bölüm hocası 'Doğu' adını vermiş ona. Sonra Türkiye'de Doğu ismine hiç rastlayamadığından, izlediği bir filmin kahramanının adını koymuş kendine. "Adım Özgür oldu, benim gibi," diye de eklemişti.

Bu akşam bayağı kârlı bir akşam oldu benim için. Bir çanta bilgim vardı artık onun hakkında. Eve gidip hepsini tek tek yeniden düşünecektim. Ne güzel! İki gece daha uyumamam için sebep çıkmıştı bana.

Önünde hiçbir gücün duramadığı *zaman* adeta koşarak geçmişti. Göz ucuyla kontrol ettiğim telefon ekranında saati görmemle, kalbimden kopan bir parça mideme yol almıştı. Ne kötü! Eve dönüş saatim yaklaşıyordu. Bizse hâlâ samimi olmaya çalışan iki yabancı arkadaştık. Öyle de kalacak gibiydik...

Konuşmaların kesildiği bir anda, sessizliği bozma görevi bu sefer ondaydı. O kara renkteki dumanlı sözler dökülmüştü dudaklarından.

"Biliyor musun? Yakında dönüyorum."

"Nasıl yani?" diyebildim sadece. Yaşadığım şok, daha fazla konuşmama izin vermiyordu. Konuşmanın sonu belliydi. Lanet olsun! Biz ayrı ülkelerin insanlarıydık

ve aynı ülkede yaşama haklarımız sınırlandırılmıştı birileri tarafından.

O yakında Kore'ye dönüyordu!

Böyle pat diye söylenince etkisi az olur sanıyordum da... Değilmiş!

Hayat insanı karamsarlığa sürüklemekte öyle başarılı ki! Tam iyi hissetmeye başladığım, ayağa kalkma gücünü bulduğum sırada ellerini yüzüne kapatan kader, 'cee eee'sini yapıyordu bana.

Nereden çıktı ki bu gitme işi? İlla gidecekse hoşuma gitsin ya! Ya da alsın fotoğraf makinesini geziye falan gitsin. Hatta razıyım zoruma gitsin... Ama benden gitmesin! Üstüme düşen gölgesi gitmesin! Ne olur!

*Kural: Yok öyle prim vermek sıkıntılara!
Adam edeceksin.*

Hayat senin hayatın değil mi, kardeşim? Eee, o zaman sıkıntıları bir yana, sevinçleri öbür yana koyacaksın. Sen yöneteceksin. En zor anda, en büyük darbeyi yediğinde, gülümseyebilme gücünü bulacaksın kendinde. İçinde var! Yok mu sandın? Biraz cesaretle çıkar onu ortaya. Yoksa rengârenk sevinçlerini doyasıya yaşayamadan, kederlerin griye boyar o ahengi. Öyle yaşayamadan, hissedmeden, dişlerini göstere

göstere gülemeden düşer omuzlar. Kalkmaz baş yerden, el alından... Gözler dalar dalar gider. Bir anda dertlerin zincir zincir sıralanır gözlerinin önünde. Ki bundan sonrası felaket! Kendini dünyanın en zavallı insanı hissettiğin o an gelir... Batma o batağa! Tereyağından kıl çeker gibi yaşa hayatı. Sıkıntı içinde ihtiyacın olan o mutluluğu ara bul. Görevin bu! Madem geldik dünyaya, madem dibine kadar yaşıyoruz kederleri; mutluluğun, sevincin suçu ne? Biraz da biz çalsak ya kederlerden bizden söke söke aldığı zamanlarımızı... Eklesek mutlu olduğumuz günlerin peşine...

'On günlük aşk'
derim adına...

On gün sonra hikâyem rafa kalkıyor. On gün ne yaşayabilirim ki? On gün nedir ki? Göz açıp kapanır, sular seller gibi akar gider o on gün.

“DongHo, biz sevgili olalım!” dedim gergin bir şekilde.

Hayatım boyunca verdiğim en ani kararlardan biriydi bu sözü söylemeye karar vermem. Neden şaşır-
dım ki? Kendi kendini gaza getirebilen, benim gibi başka bir cesur var mıdır şu ülke sınırlarında? Gitme planından sonra oluşan toz, bulutlu havayı yumuşattı mı, yoksa ayaza mı çevirdi pek anlayamasam da, ifadesiz suratına odaklandım. Adamda tık yoktu! Anlamadı mı acaba? Zaten genelde İngilizce, biraz Korece ve çok az Türkçe ile sağladığımız iletişimde birçok şeyi anlamadığını biliyordum. Sandalyede kamburu çıkmış oturuşumu düzelterip, tekrar sordum.

“Biz sevgili olalım!”

Gözlerini dikip bakma sırası bendeydi artık. Birkaç saniye sonra yanıtı geldi.

"Ne yapalım dedin?"

Dağlardan kır çiçekleri toplayalım dedim!

Korece tekrar ettiğimde, atkısının düşen tarafını hızla omuz üstünden iterek iki elini birleştirdi. Bacaklarını indirip dirseklerini masaya koydu. Benim kalbimse... *Dudut dudut dudut!*

"Duygu, bu olamaz. On gün için sevgili olmak mantıklı değil. Birbirimizi arkadaş olarak hatırlayalım. Ben sonu görünmeyen bir yola çıkacak yaşta değilim. Kusura bakma."

Biri şu Türkçe öğrenenlere nazik konuşmayı öğretebilir mi? Sanki bayramda sehpayı lekeliyken önümüze koymuş ev sahibi mübarek! Kusura bakmaymış! Yok yaa!

Çok ısrar etmedim. Sadece beş kere tekrar ettim! Her seferinde biraz daha fazla kırılıyordu gururum. Ama her seferinde kendimi teselli etmeyi başarıyordum. *'Yapma, Duygu! Onun Türkçesi iyi değil! Kesin anlamadı dediğini. Hadi şimdi bir kez daha tekrarla!'* Bu sözü kaç defa kendi kendime söyledim hatırlamıyordum. Son denemem de diğer dört deneme kadar güçlüydü. Biliyordum... Hikâyedeki kurbağanın ben olduğunu biliyorum. Benim sevgimden emin olmaya çalıştığını, nedenini bilmesem de bana güvenemediğini biliyordum...

Gözlerimi açıp, tane tane anlatmaya başladım. Son kez... Tüm gücümle...

"Annem hep der ki; 'Hayata bir kere geliyorsun. Yaşa... Yaşamayı istediğin kişiyle beraber yaşa. Cesaretine izin ver. Karamsarlığa yer yok hayatta. Tren gidiyor. Bir yerinden tutmazsan binemezsin. Mutluluğu izlemek yerine, mutlu olmayı dene.' Ben senin kız arkadaşın olmayı istiyorum. On gün ya da on yıl... Sayıların ne önemi var? Hem gerçekten mutluluğu yakalarsak, uzakları yakın edebiliriz. Şu an yan yanayız ama aramızda uçurum var. Sen gitsen de mutluousak yeter... Ben ve sen değil, biz olursak zaten yakın oluruz."

Tane tane, en anlaşılır şekilde aktardım söylemek istediklerimi. Ciddileşen ve konuştuğum süre boyunca masadan kaldırmadığı bakışları artık gözlerimi bir bıçak gibi kesiyordu. Sakince can çekişiyordu sanki.

Sessizce fısıldadı.

"Duygu! Ne yapıyorsun?"

"Annemin dediğini yapıyorum," dedim kararlılıkla.

Söylediklerimden ne anladı, ne kadarını anladı bilmiyordum. Tek bildiğim, okyanusları içmiş gibi hissettiğimdi. Oh be! Huzura ermiştim sonunda. Meğer sessizlikte sandığımız huzur, kimi zaman içimizdekileri söylemekte gizliymiş. Hiç tereddüt etmeden, korkmadan, her şeyi bir çırpıda söylemek bu kadar rahatlatıyormuş insanı. Her şeyi mi? Yok yok! Bazı şeyler sır olarak kalmalı. İnsanın en derininde... Onlar

durdukça sertleşir, tıpkı bir inci gibi. Seni değerli yapar. Evet evet, bazı şeyler kesinlikle gizli kalmalı.

Gülümsemesiyle çatık kaşları yumuşayan DongHo, parmak içlerini alnına hafif hafif vurarak konuşmaya başladı. Kesik kesik... Bol düşünceli...

"Ama bu olmaz. Kibar değil. Açıkçası... Kız olarak senin güzel şey duymaya daha fazla ihtiyacın var. Bâzı kurallar vardır. Yazılı değildir. Bu da onlardan biri. Benim sana güzel bir teklif etmem lazım. Aslında birkaç gündür oda arkadaşlarımla bunun hakkında konuşuyordum. Senin bu güzel itirafın için minnettirim ama... Bunu kabul edemem. Sana en güzel şekilde teklif edeceğim!"

Düğün var komşulaaaaarrrr! Herkese benden çay! İçimde büyük bir ordu mehter takımı kurdu, Mahmut Tuncer halayın başını çekiyor. Hayaller gerçek oluyor! Yaşadığım her kötü şeye selam olsun, beni ben yaptılar. Ve anneciğim! Bana öğrettiğin her şey için minnettirim! Bu gece dünyanın en güzel uykularından birini çekeceğim. ..Ya da uykusuzluğunu mu demeliyim?

*Kural: Sevgi denilen
o yüce duygunun önünde herkes eşit.*

Boş ver bee, DongHo! İnsanların eşit yaratıldığı ama asla eşit sayılmadığı şu tartışması eğri

dünyada, bırak bizde olmasın o ayrım! Ne senin güzel gözlerin, ne benim sarı saçlarım, ne aramızdaki santimetre farkları bizi ayrı kılsın. Ne dil, ne din, ne yaşam tarzı... İkimizin de küçükken kanamadı mı dizleri, bir top peşinde koşmadık mı çocukken? Bebekken ninniyle uyutulmadık mı her gece? Ağlarken anne demedik mi? Dondurma en sevdiğimiz şeyken, ıspanak görmedik mi sofrada? Hangimiz çiklet çalmadı, hangimiz diş fırçalamadı? Okula gitmek en sıkıcı eylemken, tatillerde özledik mi? Neyin farkı? Neydi farklı olan? İsimlerimiz mi? Paylaştıklarımız aynı olacaktı. Sevgi karşısında herkes aynıydı.

Kadınla erkeğin eşitliğine, eşit olması gerektiğine gönülden inanan benim için, teklifi kadının ya da erkeğin yapması hiç önemli değildi. Hatta kadından gelen teklif daha şıktı. Yakıştırdı. Kendimce *aferindi* bana.

Yine de adamı buna ikna etmek hiç kolay görünmüyordu. Hep böyle şeyleri erkeklerin yapması gerektiğine inandırılmış olacak ki, benim attığım bu adım ona çok radikal bir hareket gibi görünüyordu. Uzun uzun anlattım. Ha o, ha ben! Fark eden ne var ki, öyle değil mi? Zar zor ikna ettim teklife gerek olmadığına. Hem aşk ısmarlamayla olur muydu?

Emin olmak adına soran bu sefer oydu.

"Şimdi sen benim sevgili misin?"

Hahahaha! İşte duymak istediğim şey! Allah'ım, bu nasıl bir mutluluk! Sanki Loto kazandım. Sanki kaybolan çok değerli eşyayı buldum ya da ne bileyim, onun gibi bir şey...

Aldığı aşırı gümbürtülü "Evet!" cevabıyla başını gülerek yere eğdi. Birkaç saniye sonra tekrar kaldırıp, karizmatik bir hareketle garsona seslendi.

"Bize iki shot!"

Bu aşamadan sonra sohbetimizin pek değiştiğini söyleyemem. Yine aynı şeyleri konuşuyorduk. Bir farkla... Artık birbirimizi anlatmaya çalışmıyorduk. Garsonun içine iki mini bardağın sığabileceği genişlikte oyukları olan tahta tepside getirdiği içkiyle bir sessizlik bulutu daha çöktü ortama. Bir bardağı bana uzatırken, diğerini elinde tutuyordu. Dikkatle baktığı gözleri gözlerimi kemiriyordu. Tıpkı izlediğim bir filmin sahnesi gibiydi.

"Şimdi bunları bir seferde içeceğiz. Ve her günü bir ay olarak kabul edip yaşayacağız."

Sözleri bir şimşek gibi yer etmişti zihnimde. Tek seferde midesine yolcu ederken içkisini, dudak kenarından çenesine doğru ince bir damla süzülüyordu. Elinin tersiyle silip, ekşiyen suratıyla tekrar bakışlarını üzerime kilitledi. Onun karşısında, bir kedinin önündeki fare gibiydim.

"Bu işi çok ciddiye alacağa benziyorsun. Ben işaret verene kadar, çok yoğunlaşmamaya çalış," dedi ve

ekledi. "Her şeyin tersini yapan bir kurbağa olmaya-caksın, değil mi?"

Bana neden güvenmiyordu? Belki de çok büyük bir hayal kırıklığı vardı kalbinin bir yerlerinde. Bundan korkuyor, kendini korumak için bu yolu seçiyordu. Ya da âşık olmadığı biriyle bir ilişkiye başlayacağı için kendini kötü hissediyor ve o hisler ona bunları söyle-tiyor olabilirdi. Karmakarışık bir durum.

"Neden?" deyiverdim korkuyla kısılan bir sesle.

Cevabını alamadığım saçma bir diyalogdu belki de. Kim bilir... Ya da şu her zaman yaptığı oyunların-dan birisidir.

Aniden kalkmak zorunda olduğumu hatırlayınca, telaşla toparlanıp dışarı çıktık. Malum Ankara'da yaşı-yorsanız, saat 22:30'dan önce son otobüse binmek zo-rundasınızdır. Biz de yola koyulduk. Durağa doğru yürürken, aklımda deli soruların birbiri üzerinde dans ettiği bir ruh halindeydim. Hâlâ yaptığım şeyin ne kadar çılgınca olduğunu düşünüp kendi kendime utanıyordum. Yanımda yürürken onun titrediğini his-sediyordum. Evet, titriyordu! O titriyorsa, ben ne hal-deydim? Soğuktan olması muhtemel bu titreme belki de heyecandandır? Birkaç dakika içinde durağa var-mıştık bile. Zaman nasıl da kıyıyor insana! Biraz ya-vaşlasaydı ne olurdu sanki! Otobüs çoktan gelmiş, sü-resini doldurmak için bekliyordu. Utançtan yüzüne dahi bakamadan, masum bir 'hoşça kal'la geçiştirdim

veda kısmını. Sürekli oturduğum, cam kenarındaki koltuğa yöneldim.

Onun o silueti... Durağın arka tarafındaki parmaklıklara yaslanıp sigara yakması ve ağır ağır içmesi... Günlerce aklımdan çıkmayacak bir sahne gibiydi. Yönü bana dönüktü ama ifadesiz suratı nereye baktığını, ne düşündüğünü anlamamı engelliyordu. Hoş, ben de utançtan bir bakıp beş bakmıyordum ya... Otobüs, bitmesini hiç istemediğim bu anı sonlandırıyor. Ağır ağır ilerliyordu, evet ama ilerleyen tek şey otobüs değildi. Siyahlı prens de yürümeye başlamıştı. Birkaç saniye sonra, acımasız şoför yüklendi gaza ve git gide küçülüp kaybolan bir sevgilinin izi kaldı gözlerde. Kim bilir daha kaç kere aynı durakta otobüsün kalkmasını bekleyecekti benimle? Kaç kere daha camdan ona bakacaktım? Ya da kaç kere otobüs gelmesin diye serzenişte bulunup, gelen otobüse binmeden bir sonrakini bekleyecektik sırf muhabbetimiz bölünmesin diye? Kim bilir on gün sonra Kore'ye döndüğünde neler olacaktı?

Kural: Beyazı fark etmek için siyaha ne hacet!

Sen hislerini diri tut. Beyaz hep beyaz!

Bir şeyi çok istersin, çok çalışırsın, emek harcarsın... Aklında tuttuğun kadar ağırlaşır

hani. Sonra elde edersin ufak kalp krizleri eşliğinde. Mutluluğun katlanır, sığmaz yüreğine. Taşar evlerden, denizlerden, yerküreden... Sonra bakmışsın ki bir yıldıza ulaşmış ve asılı kalmış orada. Mutluluğun enerjisi daha bir parlak yapar o yıldızı. Alışır insan zamanla. Mutlu olduğunu hissetmek için hep bir mutsuzluk gerekir diye şartlanmıştı belki. Siyah yoksa beyazı fark edememek gibi. Olur mu? Bu beyaza yapılmış en büyük haksızlık değil mi? İnsan sahip olduklarının değerini kaybetmeden bilmeli. Bak çiçek hâlâ sarı, ilk gördüğünde nasıl mutlu etmişti seni hani! Nerede şimdi heyecanı? Evet, bir ara müdavimi olduğun o radyo programı hâlâ enfes hikâyeler anlatıyor. Sana alışıldık geldi diye kötü değil ya... En son yediğin pasta ilk lokmada nasıl tatlıysa, son lokmada da o kadar tatlıydı. Alışık olmak ne beyazı görünmez, ne pastayı lezzetsiz yapar. Kendi içinde hislerini uyanık tutmak senin görevin.

Eve geldiğimde, uzun zamandır verdiğim savaşın galibiyetini bir zırh gibi giymiş halimi gördüm aynada.

Yine beğendim. Özgüven tavan!

Bugüne kadar bana yaşattığı tüm kötü hisleri unuttum. Ne gerek vardı ki kin tutmaya?

Güzel bir keyif kahvesi de yolcu ettim mi mideye anne sohbeti eşliğinde... Ohh! Benden mutlusu yok!

Hışımınla üzerimdeki o buğulu günlerin izini taşıyan kıyafetlerden pijamaya geçiş işlemini de halledip mutfığa yöneldim. Çok meşhurdur benim kahvem. En köpüklüsünden iki tane orta şekerli yaptım. Mutfak masasının ahşap sandalyesine bağdaş kurup oturdu. Annemin gelmesiyle o güzel doyumsuz sohbet başladı.

"Hmmm! Eline sağlık, kuzum," dedi içten, şefkatli sesiyle. "Anlat bakalım, neler yaptın bugün?"

Gözlerimdeki ışıktan ve gülümseyen suratımdan anlamıştı ona söyleyecek çok güzel şeylerimin olduğunu. Bir çırpıda anlatabilirdim ancak serin duruşu üşütüyordu kalbimi.

"Hani iki gece önceki partide uzun boylu bir çocuk vardı..."

"Mert mi? Mühendis olan... Ay Duygu, ben çok sevdim o çocuğu."

"Yok, hayır..." dedim. "Yabancı olan."

Sözleri ağzından çıktığı anda buz tutuyordu sanki.

"Olmaz, kızım!" dedi en soğuk tavrıyla. "Artık yabancı olmaz. Hele Koreli hiç olmaz!"

Şaka mı bu? Yani... Ben on beşinde bir genç kız değilim ki. Bu ne tavır şimdi?

Annemin fikirleri benim için hep önemli olmuştur. Onun onaylamadığı biriyle bir şeyler paylaşmak mutluluktan çok huzursuzluk verir bana. Bu yüzden ne olursa olsun annemi ikna etmeliydim. Görünüşe

göre yol uzun, düşman çetindi ama ben de kararlı ve istikrarlı bir savaşçıydım!

"Ya her Koreli aynı olacak diye bir şey yok ki!" deyiverdim.

"Yok kızım, sana onlardan hayır yok. Çocuk hoş, kibar ama yarın bir gün gidecek. Sen yine üzüleceksin. Artık hayatımızda üzücü şeylere yer yok, bebeğim."

Sanki on gün sonra gideceğini biliyormuş gibi... Bilmesi, bu ilişkiyi onaylama ihtimalini anında sıfıra indirecekti. Hoş, şimdi de böyle bir ihtimalin varlığından söz edilemezdi ya!

"Anne, ben çok sevdim..." dedim. Son çırpınışılarımı artık.

"Aklının sana oynadığı bir oyun bu. Düşünme, aklında ona yer verme. Biliyor musun, ilk kahveni yaptığında çok fazla şeker koymuştun. Hatta kaynamamış olan kahveyi fincanlara boca edip getirmiştin babanla önümüze. İçememiştik. Ama sana harika kahve için teşekkür etmiştik. Sonrasındaki birkaç denemen de ondan çok farklı değildi. Ama bizim her beğenmemizde sen daha iyisini yapıp getiriyordun. Hatta bir gün üst komşumuz bize geldiğinde, ona senin ne kadar güzel kahve yaptığından bahsetmiştim. Ardından da bizim için birer kahve yapmanı istemiştik. Yaklaşık yarım saat kadar bekledikten sonra merak edip su alma bahanesiyle yanma uğradığımda, masa üzerindeki bilgisayardan Türk kahvesi tarifine baktığını gördüm. Aradan çok zaman geçmeden de iki şahane köpüklü

kahve gelmişti önümüze. O günden sonra kahvelerin hep bir öncekinden daha güzel oldu.”

Kural: İnsan güçlü bir varlıktır.

*En zorlu, en acılı duyguları bile dize getirebilecek
güçte hem de!*

Şok yaşadım! Annemin bahsettiği günü çok iyi hatırlıyordum. Evet, herkes benim çocukluğumdan beri güzel kahve yaptığımı söylerdi ve ben buna inanır, onları daha fazla şaşırtmak için yeni yöntemler arardım. Sonunda da iyi bir kahve pişirici oldum. Yani, insan aklıma yapılan küçük atışlarla, duyguları, hisleri kontrol altında tutabilmek mümkün. Tıpkı kendi kendine yaralarını diken insanlar gibi. Normal bir durumda uyuşturmayla bile dayanılmaz acısını hissederken, imkânsızlıklar içinde kendi kendinin tedavisini yapan insan taş kesiliyor. Aynı şey doğum için de geçerli değil mi? Evlat sevgisi, o dayanılmaz ağırları bir nefesle unutturmuyor mu? Yani aslında her şey kendimizde bitiyor. Hangi acıyı büyüteceğimiz, hangi mutluluğu daha fazla hissedeceğimiz ya da kime âşık olacağımız... Aslında hep kendi yönlendirmelerimiz değil mi?

Annemin bizim gizemli siyahlı prensi kabullenmesini beklemek, yapılması gereken en saçma işti şu dönemde. Kadın ondan vazgeçmem için metotlar öğretir duruma gelmişti.

Sırtıma darbeyi vuran önceki sevgili... Hayatıma yüklediğin olumsuzluklarını ne zaman silebileceğim?

Özellikle böyle bir günde, mutluluktan danslar edip, her gelene çiçek dağıtacağım bir zamanda, hâlâ eskinin izlerini hissetmek kalbimi yırtıyordu. Sevinçlerime yapışmış bir parça hüznün hep vardı nedense...

Sevincim kederimle
kardes çıktı!

G ünaydın! Bugün beraberliğimizin ikinci günü! Vaaay bee! Bana bir alkış lütfen. Şanssızlığım pes etti ve terk etti beni. Yehhuu!

Ama on gün sonra gidecek olduğunu düşününce... Tam anlamıyla terk etmiş sayılmazdı. Zaten oturup şanssızlığımın akıbetini araştırarak durumda değildim, çünkü tiyatro toplantısı çıkışında buluşmak için sözleşmiştik. Düşünülecek yegâne şey, *Ben ne giyeceğim?* sorunsalıydı.

Odamdaki dolap ve evdeki birkaç bazanın altının kıyafetle –hem de aynı beden ölçülerine ve tarzlara sahip üç kız kardeşin kıyafetleriyle– dolu olduğunu düşünürsek, *Hiç kıyafetim yok!* sızlanmalarına annemin vereceği tepkiyi az çok tahmin edersin...

Bingo! Hiiiç oralı olmayacak!

En güzel kıyafetimin çamaşır makinesinde olduğu şüphe götürmez bir gerçektir. Bu yüzden kurtarıcı siyah

kazağı giydim. Ağır dursun. Hem özensiz, hem özenli görüneyim. İlk günkü buluşmaya nasıl da hazırlanmış demesin, zaten yeterince prim verdim beş kere tek-lif etmekle. Harbi ya! Beş kereydi, değil mi? Ciğerim şişmiş cesareten! Neyse ki bunları düşünmeye vakit ayıramayacaktım, çünkü burnumdan sümüğün aka-cağı bir boş vaktim bile yoktu!

Bir bakalım! Evet, hem hazırlanmak için öyle çok uğraşmışım gibi durmasın, hem de savsaklamış gibi görünmeyeyim. Her gün yaşadığım o stresi, dolabın önünde koşturup, onu çıkarıp bunu giymekle yaşı-yordum.

Pes! Havlu atıyorum, evet... Çünkü hiç kıyafetim yooooooooook!

Süre dar, evden çıkmam gerek ve seçenekler belli...

Yapılacak şey, uzun zamandır kullanmadığın aksesuarlarınla, uzun zamandır giymediğin kıyafetlerini uykularından uyandırmak! Onunla şu yeşil şal! Hani geçen yıl aldığın... Hah, tam böyle!

Kural: Uyuyan kıyafetleri uyandırma zamanı!

Bu da Kore kültürünün bana öğrettiği bir gü-zellik oldu aslında. Uzun zamandır giymediğin kıyafetleri, yine uzun zamandır kullanmadığın

aksesuarları, yeni birkaç parçayla meç ediyorsun. Ortaya yeni tarzlar çıkıyor, taze görünüm-ler uçuşuyor falan... Hem uzun zamandır giymediğin o güzelim kıyafetlerle faydalı bir geri dönüşüm sağlamanın huzurunu yaşıyorsun, hem de kıyafet skalana yenilerini ekliyorsun. Ha bir de, belediyenin dağıttığı gibi duran o çok moda şeyleri giyip fabrikasyon ürün gibi dolaşmıyorsun ortalarda.

Unutma, kıyafetler dolap köşelerinde, baza altlarında uyumak için satın alınmadı. Haydi, hepsini uyandıralım!

-

Sevgilim oldu da ne oldu? diye düşünmeye başladım yol boyunca. Aslında pek bir şey değişmemişti. Hâlâ az mesajlaşıyorduk. Ya da gece sabaha kadar süren bir telefon konuşması yapmamıştık. Sadece daha rahattık... Ya da rahattım. Kalbimi boşaltmış olmanın verdiği o iç huzur, büyük bir hafiflikmiş. Yine de hâlâ utanıyordum. Hâlâ adını telefonumda görünce kalbim ritmini şaşıırıyordu. Karnımdaki keleklerden bahsetmeme gerek yok sanırım...

Neyse ki kalbimin ritmini düzenleyecek bir grup dostun yanına gidiyordum. Birkaç prova alıp, yeni oyunun karakter analizlerini yapacağımıza dair sözleşmişdik. Yaklaşık altı saat süren bir iş günü ardından bataak oynamaya başlamıştık bile. Bu bizim tiyat-ronun olmazsa olmazıydı çünkü.

Saat altıyı biraz geçmişti ki ofisin kapısında bir kararlı dikkatimi çekti. Bir hare... Ortamı gerim gerim geren siyahlı bir yakışıklı... Birkaç saniye içinde Oğuzhan ve Sinan kucakladı DongHo'yu. Ah, bu olmamalıydı! Bizim çocuklara ben söylemeliydim önce. Böyle görerek anlamaları, ileride geçecekleri bütün dalgalara destek verir cinstendi. Neyse ki DongHo'yu seviyorlardı da çok fazla zorlamadılar bizi. Zaten fazla kalmadan ayrıldık mekândan.

Yine siyahları çekmişti Çokoprens. İçeride, bizimkilerin yanındayken konuşmak çok rahattı, evet ama dışarı çıkınca, yalnız kalınca... Zorlaşmıştı sanki. Dün her şeyi birer birer yutmadan bir çırpıda söyleyen ben, dut yemiş bülbül kesilmiştim şimdi karşısında. Utançtan yüzüne bile bakmıyor, ara ara gelen gülme nöbetlerimi de onun olmadığı yöne bakarak başımdan savıp yoluma devam ediyordum. O ise aynı soğuk tavırlarıyla devam ediyordu yürümeye. İfadesiz tavrı beni korkutmaya başlamıştı aslında.

Allah'ım... Bu çocuk o Türkçe bilgisiyle dün beni yanlış anlamamıştır, değil mi? Yani şu anda sevgiliyiz, değil mi? Unutma ya da yanlış anlaşılma falan yoktur, di mi Ya Rabbim?

Ben içten içe bocalarken, sıcak bir tavra büründü aniden. Gülmeyen yüzü güldü. Hatta öyle güldü ki, dişlerini ilk defa görmüştüm. Sonra da Ankara kaldırımlarının eğri büğrü halleri yüzünden yürürken aramıza giren mesafeyi sıfırlamak için yakaladı elimi.

Elimi tuttu, kalbim durdu. Ağzımdan gökkuşağı akıyordu. Konuşsam kuşlar da çıkacak diye korkuyordum. Sessiz sakın yürüdüğümüz yol bitmedi. Sanki üç ay yürüdük. Dersin bir deve kervanında ticaret ürünleri götürüyoruz İpek Yolu'nda. Başı İstanbul, sonu Kore...

Ve yine makarnacıdayız! Ona ilk karşılaşmamızda tavsiye ettiğim makarnadan sipariş etti. Ben ne yedim hatırlamıyorum.

Artık iki sevgili olmanın verdiği sevinçle, dişlerimi göstere göstere en çirkin gülüşümle tam karşısında oturuyordum. Ne anlatıyor, ne hakkında konuşuyor bilmiyordum. Yemekler geldiğinde de ifadesi değişmeyen suratıyla selamladı gele gide tanışık olduğu garson abimizi.

Bir tuhaflık hissediyorum... Bu işin sonu iyi değil, ben-den söylemesi!

Tam iç sesimle giriştiğim diyalog bitmişti ki, kaşlarını çatıp keskin bakışlarını üzerime dikti. Elindeki çatal bıçağı tabağın yanma bıraktı. Yukarı doğru bakarken bir derin nefes yükledi ciğerlerine. İki eliyle ovuşturduğu alnının çizgileri hâlâ belirgindi. Belli ki bir şeyler vardı söyleyeceği.

Ne oldu ki?

Nihayet dilindeki düğüm çözüldü ve duymayı hak etmediğim o sözler çıktı ağzından.

"Duygu, ben gidiyorum."

O anda yaşadığım hayal kırıklığı, kırıkların en büyüğü oldu. İçimde kocaman bir yara açıldı. Tamam! Bu adam zaten gidecekti ama en azından on günümüz vardı tanışmak için, mutluluğun balını kaymağını höpürdetmek için. Beraberliğimizin ikinci gününde nereden çıkmıştı bu yolculuk? Uzaklara hem de, Kore'nin Seul'üne...

Düşüncelerimin korkunç etkileri yüzüme yansımıştı. Gözlerimde yaşlar birikiyor, burnum sızlıyordu. Öylece bakakaldım yüzüne. Kendi idam kararını imzalamış olmanın verdiği his... Boğazımda düğüm düğüm olan acılar... Eskisi henüz kabuk tutmuşken, tam da aynı yerden aldığım bu ikinci yara... Onun donuk ifadesi işleri daha da zorlaştırıyordu. Neden üzgün değildi? Ya da bir özür dilemiyordu? Boş boş bakıyordu sadece. Bense eriyordum adeta.

Neden hep bir şeyler yolunda dediğim anda en şiddetli kazalar beni buluyordu ki? İşin bir diğer tuhaf yanı ise, ben yaprak dökerken onun çiçek açıyor olmasıydı!

Nasıl üzülmez? Nerede görülmüş böyle zalimlik?

Toparlanmam gerekiyordu. Hem de hemen! *Zaten dokuz gün sonra gidecekti. Ha şimdi, ha haftaya... Ne fark eder ki?* diye yatıştırmaya çalışıyordum kendimi. İmkânsız olsa da...

"Ne zaman?" diyebildim bir süre sonra titreyen sesimle.

"Yarın," dedi yumuşak ve şefkatlice.

Elimdeki çatalı tüm hıncımı alırcasına sıkıyordum. Artık titreyen sadece sesim değildi bu cevabın üstüne...

"O kadar erken mi?" dedim çaresizce.

Sustu.

Dudağının kenarına saklanan o gülüş beliriverdi yine. Uzanıp, elimde sıkıca tuttuğum çatalı aldı ve ta-
bağın tam yanına bıraktı.

"Bir günü bir ay gibi yaşamak pek mümkün değil. Şu kalan dokuz günü altı aya çıkarmak için bunu yapmam gerekiyor."

Ben harap bir halde onu anlamaya çalışırken, o hiçbir şey olmamış gibi yemeğine dönüp bir lokma daha attı ağzına. Zihnim öyle karmaşık bir hale gelmişti ki... Bozuk Türkçesi ya da kavram karmaşası mı sebep oluyordu bu duruma? Hâlâ ona bakıyordum. Dudaklarının arasından çıkacak bir söz, tüm psikolojimi etkileyecek güçteydi. Ve o, rahat tavırlarıyla devam etti oklarını fırlatmaya.

"Üç günlüğüne Yunanistan'a gidip geleceğim. Giriş çıkış yaptığım için, Türkiye'de altı ay daha kalma hakkım olacak. Duygu Hanım, seni tanımak istiyorum. Bunun için altı ay yanımda kalabilir misin?"

Hikâyenin tam bu kısmından sonra güneş doğdu, saçaklardaki buzlar eridi.

"Nasıl yani?" diye sorabildim içimde kalan son dermanla.

Yaşadığım mutluluğu tarife kalksam, dünyadaki bütün kuş cıvıltılarını, akarsu seslerini, kelebeğin kanat çırpışını ve parlayan güneşin tınlarını öğrenmem gerekirdi. Anlayacağın, tarifi olmayan bir histi bu. Kallıyordu! Benim için, beni daha iyi tanıyabilmek için yanımda kalmayı seçmişti! Daha ne isterim? Avuç avuç mutluluk atılmıştı üzerime.

Bundan böyle üşümem ayazında ey başkent! Gride değilsin gözümde artık. Aşk kokacak sokakların AŞK! Bundan sonra adın da AŞKkent!

Göz açıp kapayana kadar yanımda belirivermişti. Sıcacık ellerinin arasına aldı ellerimi. Şefkatli bakışları üzerimde dolaşıyordu. Alnıma dokundu hafifçe. Sonra tekrar soğuk ellerimi kavradı.

"Elleri soğuk olanın, kalbi sıcak olurmuş. Sıcak kalbini anlamak için altı ay yeter mi?"

Bu kadar strese dayanamayan kalbim ve kaskatı kesilip uzun süre aynı şekilde kalan kaslarımın ani değişimle gevşemesinin de etkisiyle gözlerimden birkaç damla yaş süzüldü. Hayır, güzelleştiremeyeceğim ya! Çirkince ağladım! Sesli bir şekilde hem de... Bir yandan da geniş göğsüne hafif darbeler sallıyordum.

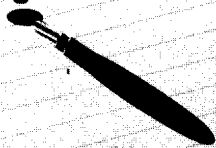
"Bu ne biçim şaka ya!"

Sakinleşmem için büyük çaba sarf etmişti. Amacı şaka yapmak değildi aslında. Adamın konuştuğu dil, tamamen duygulardan sıyrılmış bir Türkçeydi. Hiç es vermeden, noktasız, virgülsüz... Bu yüzden aramızda

bu tarz olayların fazlaca yaşanacağını sinyallerini alıyordum. Yorgun ve acıya alışkın kalbim, yine de her defasında yıkımlar yaşayacaktı eminim.

Günün sonunda aynı otobüs durağı sahnesi yaşandı. Ben gidene kadar, durakta sigara içerek bekledi. Ardından otobüsün hızıyla orantılı gözden kayboluşu tekrarlandı. Ne huzurlu gece!

D.H.nin dünyasına
hoş geldim!

Evvet! KakaoTalk uygulamasında kişisel ileti kısmında 'Welcome to D.H. world!' yazan bu adamın dünyasına hoş gelmiştim... Ne güzel çabaladım ama! Kendime bir alkış!

Zaman zaman, hiç utanmadan art arda o teklifleri nasıl sıraladım diye düşünmüyor değildim.

Ama olsundu... Kız mutluydu! İki nokta üst üste kapalı parantez!

Yunanistan gezisine Kore'den Türkiye'ye beraber geldiği arkadaşlarıyla çıkan siyahların oğlu DongHo Bey yeni bir ülke görmenin tadını çıkarırken, ben de bu güzel birlikteliğimin güzel haberini bu işin mimarı arkadaşlara vermeye gittim. Pıtırıcık Büşra ve güzel kızımız Deniz'le buluştum. Tuhaf olan şey, onların eskisi gibi olmayışlarıydı. Kafenin sıcak ortamında buzdan bir kale yapmışlardı ve beni içeri almıyorlardı. İyyy!

Deniz kızımıdaki huysuzluğun sebebi, bu mutlu haberi bu kadar geç vermiş olmamdı. Yumuşatmak pek zamanımı almadı. Her zamanki olgunluğuyla, "Sen mutluyusan yeter, oğlum! Ama detayları tek tek anlatacaksın!" diyerek rahatlattı içimi. Sonrasında da es-kisi gibi yakın ve sevecen kişiliğine büründü.

Fakat aynı şeyleri Büşra için söylemek söz konusu bile değildi. Huysuzluğu almış başını yürümüş, bu mutlu habere sevinip beni kutlayacağına, asmış suratını, tek kelime etmeden savmıştı günün en güzel saatlerini. İnsanı en çok yaralayan şeylerden biriydi bu... Canı ciğeri, parasının ortakçısı yapacak kadar sevdiği arkadaşıyla arasında esen soğuk rüzgârları hissetmek. O rüzgârda üşümek. Ne kötü, ne yazık, ne acı! Yaşanmışlıklar hiç yaşanmamıştı sanki. Omzunda ağladığın kişi o değilmiş gibi... Söve söve güldüğün, onun bunun dedikodusunu çevirdiğin kız, kırk kat el olmuştu!

Haydaa! Olacak şey değil!

İki gün evet, tam iki gün olmuştu DongHo'nun dünyasına adım atalı ama bu iki gün kendimi öyle kaptırmıştım ki... Bizimkilerle paslaşmadan geçirdiğim bir saatin bile olmadığını düşünürsek, iki günün uzunluğunu tahmin edebilirsin. E kırılmış tabii kızın hassas kalbi! Tamir görevi de bana düşüyordu.

Fakat çabalarım sonuçsuz kaldı. En sevdiği ıslak hamburgerin bile yumuşatamadığı kalbinin tamir işini sonraya bıraktım. Siyah Pardösülü Yunan

Çıkarması'ndaki DongHo'yu asker yolu beklercesine beklemek gibi yüce bir görevim vardı.

Bir yandan da intikam ateşiyle yanıp tutuşan benliğim, sosyal medya hesaplarımda bu durumu duyurup, eski sevdalımı çatır çutur çatlatmak istiyordu. Ne kadar doğrudu bu durum, tartışılır... Ama DongHo'yu ve bana olan güvenini böyle bir şey için kullanmaya vicdanım izin vermiyordu. Hayır! Yapamazdım! Yine de içimdeki yaramaz kıza engel olmak çok zordu. Mutluluğa ulaşmaya çalışan kayığımı yapayalnız bırakmıştı okyanusun en orta yerinde. Yaptığı yanına kalmamalıydı. Onun da içi kıyım kıyım kıyılmalıydı...

Kural: Eski arkadaşlıklar altın, yeniler gümüş!

Eskileri altından, yenileri gümüşten düşünülmesi arkadaşlıkların. Yoksa kaçınılmaz sonla selamlaşmaya hazır olunmalı. Belki böyle güzel ve önemli bir haberi geç paylaşmamın üzüntüsü sarmıştı dostum dediğim Büşra'yı. Ama hep benim mutlu olmamı isteyen kız, en mutlu olduğum anda bunu bana neden yaptı? Hatayı kendimde aramak şu an için en basit yol. Belki bir gün uzun uzadıya konuşacağız bu konuyu. O güne kadar eski dostluklara, arkadaşlıklara altın değeri vermeye devam! Yeniler gümüş.

Onun Ankara'da olmadığı o üç gün boyunca iki defa oyunumuzu sergilemiştik Onuncu Köy ailesi olarak. O koşuşturmaca içinde eksikliğini çok fazla hissetmedim diyebiliriz. Sahne aralarında koştur koştur kulise gidip telefonumu kontrol etmek dışında, üzerimde bir etkisi olmamıştı yokluğunun. Ha bir de... Annem hâlâ bir Koreliyle görüşmem konusundaki olumsuz düşüncesinde ısrarlıydı.

Büşra biraz daha yumuşamıştı. İnsan alışkanlıklarının müdavimi oluyordu. Ben de yanımdan biri ekilse, sürekli giydiğim kazağım yırtılrsa, ne bileyim, hep sürdüğüm kahverengi ojem bitse eksik hissederim kendimi. Büşra'yla olan mesele, belki de benim bu takıntımdan dolayı büyümüştü. Şimdilik aramız iyi ama eskisi gibiyiz diyemem.

Geliyor...
Hoş geldin uyku...

Evet! İşte o gün bugün! Üç ay görünümlü üç gün bitti ve sonunda kavuşma günü geldi! Bugün günlerden 6 Ocak. Yazdım bir kenara. Kesintisiz bir mutluluk bugünden itibaren son surat hissedilecek damarlarda. O kadar eminim... Kaderin cilvelerine rağmen... Cesaretime bir alkış!

Dün akşam Yunanistan'dan aradı. Kızılay'da bulunan her zamanki son duraktan alacaktı beni. Saat üçte. Heyecanımın tarifi yoktu! Acaba bu sefer nasıl bir sürprizle karşılaşacaktım?

En beğendiğim kotumu giyip, yeni aldığım beyaz montu da üzerime geçirdim. Artık siyahlara meylim yoktu önceki günler gibi. Saçlarımı omuzlarıma bıraktım... Ve işte artık hazırdım. Siyahlı prens geliyordu. Mutluluğumun tarifi güçtü ancak sesi hissedilebilirdi. Kalbimin gümbürtüsü dışarıdan duyulacak kadar kuvvetliydi.

Öyle heyecanla bindim ki asansöre... Aksilik de hemen arkamdan binmiş tabii. Olmazsa olmazım, canım! Ne de olsa ayrılmaz ikiliyiz kara bahtım ve kem talihimle. Birbirine dolanan parmaklarım, arıza vermekte dünya birinciliğini elden bırakmayan asansörün o karışık tuşlarına birkaç defa basıp kilitledi.

Harika! Bir bu eksikti!

Başıma bir bu gelmemişti... O da böyle bir zamanda geldi! Artık şansımın yaver gidebilme ihtimali de yoktu. İnsana hayatında bir kere vuran o loto, bana DongHo'yu kazandırmıştı. Hal böyle olunca, sövmek de pek içimden gelmedi açıkçası. Son bir güçle kapısına yüklenince, asansörün boğuk ışığı da söndü. Karışık duygularımdan bir yumak yerleşti içime...

Olacak şey miydi bu? Hem de böyle bir zamanda!

İki kat arasını biraz geçtikten sonra arıza veren asansör maksimum dört kişilikti. Yaşadığım panik atak büyük bir çılgılık olarak yansıdı dilime!

"Anneeee!"

Çok geçmeden telefonla ulaştığım annem, apartmanın yardımcısına ulaşmış, asansör kapısını anahtar ile açtırmayı başarmıştı. Ben özgürlüğüme kavuşmuştum!

Oh be! O ne stresti öyle!

Daha da önemlisi, zaten zamanında çıkamadığım evden, asansörün de azizliğine uğrayıp iyice geç çıkıyordum. *Adam taa Yunanistanlardan gelip vaktinde*

*buluşma noktasına varacak, bense Ankara'nın içinde ge-
kiyorum! Nasıl olur! Koşmak en iyi çözüm!*

"Teşekkürler, abi! Sağ olasıñ annem!"

Büyük Buluşma...

K oşarak çıktığım site bahçesinden yola süzül-
düm. Uzun yolu dolanmamak için yandaki
sitenin büyük bahçesinin çimenlerini aşarak
geçtim durak tarafına. Genelde bu saatte çok dolu ol-
mayan durakta, parıltısını bulutların arasından ulaş-
tıran güneşin altında bekleyen bir ben. Nihayet emek-
tar 521 numaralı otobüsümüz de göründü ufukta.
Yehhuv! Geliyor!

Yaklaşık kırk beş dakika süren otobüs yolculuğunda,
yol kısaldıkça heyecanım artıyordu. Ee, kolay değil
koskoca üç gün geçirdim onsuz! Hem de yeni buldu-
ğum bir zamanda... Hiç yapmadığım ve otobüste bu
iş yapanlardan da haz etmediğim biri oluyordum...
Bir elimde ayna, bir elimde ruj... Hatta parfüm! Ne de
olsa boştu otobüs. Arka koltukta bir abi, iki sıra önde
oturan bir teyze. Bir de hanım abla... O da indi ileride.

Son durağa gelmeden aradım ve beş dakika içinde
orada olacağımı bildirdim. Zaten geciktiğim için, kalan

on dakikalık yolumu beş dakikaya indirip iletiyordum. Amaç adam kaçmasın! Umut içinde diri kalsın! Söylediğine göre zaten bekliyormuş beni.

Ve indim... Sisli bir Kızılay Meydanı. İnsanların kalabalığından olsa gerek, görünürlerde uzun ve siyahlı bir çekik gözlü yakışıklı yoktu. İnsanlar azalıyordu ama o hâlâ yoktu. Biraz daha devam ettim başkentin oynak kaldırım taşlarında yürümeye. Tam da o anda, arkamdan bir çift kol dolandı belime. Beni kucakladığı gibi zaman ağır çekimde ilerlemeye başladı sanki. İçimde en sevdiğim müziğin melodisi yankılanıyordu.

Mutluluk bu olsa gerek! Şiirler esiyor rüzgâr yerine...

Hoş geldin... Bana kederlerimi silerek gelen, hoş geldin...

Bu sefer uzun soluklu bir arada kalmak için kavuşmuş olmanın hafifliği cuk oturmuş her zaman gergin görünen yüzüne. Güzel ve temiz, aklımızda hiçbir pürüz kalmadan bir başlangıç yapmak istemiş. Türkiye'de daha uzun süre kalıp, benimle olan güzel anılar biriktirecek ve Türkçesini de geliştirecekmiş. Bu son buluşmamızda onun hakkında daha fazla şey öğrenme fırsatı buldum. Mesela, planlarını "Bir taşla iki kuş vurmak istedim," diyerek açıkladığında, konuşurken ne kadar çok atasözü kullandığını fark ettim.

Üstelik bu kullandığı atasözü, Kore'de de en az Türkiye'deki kadar meşhurmış!

Kural: Atasözleri evrenseldir.

Her atasözünün doğru olduğunu asla savunmam. Ama genel geçerliliği olan sürüsüyle atasözü bilirim. Benim gibi atasözlerine değer veren bir erkek arkadaşına sahip olmanın eşsiz mutluluğunu yaşıyorum şu günlerde.

Bizim Korelilerle çok benzer, hatta bire bir aynı olan birçok kültürümüz var. Belki tarihteki yakınlaşmalarımızdan, belki de insani ihtiyaçlara cevap olarak doğmuş olan bu ortak kültürlerin büyük kısmı edebi anlamda. Bir taşla iki kuş vurmak da, zamanın ilaç olduğunu söyleyen o güzel teselli sözleri de, bugünlere gelmiş ortak miraslarımızdan birkaçı...

Gündüz gözüyle gerçekleştirdiğimiz bu büyük kavuşmamızın hatırası olarak bir kare de fotoğraf çek-tirdik Güvenpark'taki seyyar fotoğrafçıya. Mutluluğu doruklarda hissettiğim ender anlarımdan birini yaşı-yordum. Yanımda hayalini kurduğum o büyük aşk...

Siyahların prensi esas oğlanla el ele tutuşmuş yürü-yorduk. Yüzü daha bir farklı görünüyordu bugün. Daha çok bana aitmiş gibi. Sıkı sıkıya tuttuğu çantasından

çıkardığı bir gül değdi aniden elime. Bu mutluluk... Tarifi olmayan bu mutluluk...

Sonunda ben de yakaladım mutluluğu! dedim bir defa daha. Ama bir anda aklıma mutluluğuma yapışan o hüznüm geldi. Neden hayatta her şey dört dörtlük olmazdı ki zaten? Kafamı kurcalayan, bizim 'biz' olmamızı sağlayan o arkadaş... Büşra...

Bir mesaj atıp kızları da çağırdım. Başkentin o meşhur, köşe başındaki kahve evinde buluşacaktık. Birkaç dakika sonra, oraya vardıkları haberi geldi. Bizse halen yürüyorduk.

Gözlerimde çaresiz soru işaretleriyle DongHo'ya baktım. Tuttuğu elimi kaldırıp, "Bunu arkadaşlara gösterelim mi?" diye sordum.

Suratı asıldı bir anlığına. Gözleri kapandı. Beklemediğim bir cevap gelmek üzereydi sanırım... Duyamak acıtacaktı emindim.

"Yapmalı mıyız?"

"İstemiyorsan... Yani... Sen bilirsin, karışamam... Şüphelerin varsa... Anlayabilirim yani..."

Bocalıyordum, evet. Zor durumdaydım. Onun bana hissettikleri, benim ona hissettiklerimin yanından bile geçemezdi. Buna emindim. Ama ne olursa olsun... Madem biz artık sevgiliydik, madem bu herif benim için fedakârlık yapmıştı, neden ilişkimizi duyurmaktan çekiniyordu ki?

Zihnimi okudu adeta. Durdu. Bana döndü. Onun göğüs hizasına gelen omuzlarımdan tuttu.

“İnsanların ne düşündüğü bu kadar önemli mi?”

Tabii önemli, tabii! Kızlar, bizim kızlar... Seni yanımda görmeyi hayal ettiğim zamanları birlikte geçirdiğim kızlar... Bilmeli, hatta bilmekle de kalmayıp görmeliler şu sıırıslıkam olmuş halimi. Bu düşündüklerimi ona söylemek, arkadaş için çiğ tavuk yeme olayından bile daha zordu. Başım öne eğildi gözlerini görmek için. Sakinliğim en belirgin duyguydu üzerimde.

“Haklısın,” diyebildim.

O da konu üzerinde daha fazla durmadı. Birden yolun karşısındaki sokakta bulunan büyük kırtasiyeye doğru yürümeye başladık. Kırtasiye mi? Evet! Hikâyemizin esas oğlanının en büyük eğlencelerinden biriymiş kalemler. Çeşitli kalemlerle dolu tam dört tane kalem kutusu varmış Türkiye’de. Kore’dekileri sormadım henüz. Kırtasiyede camekân içinde duran, diğerlerine göre daha pahalı olan dolma kalemleri çıkarttırıp, dikkatle tek tek inceledi ve aynı nezaketle yerlerine koydu. Bir erkeğin, ilgilendiği bir konu olması ve o konu üzerinde çalışmalarda bulunurkenki görüntüsü... Ne kadar da çekici!

Bir saate yakın oyalandığımız kırtasiyeden bordo renkli dolma kalem, mürekkep ve bir de saman kâğıdından not defteri aldık. Mağazadan çıktığımızda güneş artık şehri yavaş yavaş terk etmeye hazırlanıyordu. Havaya bakıp, benim neden bu kadar ince giyindiğim

konusunda mırıldanarak boynundaki ekose desenli gri atkıyı çıkarmaya başladı. Galiba bana saracaktı!

İstemiyorum ya! Saçlarım elektrikleniyo oğlum! Çıtır çıtır... Off! O kuru his... Rahatsız edici...

"Hayır... Teşekkür ederim."

Ben daha hayırın h'sini söylerken, boynumda ikinci turu bile attırmıştı. Sözümü teşekkürle noktaladım mecburen.

Tekrar kavradı sağ elimi sol eliyle. Sonra da cebine koydu.

"Arkadaşların neredeler?"

Umursamaz bir şekilde sorduğu sorusuna cevabım gecikmedi.

"Neden?"

"Gitmek istememiş miydin?"

"Evet ama..."

"Hadi gidip herkese gösterelim!" dedi bir anda.

Çocuklar gibi mutlu görünüyordu. İniş çıkışları olur insanların ama onunki çok daha farklı... Dalgalanmaları çok sert...

"Bu arada... Duygu Hanım," dedi hiç duymadığım bir ses tonuyla. "Bu kalem ve defter senin için. Giderken benden almayı unutma."

"A-a! Benim için mi? Neden ki?"

"Bizimle ilgili düşündüklerini, benim kötü yönlerimi, değiştirmek istediklerini buraya yaz. Sakın üşenme!" Ardından ilginç bir şekilde yüksek sesle güldü ve devam etti. "O yee! Bu kelimeyi öğrendiğimde hiç kullanamayacağımı düşünmüştüm. Üşenmek! Vuhuuuv!"

Sadece gülümseyebildiğim bir durumdaydım. Akıl sağlığı konusunda karar vermek için çok erkendi!

Elinden aldığım kalem ve defteri çantama koyduktan sonra yürümeye devam ettik. Yürürken bir yandan da onu dinliyordum.

"Yazmak, unutmayı engeller. Tazeliği korur. Her okuduğunda, yazdığın zamanki hisleri yeniden hissetmeni sağlar. İlk günlerde birbirimize söyleyemediğimiz ama beğenmediğimiz şeyler olacak. Bunları en başta yazmak çok önemli... Üzerinden zaman geçtikten sonra okuduğumuzda, hâlâ eskisi kadar kötü olmadığına karar verdiğimiz an çok değerli. O zaman birbirimizi her yönüyle kabul etmiş oluruz. Bu yüzden en azından yüzüncü güne kadar yaz. Senin için yazmayı eğlenceli hale getirecek bir kalem ve aynı keyfi iki katma çıkarak defteri bu yüzden aldım. Elinle yazman için."

Bu adam neden bahsediyor yahu?

Gizemli olması yetmedi, bir de romantikliği çıktı başıma!

Onsuz olduğum zamanlarda yeterince beynimi meşgul etmiyormuş gibi, hakkında yeni yeni düşünülüp

tezler yazılacak şeyler öğreniyordum. Hoşuma gitmiyor da değildi aslında. Bir okyanustaydım ve her yudumda farklı bir tat alıyordum. Kim bilir keşfedilecek ne hikâyeler gizliydi o derin bakışlarında...

Kızların yanına vardığımızda en çok DongHo'nun tavırlarını merak ediyordum. Elimi tutacak mı? Sıcak davranacak mı? Yoksa *cool*'luğundan ödün vermeyecek mi? Aramızdaki boy farkından dolayı mekânın merdivenlerini iki basamak önden çıkıyordum. Aslında bu çocuğu tanıyana kadar boy konusunda hiç sıkıntım olmamıştı. İki metreye merdiven dayamış bir adama vurulduğum günden beri lanet okuyordum o içmeyip saksının dibine döktüğüm sütlerle...

Son basamağı çıktığımda bir adımda yanımda belirdi. Ortadaki masada oturan Büşra, suratımıza en suratsız haliyle bakıyordu. İşte yine başlıyoruz! Zaman zaman patavatsızlıkta sınır tanımayan Büşra'nın, taze sevgilimin yanında –özellikle de fazlasıyla boy kompleksine kapıldığım böyle bir anda– aşırı tepkile riyle beni yerden yere vurmaması en büyük dileğimdi. Öyle de oldu... Yani dileğim kabul olmadı! Gözünün içi gülüyordu, evet ama söylediği şeyler ve sesinin tonu tüm bakışları üzerimize toplamıştı.

"Ne var la, ne var? Niye geldiniz? Hıh!"

Ortamı yumuşatmak, kaskatı kesilmiş olan kurbana, yani bana düşmüştü elbette. Sıcak bir kucaklama her şeyi halleder düşüncesiyle, kıza boğacak dercede sarıldım. Yumuşadı sertleşmiş kalbi neyse ki.

Pamuklara döndü. Tebriklerimizi de aldık en güzelerinden. Ardından da birer patlıcan kebabı yuvarladık midelere. Oh, ne güzel!

Vakit yine eve dönme vaktiydi başkent için. Otobüs durağına el ele gidiyorduk. Yerde sallanan gölgelerimiz bile birleşikti artık. Mutluluklardan bir taç takmıştım sanki başımın üstüne. Durakta koyu sohbetimiz devam ediyordu. Kim bilir hangi hikâyeyi anlatıyordu.

Peş peşe gelen iki otobüsü de gönderdikten sonra, bu kez gelecek olana binmekte kararlıydım. Ve işte göründü aslan! Geliyor tın tın! Vedalaşırken başımı ellerinin arasına alıp, masumundan bir öpücük kondurdu yanağıma. Afalladım... Sokakta maç yapan çocukların arasından geçerken başına o sert şutun topu çarpmış gibi oldum.

Acaba yıkamasam mı eve gidince?

Yavaşça otobüsün basamaklarını çıkıp, her zamanki yerime oturdum. Camdan görünen sevgili sevgilimi izliyordum. Manzaram aynıydı; arkadaki demirlere yaslanmış ve sigarasını yakmış bekliyordu. Ancak bu akşam daha farklı hissediyordum. Uzun uzun baksam mı gözlerimi ayırmadan, yoksa hiç bakmasam mı tereddüdünü yaşadım bir an. Koyuverdim sonra. Gün, hislerimi açıkça yaşama günüdür deyip, gözümü bile kırpmadan doldurdum her bir saniyemi onunla. Uzun uzun, derin derin...

Vakit gelmiş, otobüs hareket etmeye başlamıştı yavaş yavaş. O ise hızlandı, hızlandı... Ve... Koşar adımlarla

ilerleyip, otobüse iyice yaklaştığı noktada son bir nefes çektiği sigarasını attı. Bir adım, bir adım daha derken, hop otobüsün içinde... Bir de kart bastı! Ama... Ne alaka ya?

Yanıma yaklaşırken muzip bir ifade vardı yüzünde.

“Annemi görmeye gelebilirim, değil mi?”

Kafamda deli sorular... Annemin DongHo konusundaki fikirleri... Ah, başım... Başım ağrıyor!

Kısık ama heyecanlı bir ses tonuyla yanıtladım.

“Yaa, gerçekten mi? Ciddi misin? Çok sevindim ya! Harika bir fikir bu.”

“Annem istediğim zaman ziyarete gelebileceğimi söylemişti.”

“Tabii ki... Ne zaman istersen. Çok sevinecek annem de.”

Yanımdaki boş koltuğa yerleşmişti bile. Hâlâ birkaç durak sonra ineceğini umut ederek bekliyordum. Aksi halde, gecenin bu saatinde, annemin pek de tasvip etmediği bir yabancıyı ağırlıyor olacaktık. Tedirginliğim beni gerim gerim gerse de, yanımda oturan kocaman bir mutluluk kaynağım vardı ve şükretmeyi de bilmem gerekiyordu, öyle değil mi?

Naif hareketleriyle kulağıma yerleştirdiği kulaklığın bir diğeri de kendi kulağındaydı. Onun listesinden dinleyecektim bu akşam. Müzik açıldı, dünya kapandı...

Balad tarzı Kore müziklerinden oluşan güzel bir dinleti oldu eve gidiş yolunda. Arada sırada elimi tutmalarıyla kalbimden kopan büyük bir et parçası karnıma düşüyor, orada uyuyan kelebekleri ürkütüp uçurmaya başlıyordu. Tarif edecek olursam, lunaparkta roller coaster'ın en tepesinde uzun süre bekledikten sonra ani inişe geçmek şeklinde ifade edebilirdim o anları.

Otobüs evin yakınındaki durağa varmış, biz de inmek için hazırlanmıştık. Saat yarımaya geliyordu. İndikten sonra beş dakika yürüyüp, sitenin açık olan kapısından geçtik. Apartmanın genellikle kapalı olan kapısı da bugün açıktı. Asansöre binip katları tırmanmaya başladık. Kapının önüne geldiğimizde, tedirginliğim yerini daha dingin hislere bırakıp terk etmişti meşgul ettiği bedenimi. Bizim evin altın kuralını biliyordum çünkü... Annem güler yüzüyle açacaktı kapıyı.

Ding dong!

Karşısında bizi gören annem, bir anlık şaşkınlığın ardından "Amaaaaaann! Hoş geldiiiiiz!" dedi en sevecen haliyle.

Çok mutlu oldum.

İşte benim annem! Adı gibi... Melek gibi...

DongHo eve zaten aşınaydı. Annemi kibarca selamlayıp banyoya geçti. Ben de üzerimdekileri çıkarmak için odamın yolunu tuttum. Birkaç dakika sonra mutfakta, annemin yanındaydım. Firma verdiği su

böregini kontrol ederken, sıcak bir tavırla sevincini gösteriyordu annem.

“Ne iyi ettiniz, kuzum! Nasip işte, nasıl çektil! Su böreği yapmıştım.”

Anne yüreği... Sen nasıl bir şeydin ya? Nasıl affedici, nasıl kabul edici, bir o kadar da korumacı... Şefkat konusuna hiç girmiyorum bile. Annemi kucakladım içimdeki sevinçle.

“Sen otur hadi. Ben hazırlarım diğerlerini.”

“Çocuğa eşofman ver, kızım. Babaninkileri yeni kaldırdım ama... Bak işte oralara,” diyerek beni ışığı patlamış olan yatak odasına gönderdi.

Bulamıyordum! Yok! Tövbe yaa!

Hep bir trajedi yaşanmak zorunda mı? En güzel, en mutlu günümde her şey eksiksiz bir biçimde yolunda gidemez mi? Nerede babamın eşofman takımları? Ya ben bu iki metre çocuğa ne vereyim şimdi? Bana uzun gelenler bile onda capri olacak! Hay Allah!

Zar zor bulduğum, ameliyat döneminde anneme aldığım bir pijama takımını, tatil zamanlarında gelen ablamın çocukları için ayrılan odaya koydum. Bu oda, ailenin ilk torunu olan Yağız için özel olarak dizayn edilmişti aslında. Arabalı yatak, ona uygun uyku seti, duvarlarda araba tabloları... Perdesi, halısı, oyuncakları... Tam anlamıyla bir erkek çocuğu odasıydı. Arada sırada yatılı gelen misafirleri de ağırladığımız bu oda, bu gece DongHo'nundu.

Odayı gören DongHo halinden oldukça memnundu. Yalnız... Üzerindeki ağır siyah kıyafetleri değiştirmek için girip, birkaç dakika sonra yine aynı kıyafetlerle çıkmıştı. “Şey... Ben böyle iyiyim. Yatarken değiştireyim en iyisi,” demişti. Belki de siyahların oğlu bu imajını annemin mavi pijamalarıyla bozmak istemiyordu.

Annem DongHo ile sevgili olduğumuz gerçeğinden habersizdi. Bizi iki yakın arkadaş sanıyor ya da sadece benim DongHo’ya meylim olduğunu düşünüyor olmalıydı. Yoksa bu kadar olumlu olmazdı. Her hafta eve sevgililerimizi getirebileceğim bir aile yapımız yoktu. Muhtemelen annemin öğrencilere, daha doğrusu ailesinden uzakta olup, aile ortamına hasret kalmış öğrencilere olan zaafiydi bu geceki tavrının sebebi. Üzerine misafirseverlik de eklenince, ortaya böyle bir hoş manzara çıkmıştı.

Çaylı börek faslından sonra, artık geceyi uykuyla taçlandırma vakti gelmişti. En sevdiğim... Dar koridorun sonundaki karşılıklı iki odadan birisi annemin, diğeri de benim yattığım odaydı. DongHo’nun odası ise, koridorun orta kısmında bulunuyordu. Uyumadan önce selam verme safhasını da tamamlayıp odalara dağıldıktan sonra, şeytanın dürtüklemeleriyle olması muhtemel bir susamışlık çöktü üzerime. O suyu içmezsem kuruyup kalacaktım sanki! Yavaşça kalkıp mutfığa doğru süzülürken, *olur da bir ihtimal o da susayıp mutfığa gelir, gözlerimi biraz daha doldururum onun o kıymetli yansımasıyla diye kalp atışımı hızlandıran*

fikirler dolanıyordu zihnimde. Ne oldu dersin? Hiçbir şey! Beklemekten helak oldum. Uykuya yenilip, yalpalayarak döndüm odama.

Telefonun yanıp sönerek odayı anlık aydınlatan can sıkıcı ışığını kapatmak için elime aldığımda gördüklerime inanamadım!

Bir saat kadar önce tam yedi tane mesaj göndermiş. 'Uyudun mu?' konu başlıklı... Benden cevap almayınca da uyumuş.

Ah, zavallı Duygu! Ne zamana kadar bu şansın böyle devam edecek?

Kızınıza
iyi bakacağım...

Harika bir sabaha uyandım... Mutfaktan gelen sucuk kokuları yataktan kalkmak için en ikna edici yöntemlerden biriydi, evet ama benim daha güzel bir sebebim vardı...

Yan odada bir prens var! Bu evde, aynı çatı altındayız! Üstelik kısacık boyuma, tüm şanssızlığıma rağmen benim sevgilim olduğunu söyleyen bir PRENS!

Zıplayarak kalktım yataktan. Bir hamlede pijamadan eşofmana geçiş evresini halledip mutfığa yöneldim. Odasının kapısı hafif aralıktı. Nasıl bakmadan geçebilirdim ki? Uykudaki masumiyetini görmek için sabırsızlanıyordum. Cesaretimi toplayıp, kapıyı parmak ucumla itmeye başladım. *Gıcirtı yok. Harika! Biraz daha gayretle yatağın başı göründü. Yehhu! Evet evet... Biraz daha...* Onun uyurkenki ifadesini beynime kazıyacaktım ve her gece uyumadan önce tekrar tekrar görecektim. Biraz daha ittirdim kapıyı.

"Günaydın!"

Oha! Arkamda!

Elinde ekmek sepetiyle salona geçerken basmıştı beni... Hem de odasını dikizlerken! Hemen toparlamalı ve olabilecek en yüksek hızda bir bahane uydurmalıydım.

“Ah! Ben de seni uyandırmaya geliyordum.”

Altında paçaları bir karış yukarıda duran dar mavi bir pijama... Üzerinde beyaz bir tişört... Dar pijamanın gazabından korkup, üstündeki tişörtü dizlerine kadar çekiştirmiş besbelli. Açık konuşmak gerekirse, bu halini görünce... Pek de açıklama yapma gereği duymadım. Utanıp çekindiğim gizemli DongHo'dan eser yoktu. Gülmemek için kendimi zor tutarken annemin gelmesiyle, nefessiz kaldığım bataklıktan kurtarılmış oldum.

Sonunda kahvaltı masasındaydık. Kardeşim dershaneye gitmek için erken çıktığından, yalnızca üçümüzüzdük. Sohbet eğlenceliydi elbette ama DongHo'nun Türkçe konuşmaları daha da eğlendiriyordu bizi. Tellaftuzda 'z' harfi yerine kullandığı 'c' harfinin, üzerindeki pijamayla beraber yakaladığı ahenk bizi diyardan diyara götürüyordu. Durumun farkındaydı ve kendisiyle dalga geçmeyi bilen bir karaktere sahip olmanın rahatlığını yaşarken, ben de onunla ilgili yeni bir şey öğrenmiş olmanın haklı zaferini kutluyordum içimde.

“Melek Teyce...” dedi iki elini birleştirip. Sonrasında da hep z'lere c, f'lere v diyerek devam etti konuşmasına.

“Eğer izniniz olursa, ben Duygu’yla daha sık görüşmek istiyorum.”

Annem çok fazla anlam yüklememiş olacak ki, bize de sıkça gelmesini falan söylüyordu cevaben.

DongHo’nun gerginliği yüzünden okunuyordu.

“İzniniz olursa, onunla yakın olmak istiyorum. Onu sizin kadar yapamasam da korumak istiyorum.”

Ben şok! Annem şok! DongHo susmuyor!

Tam olarak misafirin yanında harçlık isteyen çocuk durumundaydım. Annem, DongHo konusunda kendisini ikna edemediğim için bunları ona söylediğimi düşünmüş olmalıydı. Evet, kesinlikle! O kısılmış gözlerle fırlattığı bakışın başka bir anlamı olamazdı!

Birlikteliğimizin ilk haftasında, üzerinde anneme ait pijamalar, saç baş dağınık bir halde, elinde çay bardağı ile annemden aşkımızı onaylamasını isteyen bir DongHo; durumdan tamamen habersiz bir ben ve sinirleri hopladı hoplayacak bir annem...

Bu kahvaltının sonu gelmez arkadaş!

Biraz tatlıya bağlanır gibi olduğu anda annem ip-leri eline alıyordu yavaş yavaş. Daha şefkatli bakışlar atarak başladı sorgulamaya.

“Peki, ne zaman dönüyorsun?” dedi çok düşünmeden.

“Altı ay sonra.”

"Duygu iyi bir evlat, güzel kalpli bir insan... Hassas. Oldu ki üzüldü, sorumluluğu alabilecek misin?"

"Ben Duygu'ya değer vermek istiyorum. Onu korumama izin vererseniz, göreceksiniz."

"Peki ya aranızdaki farklılıklar? Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Daha fazla anlamaya çalışırım."

Art arda gelen soru bombardımanına tutulan DongHo'nun ağzından çıkan her harf değerliydi. Annemin beni en temiz duygularla koruduğuna şahit olmuştum ve oluyordum. Ama hayaliyle yanıp tutuştuğum o Koreli... Beni sevmek için izin istiyordu hayattaki en değerli varlığımdan.

Allah'ım! Bu gerçek, hayalimi de aştı!

Sevincin üzerimde yarattığı etkiyle, ortamın gerginleşmesine fırsat vermeden konuyu kapatma girişimlerinde bulundum. Çabalarım başarılı olmuş ve nihayet iki taraf, merkezinde 'ben'im olduğum konu hakkında uzlaşmıştı.

Sevdiğim adam, bir kere daha çalmayı başarmıştı kalbimi. Hakkımdaki düşüncelerini açık yüreklilikle dile getirmesi de annemi mest etmişti, biliyordum. Sonuç olarak; annemi de ikna eden sevgilim, üzerimden tonlarca ağırlıktaki yükü birkaç dakikalık sorgu karşılığında indirmişti.

Kural: Korumak, sevmekle eşdeğer!

Korumak için, güçlü bir sevginin olması şarttır!

Sevgilim olmak için annemden izin isterken 'Duygu'yı seviyorum' demediği için uzun süre bu konu hakkında düşündüm. Düşünerek bir yere varamayınca da uzun bir süre gözlemledim. İşte o gözlemler sonucu aldığım değerli cevap buydu... Birini koruma hissi, çok yüce ve değerli bir histi. Öyle ki, sevginin başlangıcında değil, olgunlaştığı dönemden sonra hissedilen bir şeydi. Anladığım korumak, bildiğimiz 'korumak'lardan da oldukça farklıydı. Öncelikle, kendinden koruyordun. Sevginin, alışkanlıkların etkisiyle hissedilmediği, değerini kıymetini unutulduğu o durumdan koruyordun. Sevdiceği, kırılmaktan ve onu kıran kişi olmaktan korumaktı amaç. Nitekim öyle de oldu. Her zaman benim için daha fazla gayret gösteren, sevgiyi, aşkı hayatıma ilmek ilmek işleyen birine dönüştü DongHo. Annemden aldığı izinle hem beni korudu, hem anlamaya, hem de kendini bana anlatmaya çalıştı.

Ben de seni
saranghae...

Günaydın!

Beyaz bir güne daha *merhaba* dedim bugün. Karlar gözlerimi kamaştırıyordu adeta. Şubat ayının en soğuk günü olmalıydı. Yine de yataktan çıkmak için acele etmem gerekiyordu. Yakında sergileyeceğimiz gösteride, bir türlü sevdiğine kavuşamayan genç Dilruba rolündeydim. Ama işler benim açımdan pek yolunda gitmiyordu.

Ezberlerim tamamdı ancak her gün yapılan provada çıkan ufak tefek pürüzler sinirlerimi zıplatıyordu. Role giremeyenler, rol yerine gülme krizine girenler... Provaya gecikenler... Sıkıntının boyu dağdan yukarıdaydı! Kostümler olmaz, sahneye kumaş bulunmaz, aksesuarlar kaybolur... Neden ya, neden? Bu kadar eğlenceli bir iş yapıp, bu kadar stresi üst üste yığıp dertlenen benim gibi bir insan daha yoktur şu yerkürede!

Tabii ki olmaz!

Yenmekten tırnak değil, tırnak çevresindeki etler bile kalmadı. Hal böyle olunca, üzerimdeki kötü enerji radyasyon gibi yayılıyordu etrafıma. Arkadaşlarımı kırıyor, iş arkadaşlarımı daha da çok kırıyordum. Birçoğu durumun farkındaydı ve alttan almayı başarıyordu. Peki ya diğerleri?

Hayatımda insan kıyımı yaşadığım bir dönemden geçiyordum bu stresimden dolayı. Sadece bir kişinin yanında kendimi iyi hissediyordum. Tahmin edeceğin üzere, bu kişi DongHo'dan başkası değildi.

DongHo demişken... Bilmiyorsun tabii! Biz bayağı yakın olduk, yani işler tıkırında! Hafta içi en az üç gün iş çıkışı tiyatronun ofisine gelip beni alıyor ve yemeğe götürüyordu. Bazen de annem onu akşam yemeğine davet ediyordu. İyice alışmıştık birbirimize. Artık çok da gizemli olduğunu düşünmüyordum. *Cool* olduğu anlar çoğunluktaydı. Ha bir de, hâlâ siyah giymekte ısrar ediyordu. Olsun, yakışıyordu ona.

Bazı günler elinde tek bir gülle geliyordu yanıma. "Sokakta çocuk ısrar etti kıramadım," diyordu. Bizim çocukların yanında karizmayı düşündüğü için mi öyle söylüyordu, yoksa doğru olduğu için mi, anlayamıyordum. Aslında düşündüm de, hâlâ biraz gizemli sanki.

Türkçesi de hâlâ aynı. Türkçe öğretim merkezinde bir üst kura geçti ama... Bilmem, bence hâlâ aynı seviyede. Bu arada, Ezel adlı diziyi internet üzerinden izlediğini ve her bölümünü de anladığını öğrendim. Küçük çaplı bir şok yaşadığım da doğrudur. Ben Kore

yapımı dizileri severek takip ederken, onun da Türk yapımı bir diziye ilgi duyması beni çok mutlu etti.

Bir yabancıydı, evet ama şimdilerde hiç öyle hissedilmiyor, onu gördüğümde hâlâ kalbim ağzımda atıyordu. Ellerim uyuşuyor, gözlerimin önünde baloncuklar uçuşuyordu... Yaptığı her şeye, her hareketine, ağzından çıkan her söze hayran kalıyordum. Zaman zaman onun da benim yanımdayken heyecanlandığına şahit oluyordum ama iyi toparlıyordu kerata. Bazen el ele yürüyorduk başkentin soğuk, sisli sokaklarında; bazen de tuttuğu elimi öpüyordu. Mutlu ediyordu beni anlayacağın. Dahası yok işte! Ne fazlayız, ne de az.

Mesajlaşmalarımız birkaç satır daha artmış olabilir... Şanslıysak, aşkın yanına sevgi de eklenmiştir biz fark etmeden. Kim bilir...

Birkaç gün sonra sergilenecek oyunun üzerimde bu kadar baskı oluşturmamasının sebebi, DongHo'ydu. Stresten kaçıp sığındığım kişi de oydu. Çünkü ilk defa beni sahnede izlemeye gelecekti ve bu beni hem korkutuyor, hem de gururlandırıyordu. Çıkmaya başladığımız zamanlarda oyunculuk yaptığımı öğrendiğinde çok şaşırmıştı. Yani... O kadar çok şaşırmıştı ki, beni büyük tiyatrolarda oynayan bir oyuncu gibi hayal ediyor olabilirdi. Olsaydım, hiç fena olmazdı ama ne yazık ki kendi çabalarımızla kurduğumuz, kendi çapında insanları mutlu etmeye çalışan bir gruptuk. Hal böyle olunca da, üzerimdeki baskının basıncı artarak

çoğalıyor, bazı zamanlar yolunda gitmeyen işler sebebiyle ateşim bile çıkıyordu.

İşte yine öyle bir sabahı ama bugün bu stresin beni ezmesine izin vermeyecektim. Çünkü bugün bizim ilk ay dönümümüzdü!

“Yeheeeet!” diye bir sevinç çığlığı attım biraz daha sessizinden. Yatmadan önce ütüleyip hazır ettiğim elbise mi de geçirdim üzerime. Belirli belirsiz de bir makyaj kondurdum suratıma. Akşam prova çıkışı buluşmak için sözleşmiştik sonuçta. O zamana kadar provalarda ne olur ne olmaz diye belirsiz bir makyaj yapmak, sonrasında bu makyajın üzerinden geçmek çok daha mantıklı görünüyordu. Birkaç saat içinde Kızılay'daydım. Ara sıra molalarda konuştuğum arkadaşlar bugünün benim için özel olduğunu biliyorlardı. Aslında ekipçe benim en dibe vurduğum anlara şahit oldukları için, DongHo'ya ve onun aşkının bana ne kadar iyi geldiğinin bilincindeydiler. Bu yüzden erkenden bitirdik günü. Ben de erken çıkıp, DongHo'nun kütüphanesinde çalıştığı kültür merkezinin yolunu tuttum.

Akşamları iş çıkışı onun Tunalı Hilmi Caddesi'nden süzülüp Kızılay tarafında bulunan tiyatro binasına gelmesi artık alışıldık bir şeydi. Bu yüzden, benim erken çıkıp kültür merkezindeki kütüphanede onu ziyaret etmem hoş bir sürpriz olacaktı bu özel günümüzde.

Açılmasının üzerinden henüz uzun bir zaman geçmeyen kültür merkezinin 109. üyesi olmuştum bu gidişimde. Usulca tırmandım ısıtılı beyaz döner

merdivenleri. İkinci katta bulunan kütüphanenin otomatik kapısı açıldığında, raflar arasında kitap arayan DongHo'yla göz göze geldik. Kalbimin benimle nasıl bir alıp veremediği vardı bilmiyordum ama bazı zamanlar beni zor durumda bırakması canımı sıkıyordu. Bak mesela yine başladı...

Güm güm güm güm...

Fısıltıyla selamladı beni resmî bir şekilde. Rafların arasında bulunan bir koltuğa doğru ilerledik ve bir şeyler okuyan, araştıran onlarca insanın arasına karışıp yeşil puf koltuklara oturdum.

"Yirmi dakika içinde çıkıyoruz!" dedi kulağıma doğru eğilip fısıldayarak.

Başımla onayladım onu.

Birkaç dakika sonra, bir kahve ve yanında küçük bir not kâğıdı bıraktı masama. Kahveye hayır diyemem... Yanında **'Bugün çok şıksın! Gözlerimi senden alamıyorum!'** yazan bir notla gelen kahveye ise *asla* hayır diyemem!

İnsanların meraklı bakışları ve iş yerinde buluşmamızdan olması muhtemel serin tavırları arasında uğurladık on beş kadar dakikayı. Sonrasında da tek tek içerideki insanların yanlarına gidip, kısık sesle ve nazikçe, 'beş dakika sonra kütüphanenin kapanacağını' söyledi. Kibarlığa gel! Beş dakika kaldığı halde insanlar neden bu kadar yavaş hareket ediyorlardı anlamış değildim. Birkaç kişi dışında toparlanmaya

başlayan olmayınca, biraz daha yüksek bir sesle olaya el koydum.

"Arkadaşlar! Kapanıyor! Hadi biz çıkalım, görevli arkadaşımız da son kontrollerini yapsın!"

Tüm bakışların o sessiz ortamı delip üzerimde yoğunlaşmasından dolayı yanaklarım al al olmuş, sırtımdan da hafif bir soğuk ter damlası süzülüyordu.

DongHo donmuştu! İnsanlarsa tepkilerini paldır kültür çantalarına tıktırdıkları eşyaların çıkardığı sesle gösteriyorlardı.

Olsun!

DongHo tüm nezaketiyle hafifçe seslendi. "Aaaaa... Rahatça toparlanın, acele etmeyin."

Birkaç dakika içinde, ben de dâhil olmak üzere herkes çıkmıştı kütüphane katından. Otomatik kapının açılmasıyla bir güç tekrar içeriye çekti beni.

"Çılgın Duygu! Yardımın için teşekkür ederim."

Birkaç ufak işi de tamamladıktan sonra birlikte çıktık dışarıya. Fakat ona göre çok sıradan bir gündü. Özel bir şey yapmayı bekleyen tüm heveslerim, onu ilk tanıdığım zamanlardaki gibi hayal olmuştu.

Neden? Çünkü ay dönümümüz olduğundan haberi bile yok!

Saat epey ilerlemişti ve yemek boyunca ondan şubat ayının ikinci gününe dair tek bir kelime duymamıştım.

Haliyle aklımın bir tarafı sürekli meşgul, bir diğer tarafı ise *Acaba bambaşka bir planı mı var?* diyordu.

Sonunda ne mi oldu? Hiçbir şey!

Acabalar içinde bir akşamı daha tamamlıyordum. Otobüs durağına doğru ilerlerken, ay dönümü kutlmasının ne kadar da mantıksız bir şey olduğu konusunda kendimi ikna etmeye başlamıştım. Evet... Acaba?

Güvenpark'ın içinden geçerken ani bir hücumla irkildim! Etrafımızda beliren bir grup küçük adam, DongHo'ya gül satmaya çalışıyorlarmış gibi görünseler de, sadece onu selamladıklarını anlamam uzun sürmemişti.

"Aaa! Capon abii! Nassın abii?"

"Laan Vedat! İyiyim ben. Geç oldu, gitsenize evinize."

"Abi, şu kalanları da eritip gidecem. Ooo, yenge de çok güzelmış! Abla, vereyim mi bir gül?" dedi elindekileri göstererek. Ankara'nın ayazında fermuarı bozuk, kirli, mavi bir montla sıcak tutmaya çalışıyordu kendini.

Ürktüm, sonra da kendime kızdım!

"Yok," dedim. "Sağ ol, istemem."

"Ooo, abla Türk'müş!" dedi coşkuyla. "Al ablam bu çiçekleri. Biz de eve gidelim artık."

İçimi parça pinçik eden o bakışı uzun zaman unutabileceğimi sanmıyorum. DongHo yüzüme baktı... Evet desem alırdı büyük ihtimalle.

"Alsana, abla!" dedi Vedat'ın heyecanlı sesi. Üç dört tane gülü uzatırken devam etti. "Capon abi bize çok yardımcı oluyor, para istemem. Al şunları da, ben de eve gideyim!" dedi iç burkan bakışlarla yine.

- Üzüntümü göstermek, Vedat'ın bu vefasına yapacak en büyük saygısızlık olurdu. DongHo kısık gözlerini iyice kısmış başka yöne bakıyordu.

"Ooo, Vedat! Harika bir adamsın! Çok sevindim!" diyebildim en yapmacık halimle. Bütün gülleri aldım soğuk ellerinden. Onunla böyle konuşmak, içimi çok rahatlatmıştı. Belki o anda Vedat'ın paradan çok, bir sohbeta ihtiyacı vardı. Ama şu ünlü hamburgerciye gidip sıcak bir şeyler içme teklifimizi kabul etmediğine göre... Başka bir şey vardı. Hiç anlamadığım... Vedat ve arkadaşlarıyla kısa süreli sohbetimiz, aklımda bambaşka karanlıkta kalmış odaların ışığını açmıştı sanki. Ankara'nın ayazında üşüyen sevgili Vedat'ı o günden sonra sık sık gördüm. Ama bana hiç gül vermedi.

Vedat'tan aldığım kokusuz güller elimde, DongHo'yla yürümeye devam ettim. Konu hakkında pek fazla konuşmak istemiyorduk ikimiz de. Arada oluşan boşluğu dolduracak, konuşmak için tam zamanı olan başka bir konum vardı elbette. Cuk diye oturacaktı hem de!

"Kutlu olsun," dedim en yalın haliyle.

"Neyi kutluyorsun?"

Öyle bir hali vardı ki, ya gerçekten ayın ikisi hakkında hiçbir fikri yoktu, ya da Oscar'lık bir performans sergileniyordu gözlerimin önünde.

"Ay dönümümüzü. Birlikteliğimizin ilk ayı doldu, kutlu olsun."

"Yani?" dedi tek kaşını kaldırarak.

Yuh! Nasıl yani? Hiçbir anlam ifade etmiyor mu lan bugün onun için?

Koooooskoca bir ayı devirmişiz... Bu, kutlanması gereken, partileri hak eden, uğruna davetler verilen bir olay değil miydi? Ben mi abartıyordum?

"Yani... Benim için çok bir şey değil... Aradan otuz gün geçti evet. Eğer senin için önemliyse, tamam! Kutlu olsun. Benim için seninle buluştuğum her gün kutlanacak gün ama bugün özel olsun dersen, özel sayalım..." diyerek, konu hakkında yapacağım yorumlara yaşama hakkı tanımadan önümü kesti.

Sonunda otobüs durağına vardık ve emektar 521'in gelişini bekledik. Otobüse bindiğimde onun demirlere yaslı silüetini izledim ve günün kapanış seremonisi böylece bitti.

Bir Koreli ile çıkmak, bir Korelinin hayatında olmak... Öyle çok eşsiz bir deneyim falan değildi. Aslında Koreli diyerek kategorize etmek hoş bir yöntem değildi ama bizim DongHo, geleneklerine fazlasıyla

bağlı olan yaşam tarzıyla, 'Koreli' sıfatının hakkını çok iyi veriyordu.

Bu arada, beni almaya geldiği bazı zamanlar elinde beliren o gülün Vedat'ın ısrarlarıyla zorla satın alındığı hikâyesi de doğru çıkmıştı.

Vedat demişken... Güllerinin kokusuz kokusu hâlâ burnumda, Vedat! Kore'deki çatı katı dairemde senin o vefalı güllerinden bir tane olsaydı, zor zamanlarımda bakıp güç alacağım o güllerinden bir tane daha olsaydı... Çok mutlu olurdum. Umarım artık o gülleri satmak için değil, kampüsün bahçesinde dersten çıkmanı bekleyen kız arkadaşın için taşıyorsundur...

Ertesi günü elimde duran ve onun vermesi gereken o dört güle bakarak geçirdim. Biraz trip attım da diyebilirim sanırım. Aramızdaki bu soğuk savaşın sorumlusu neydi? Tabii ki kültür farkı!

Biraz daha araştırdıkça anladım ki, Kore kültüründe hiçbir şeyin ay dönümü kutlanmazmış. Birinci ayını dolduran bebek için evde babyshower denilen olaya girilmez, yeni tanışan sevgililer ilk aylarında romantik yemek yemezlermiş... Bir aylık yeni evlilerin o günü diğer günlerden farklı geçmezmiş. Çünkü Kore'de ay dönümü yerine yüz ve katları olan günler kutlanırmış! Evliliğin yüzüncü gününde içilirmiş pirinç şarapları. Bebeğin yüzüncü gün etkinliğinde toplaşmış bütün aile fertleri... Çiftler birlikteliklerinin tam yüzüncü gününde açarlarmış gönüllerini

birbirlerine... Yeni taşındığı evde, yüzüncü gününde davet verirmiş Lee Bey... Sebebi eskiye, çok eskiye dayanırmış... İyi şeyler olduğunda, yüz gün içinde bozulacağına, bu yüzden bu yüz günü çok dikkatli geçirmek gerektiğine inanırmış Kore halkı. Yüzüncü güne ulaştıklarında da kötü şansın üzerlerinden kazasız belasız gitmesini kutlarmış. Daha otuzuncu günde onların inancındaki o uğursuzluk ele geçiriyordu beni. Ne dersin! Aman vermeyelim! Diren Duygu! Kaldı yetmiş gün!

Kural: Farklılıklar zenginlikmiş...

Birini kültürü yüzünden yargılamak ne gereksizmiş!

Yaş farkı, cinsiyet farkı, kültür farkı... Ve hatta aramızdaki bu boy farkı... Üfleyince geçecek şeyler. Kafa yormaya, üzerinde durmaya gerek yok. Bize düşen, kabullenip saygı duy-mak. Biz okyanusları içip güneşte demlendikten sonra neyin farklılığından, uyuşmazlığından bahsedilebilir ki? Galaksileri turlarız göz açıp kapanana kadar. Mesela şuradaki en parlak olan yıldız onunki... Yanında duran küçük yıldız da benim.

Biz birbirimizi anladıktan sonra, ha bir ay, ha yüz gün, ne fark eder! Bir şey kutlamak

istiyorsak, elimi tuttuğunda yüz defa çarpan kalbimi kutlayalım mesela...

-

Pazar günü saat üç. Haftanın en sevmediğim günü ve saati, oluşturdukları harika kombinasyonla sinir seviyemi yukarı taşımakta bire birdiler. Neyse ki dışarıdaydım. Evdeysen bu saat hiç çekilmez! Bir şey yapmak için çok geç, günün bitmesi için çok erken... Bozulmuş süt kokusunda bir gün olur evde geçen pazar. Öyle günleri yorganın altında geçirmek en güzeldir. Aslına bakarsan, yorganın altında geçirmek için her günün her saati uygundur. Hobi olarak haftada birkaç defa yapılmalı. Hatta geleneksel *yorgan içinde mayışma günleri* bile ilan edilmeli. Ülkenin başına geçsem çok şey başaracağım aslında ama... Ah şu üşen-geçliğim olmasa!

Şükürler olsun ki sevgili sevgilimle beraberdim bugün. Aslında gelecek hafta sahnelenecek oyun için koşturmam gerekirken buraya gelmem, ekip arkadaşlarıma yapılmış en büyük kalleşliklerden biriydi. Üstelik onları bu kadar sıkıştırdığım bir dönemde. Ama ne yapsaydım? DongHo dün gece çok ısrar etmişti bu buluşma için. Tunalı Hilmi Caddesi'nde, her yeri bembeyaz olan bir restorandaydık. Karşımda siyah salaş kazağıyla uyumlu kömür karası saçları ve onlardan geri kalmayan gözleriyle bana bakan bir DongHo. Birlikteliğimizin üçüncü ayma doğru yol alıyorduk. El ele tutuşmak, birlikte yemek yiyip kahve içmek, sık sık

alışverişe çıkmak, ha bir de internet üzerinden online okey oynamak gerçek hayatta yaptıklarımız arasında sayılabilir... Bir de olayın iç dünyamızda yaşanan kısmı var ki çok derin... Ben sıırıslıklam âşık olmanın yanında, sevmeye de başlamıştım. O yokken onsuz nefes almak bile yük gibi geliyordu bana. ‘Yemeğini yedi mi? Yolda yürürken sıkıntı yaşıyor mu? Ailesini özleyip dertleniyor mu? Gece uyurken üstü açılıyor mu? Kore yemeklerini özlüyor mu?’ gibi bir sürü konu hakkında endişelenir olmuştum. Bazı geceler rüyama giriyordu, geziyorduk diyar diyar...

Türkçesi ilk zamanlara oranla epey gelişmişti. Ara sıra ona özellikle bilmediği kelimeleri içeren cümleler kuruyor, hikâyeler anlatıyordum. Türkçe şarkılar dinliyorduk beraber. Hadise’yi beğeniyordu. İçten içe kıskanmıyorum desem yalan olur!

Birçok defa, yağın karın altında birlikte yürümünün keyfine vardık. İki defa da yağmura yakalandık. Bir gün, yağmur yağıyor diye işten erken çıkıp tiyatro binasının önünde elinde şemsiyeyle beklemiş beni. Onun beklediğinden habersiz olan ben de, tiyatro çıkışı sallana sallana yürümeye başlamıştım. Tam o sırada arkamdan koşarak gelmiş, beni kendisine doğru çevirip “Heey! Nereye nereye? Yaa! Şu haline bak!” diye hayıflanmıştı. Sonra da montumun fermuarını çekip elime bir şemsiye tutuşturmuştu. “Bir daha yağmurda ıslanmayacaksın, anlaştık mı?” diyerek söz bile almıştı benden.

O zamanlar anlamadım tabii, yağmurda ıslanmaya bu derece kötü gözle bakmasının sebebini. Anlamam epey zaman aldı. Kore'deki çatı katıma yerleştikten yaklaşık bir ay sonra...

Kural: Türkiye cennettir.

Karı beyaz, yağmuru şeffaf, havası berraktır...

Bir gece beyaz montumu giyip beremi taktıktan sonra, yağmurda ıslanmayı umursamadan Japon eriştisi almak için dışarıya çıktım. Birkaç dakikalık mesafedeki bakkala gidip eve döndüğümde, beyaz montumun üzerindeki kahverengi damlalarla dünyam başıma yıkıldı.

Çin'de bulunan fabrikaların yoğun dumanı, ters bir rüzgârla Kore semalarına süzülüyordu. Kore'de yağan yağmurlar 'zehirli yağmur'a, esen rüzgârlar 'tehlikeli rüzgâr'a dönüşüyordu. Bahar aylarında hava sarımsı bir renk oluyordu. İnsanlar ertesi günün hava durumu hakkında televizyonların ana haber bültenlerinde sürekli bilgilendiriliyorlardı.

"Yarın rüzgâr yine tersten esecek, bu yüzden maske takmalısınız!"

"Yarından itibaren üç gün süreyle hava tehlikeli olacak. Yaşlılar ve çocukların mümkün

olduğunca evde kalmaları, çıkanların da maske takmaları gerekmektedir.”

Buluştüğümüz bu beyaz kafede, sadece onun yüzüne bakarak bile yüzlerce şiirlik kitaplar yazabilirdim. Ağzından çıkan her kelimeyi dikkatle dinleyip, her birinin altından yeni anlamlar çıkarıyordum. Uzanıp elimi aldı pamuk ellerinin arasına. Aşk yine sarhoş ediyordu beni. O konuşuyor, ben kayboluyordum...

“Duygu’m,” dedi. Son zamanlarda böyle seslenir olmuştu. “Söyleyecek bir şeyim var.”

Aman Allah’ım! Evlilik? Yok artık!

Fazla abarttım, kabul. Ama öyle bir bakıyordu ki o derin gözleri... Sanki tüm gizemini seriyordu önüme.

“SARANGHAE,” dedi ve bekledi.

Bu kelime... Koreceydi, evet. Dramalarda, filmlerde, hatta şarkılarda çok duymuştum. Anlamını bilmediğim bu kelime, bana güzel geliyordu.

“Anlamını bilmiyorum ki!” dedim gülerek.

Başta inanmadı ama sonra emin oldu bilmediğime. Çünkü telefonla internet üzerinden araştırmaya başlamıştım. Tuttu telefonu,

“Sonra...” dedi. “Sonra bakarsın! Şimdi benim yemeğimin tadına bak.”

Kestiği bir parça eti apar topar koydu tabağıma.

"Ya anlamı güzel mi, bari onu söyle!" dedim sitemkâr bir sesle.

"Bence güzel."

"O zaman ben de saranghae."

Yemeğimizi yerken araya giren başka konularla zaman geçmiş, bu kelimenin anlamını araştırıp öğrenmek yine bana kalmıştı. *Olsun, ben hallederim!*

Yanımdaki adam mutluluğun kaynağı değil, bana mutluluğu gösterendi. Söylediği bu kelime kalbimi hoplatmaya yetmişti. Çok değil, birkaç ay önce bu sözleri ondan duymak, sanki çok lezzetli görünen bir pastanın fotoğrafına bakmak gibiydi. Hayat çok garip, insan çok güçlü...

Mutluluğun yansıdığı yüzüme baktı ve "Çift yüzükleri hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Ani gelen bu soru karşısında nasıl bir cevap vermem gerektiğini bilemiyordum. Aslında lisede bu tür söz yüzükleri takan çok çift vardı. Sahi, onlar ne oldu?

Çok hoşuma gitmeyen bu çift yüzükleri olayını beğenmediğimi söylemeli miydim?

"Bilmem... Hmm... Biraz şey gibi... Mecburiyet gibi."

"Aitlik gibi mi?" dedi.

"Öyle de değil de... Herkese göstermek istermiş gibi."

DongHo'nun anlam veremediğim bir şekilde asılan yüzü tedirgin etmişti beni. Acaba *Bayılırim çift yüzüklerine!* mi demeliydim?

Öyle zor ki kısık gözlerinden düşüncelerini okumak... Bazen imkânsız! Durumu toparlamak için soruyla devam etmekten başka bir seçenek yoktu görünürlerde.

"Sence?"

"Ben de pek gerekli görmezdim. Ama aldım."

Ne? Ne diyorsun? Yapma ya! Sakın! Ah, sevmiyorum, sevmiyorum, sevmiyorum... Bu olayı sevmiyorum! Herkesin yaptığını yapmak zorunda mıyız? Hayır de... Lütfen hayır de!

Evet, gerçekten almıştı. Lisede o yüzükleri takıp dolaşanları gördükçe sinsi sinsi güldüğüm zamanlara ihanet etmek üzereydim. Ekose desenli kitap çantasından kırmızı bir kutu çıkardı. Tuhaf ama elinde kırmızı yüzük kutusu tutan bu hali beni çok heyecanlandırmıştı. Aslında içten içe yüzükleri görmek için sabırsızlanıyordum.

"Yanlış anlama... Modeli çok beğendiğim için almak istedim," dedi duygudan yoksun yalın sözleriyle. "Kore'de erkekler için bu kadar güzel işlenmiş çift yüzükleri bulunmuyor. Her birinde taş oluyor. Görünce geçip gidemedim. Aldım," dedi ve kutudaki yüzüklerinden kendisi için olanı alıp taktı güzel parmağına.

Onun bu hali beni mutlu etmişti. Heyecanla saldırdım kutuya ve bir kuşa dokunuyormuşçasına tuttuğum yüzüğü hayranlıkla inceledikten sonra taktım parmağıma.

Çok beğendim!

Hayatımda ilk defa bu deneyimi yaşıyor olmanın verdiği tuhaf bir his vardı içimde. Kalbim bu defa sanki boynumda atıyordu. Teşekkür etmek için yerimden kalkıp sarıldım ona.

Tam o anda kulağıma fısıldadı.

“Kutlu olsun... İkinci ayımız!”

Bir çılgılık koptu ki benden... Kulaklara zarar. Hopluyor, zıplıyor, yerimde duramıyordum. Bir fırlıdak gibiydim adeta. İnsanların tuhaf bakışları arasında, ağzım kulaklarımda yaşıyordum mutluluğumu.

Saygı, sevginin öncüsüdür. Birbirimize henüz sev-giden bahsetmemiştik ancak onun bana ve benim değer verdiklerime gösterdiği saygı, ne kadar doğru bir adamla beraber olduğumu hissettiriyordu.

Mutluluk bu olsa gerek... Bir kumar oynadım, on gün içinde ülkeyi terk edecek, sırlarla dolu bir adama vuruldum. Bir anda tüm hayatım oldu.

Kural: Asla 'asla' demel!

Klişe bir çatı katı kuralı oldu bu, evet. Ama klişe olduğu kadar da doğruluğu su götürmez bir gerçek. Asla yapmam, asla takmam, asla gitmem... 'Büyük lokma ye, büyük söz etme!'

demişler bir de. 'Asla'nın büyüklüğü yenilir yutulur cinsten değil. Birine âşık olmuşsan hele...

İnsanın sevdiği, değer verdiği biri varsa, hayatında birçok şey yolundaymış meğer. Takanlarla dalga geçtiğim bir yüzükle dolaşıyorum şu sıralar. Üstelik çok da beğenerek. Öyle ki, en sevdiğim altın rengi kolyemle uyumsuzluğuna bile aldırmadan takıyorum. *Babamın yanında ayıp olur, çıkarırım* diye düşündüğüm halde takıyorum. Severek, bir eşinin de onda olduğunu bilerek kullandığım bu yüzüğün bir gün alyansa dönüşeceği düşüncesi hâlâ aklımın bir köşesinde evet ama eskisi kadar evlenme meraklısı da değilim. Hayat insana çok şey öğretiyor. Evlenmek için doğduğuna inanılan Duygu, artık her şeyin vakti geldiğinde olması gerektiğine inanıyor. Bir de sürprizlere gebe bu hayatta asla 'asla' demiyor...

-

Biliyor musun? Saranghae, seni seviyorum demekmiş. Beraberliğimizin ikinci ayını iki gün geçtikten sonra, o da beni sevdiğini itiraf etmişti. Bu kadar uzun sürmesinin sebebini bilmiyordum. İtirafın gelişini içimi burkuyor olsa da, en azından artık eminim. Sevinmeli, *Geçen zaman boyunca ölçüp tarttı ve bana olan hislerinden emin oldu!* diye düşünüp, gecemi şenlendirmeliydim.

Aa! O da ne?

Facebook'ta... Evet, facebook'taki ilişki durumu zimbirtısı...

İlişkimizin ilk günlerinde, sırf eski erkek arkadaşım mutlu olduğumu göstermek amacıyla değiştirmeyi düşündüğüm, hatta bunu yapmak için yanıp tutuştuğum o ilişki durumu... Birkaç dakika önce sevgili sevgilim tarafımdan yapılmıştı. Hüzün, bu topraklara uğramaz artık sanıyordum. O halde neden üzülüyordum? Çok fazla anlam yüklediğim için mi? Kalbime kocaman yarayı açan eski sevgili üzülür diye mi? Oysa ayrılmamızın, şimdi başkasının gözlerine bakıyor olmamın sebebi, ta kendisi değil miydi?

Bu düşünceler bir kere daha yaktı içimi. O korkunç hırsa kapıldım yine. Hemen bu durumu onaylayıp ona gerçek mutluluğu göstermek, egolarımı beslemek için harika bir yol olabilirdi.

Peki ya ruhum?

Peki ya DongHo?

Birkaç gün daha bekledim içimde tekrar yanan bu eski sevgili hakkındaki hırslarımın söndüğünden emin olmak için. Sonra fark ettim ki, elektronik ortamdaki bu aşk haberi, birkaç beğeni ve tebrik mesajı almaktan başka hiçbir şeye yaramayacaktı. Benim kalbime gelen baharı, gözlerimdeki ışığı tarif edemeyecekti. Bıraktım... Öyle de kaldı...

Sabah uyandığımda perdeyi aşır gözlerime işleyen gün ışığı, bu kez içimde sevinme hissi uyandırdı. Annem sağlığına kavuşmuştu, babam yakında izne geliyordu ve sevgilim bana aşkını sunmuştu. İzlediğim dizi bile mutlu sonla bitmişti.

Eski yaralarım, dokunduğumda acımayacak olgunluğa gelmişti. Aynaya baktığımdaki sarı saçlarımdan başka bir şey yoktu eskiye dair hayatımda. Buna bir son verme vakti gelmişti sanırım.

Sarı saçlarımdan çok da memnun olmayan annemle düştük yollara. Mavi siyah renkte iki kutu saç boyası ellerimdeydi. Hiç tereddüt etmeden boyadım sarışınlığımı. İyileşmiş yaralarımın kopan kabuklarına bakmak gibiydi bu işlem. Gergindim... Sonuçtan memnun olacağıma emindim ama yine de gergindim işte. Ya eski acılarım tekrar ederse?

Bir saatlik beklemenin ardından, birkaç havluyu mahvedip birkaç tel kurban verdikten sonra kömür siyahı saçlara kavuştum. Annem, Sena ve hatta ben, yeni görünüşümden oldukça memnunduk.

“Oh be kızım! Yüzün gözün açıldı!” dedi annem.

Sena da farklı düşünmüyordu. Benim asıl merak ettiğim, yarın buluşacağım DongHo’nun tepkisiydi.

Biz, Uzak Doğuluların birbirlerine benzediğini düşünürüz ya hani... Onlar da aynı şeyi bizim için düşünüyorlarmış meğer. Çok ilginç, değil mi? Bir kere sinde “Siz birbirinizi nasıl ayırt ediyorsunuz?” diye

sormuştu Japonya'nın bağrından kopup gelen Hiroşi. Herkesi şoka uğratan bu soruyu biz de onlar için düşünmez miyiz?

Her neyse...

Dışarıya çıktığımızda akşam yemeği için şehrin biraz dışındaki çiftlikten balık almıştık. *Alabalık... Mmm! Çok severim!* Yanında salatasıyla tam bir ziyafet olacaktı bu akşam.

Gözleri birkaç saniyeliğine dalan annem önce mırıldanmaya başladı, sonra da söze döktü düşüncelerini.

"DongHo da gelsin akşam yemeğine. Çocuk ailesinden uzakta, kıyamam."

Gözlerim büyüdü bir anda sevinçten. Belli etmeye çalışsam da hemen telefonu kapıp bir çırpıda aradım sevgili sevgilimi. Öyle mesajla falan olmazdı bu iş!

"Annemin gizli tarifiyle pişirdiği alabalık var masada. Şalgamları kap da gel!" dedim. Tabii bunu onun anlayabileceği bir şekilde anlatmak için birkaç dakikalık nutuk çekmiş de olabilirim. Nutkum işe yaramış, akşam yemeğinde bize katılmayı kabul etmişti.

Duygu'nun mesaisi de böylece başlamış oldu.

Orayı topla, buranın tozunu al, aman şu çerçeve de yamuk muymuş derken zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım.

Apartmanın ana giriş kapısının ünlü Mozart melodili zili çaldığında irkildim. Neden yaptığımı bilmiyorum ama siyah saçlı halimi gördüğünde vereceği

tepkiden çekinip, bu gerçeikle hemen yüzleşmemek için kapının arkasına saklandım.

Kapıyı Sena açtı.

İçeri girip paltosunu vestiyere asarken göz göze geldik. Bakıp geçti. Evet, bakıp geçti... Beni tanımadı!

Suratı bile değişmedi. Tepkisizdi.

Bu ne, oğlum? Bu nasıl iş? İnsan sevdiğini tanımaz mı?

Olayın şokunu üzerimden atıp yanına gittiğimde, annem ve Sena'nın durumu fark ederek kopardıkları kahkahayla çözdü olayı bizim DongHo Bey! Sonrasında her zamanki o tuhaf özrünü diledi tabii ki.

"Çok dalgındım, kusura bakma... Çok şaşırdım."

Başka da bir tepki vermedi. Yemeğimizi yerken de çok fazla yüz yüze gelmedik.

Kırıldım mı ne?

Kırılan bendim ama onun yüzü dumanlı görünüyordu. Neden keyifsizdi ki bugün? Kesin kötü bir şey oldu! Sormaya çekiniyordum, duyacaklarımı taşıyabileceğimden emin değildim.

"Neyin var, hasta gibisin?"

"Hiç... Sen hangi tarihlerde Seul'deydin?"

Ani gelen bu soruya çok fazla anlam yüklemek istemedim. Tarihi de net bir şekilde hatırlamıyordum zaten. Hayatımın o dönemine ait hikâyelerin birçoğu silinmişti. Ortamın da tadı bozulmasın diye konuyu kapatarak, televizyon karşısında yemeye karar

verdiğimiz helvaları servis etmeye başladım. Bir ara "O Duygu, bu Duygu..." gibilerinden cümleler çıktı ağzından. Ne demek istediğini bilmiyordum ama öğrenmek için deliriyordum!

Gecenin sonunda herkesle vedalaştıktan sonra, otobüs durağına kadar eşlik etmek için onunla birlikte çıktım. Merakımdan ortadan yarılmak üzereydim. O ana kadar içimde zorlanarak tuttuğum soruyu sordum nihayet.

"Hadi anlat, neler oluyor?"

İçindeki hüznün yüzüne yansımış, kalbindeki kara büyü gözlerine vurmuştu sanki. Aniden ciddileşen suratıyla başladı anlatmaya. Gerçekte olması çok da mümkün olmayan, sadece filmlerde olabileceğini düşündüğüm bir olaydı bu...

"Üniversitede Türkçe Bölümü'nü kazandığımda, kardeş ülkemiz olması dışında Türkiye hakkında pek bir fikre sahip değildim. Bir de bize yardım eden Türk askerleri... Onlardan çok özür diliyorum, çok da minnettarım. Sadece bu küçük bilgiyle, Türk dilini öğrenmeye başlamanın da tuhaf ya... İnternet üzerinden Türkiye'yi araştırmaya başladım... Derken bir sosyal medya hesabında Türk kızı ile Koreli Abi'yi gördüm. Abi diyorum, çünkü tanıdığım biriydi gördüğüm. Çok sevindim, çok mutlu görünen bir çiftti çünkü. Hatta imrenerek baktım o ikisinin fotoğraflarına. Uzak-tan tanıdığım o abiye bir de mesaj atmıştım 'çok yakışıyor sunuz, mutluluklar' falan diye. Bazen liseden

arkadaşlarla buluştuğumuzda, o Türk kıızıyla çıkan abinin fotoğraflarını gösterirdim. Ben de böyle kızların olduğu ülkeye gidiyorum diyerek onlara güç gösterisi yapardım. Bazen de o kız gibi bir kızla tanışmayı dilerdim. Sonra düşündüm, bu kız sanki biraz sana benziyordu. Onaylamak için o abinin hesabını aradım ama bulamadım. Ve bugün anladım, o imrenerek baktığım fotoğraftaki siyah saçlı kız, sendin..."

Yol boyunca anlattığı bu hikâye bana masal gibi gelmişti. Sonunda başımdan aşağıya kaynar su döktü ve ben masaldan uyandım!

Nasıl olur böyle bir şey? Artık ne kadere isyan, ne şansa beddua... Bu benim hayatım... Nereye gitsem, elime yüzüme bulaştırdığım bir şeyler muhakkak olacak kabul ama... Bu nedir ya? Yapılır mı bu bana? Tam aşkı, sevgiyi, mutluluğu buldum derken... Ayak ayak üstüne atıp bir oh çekme vaktim gelmişken... Bu nasıl bir kader oyunu böyle?

Üstüne çok fazla yorum yapamadan gitti DongHo. Böyle bir sebepten dolayı ayrılacak mıydık? Hayır tabii ki! Ama en azından birkaç gün bulutlu geçecekti. Belki güneş yine doğardı. Kaderin bizi bir şekilde keşiştirmesi küçümsenemez bir durumdu. DongHo da bu gerçeği göz ardı edemezdi. Fakat tanıdığı bir abinin eski kız arkadaşıyla çıkmayı reddedecek kadar da insan ilişkilerine önem verirdi!

Bulutların uzaklaşmasını beklemekten başka bir şey gelmiyordu elimizden. O da öyleydi, biliyordum.

Mesajlaşıyor, konuşuyor ama görüşmüyorduk. Tam da bana kalbini açtığı bir zamanda olacak şey miydi bu?

Dört günün sonunda yağmurlu bir Kızılay akşamı... Elinde iki bardak kahve ile tiyatronun çıkışında bekliyordu. Üzerinde yine siyah paltosu vardı. Siyah botlar, siyah dar pantolon... Siyah uzun şemsiyesini sapından koluna asmıştı. Binanın merdivenlerinden inip yanına vardığımda havalı bir gülümsemeyle selamladı beni. Kirpiğinde duran bir yağmur damlası, şehrin tüm ışıklarını yansıtıyordu adeta.

Boyca ondan epey kısa olduğum için başımı kaldırıp ona baktığımda, arka planda ya gökyüzü görüyordum, ya da binaların üst katlarını... Gördüklerim fon oluyordu güzel yüzüne. Sonra da gözüne düşen bir yağmur damlası sanat oluyordu işte.

Elime tutuşturduğu kahve içmelik değil, eli ısıtmalık olanındandı. Bir kez daha mutluluk hissediliyordu damarlarda... Ama en çekingeninden!

Sessizlik içinde yürümeye başladık. Arada bana bakıyor, gülüyor, Korece bir şeyler söylüyordu kendi kendine. İsyan ediyordu besbelli.

Kısık gözlerle uzaklara bakarken nihayet dilinin kilidi çözüldü. Ve gönlüme baharı getiren sözleri uçuşuverdi aşk kokan başkent havasında...

“Bizim küsmeye, naz etmeye, kızdığımızda içimin soğumasını beklemeye vaktimiz yok. Her günü son gün gibi yaşamalıyız. Geçmişte yaşadıklarını sil

diyemem, onlar seni sen yapan şeylerdi. Ben düşünmemeye çalışacağım. Sen de hatırlatmak için bir çaba gösterme. Benim sevdiğimin yarısı kadar beni seversen, ben çok teşekkür ederim.”

Sözü devam edecek miydi, yoksa bitmiş miydi emin değildim. Emin olduğum tek şey, Ankara o gün durmuş, iki sıırıslıklam âşık insanın yağmurda sıırıslıklam ıslanarak sarılışına şahitlik ediyordu. Mutluluğun tārifi yoktu... Hissedebildiği kadar mutluydu insan.

*Kural: Olumsuzlukları ertelemeyi öğrenmek,
mutluluğu daha uzun hissetmenin anahtarıymış!*

O gün farkına vardım... Küsmelerle, kızmalarla, kırgınlıklarla vakit kaybetmeye, ‘azıcık burnu sürtsün’ diye girilen çabaların hiçbirine ihtiyacımız yok. Önceleri DongHo’yla iki ayrı ülke vatandaşı olarak bazen Kore’de, bazen Türkiye’de buluştuğumuz zamanlarda hep kıstıtlı günlerimiz olurdu. Her sabah ağzımızda acı bir tatla uyanırdık. Gideceği ya da döneceğim güne her gün daha da yaklaştığımız için, günleri küslükle, kırgınlıkla geçirmek yerine, bunları erteleyip sadece mutluluk kısmını alırdık kendimize. Erteleye erteleye de unutmaya başladık. Sonra da aslında ne kadar gereksiz

şeylere kırılacakmışız da direktten sönmüşüz diye fısıldadık. İyiliğe de kötülüğe de gülümsemek, hazinenin anahtarıymış. Biz bulduk! Sen de dene. Tripleri, küslükleri, kırgınlıkları ertelemeyi, o kısıtlı anda mutluluğu yaşamayı dene. Sonrasında ne kadar doğru bir şey yaptığını anlayıp alkışlayacaksın kendini.

Halley dalgasına
kapıldım...

Güney Kore'deki popüler kültürün müzik kliplerini, modayı, müziği, dansı, dizileri, filmleri ve hatta yemekleri, yeni neslin yaşayış şeklini içersine alan kocaman bir akım Hallyu. Kore'nin şimdiki popüler kültürünü yansıtıyor. Benim için Hallyu'nun en güzel yanı Kore dizileriydi elbette.

Bu büyük akımın bir kolu olan k-pop âlemine dalan sevgili kız kardeşim Sena, Kore Kültür Merkezi'nin düzenlediği 'Korece Şarkı Söyleme Yarışması'na katılmaya karar vermişti. Aslında bizim ısrarlarımız onu bu yola soktu demek çok daha doğru olur.

Desteklemeye değer bir şarkı söyleme yeteneğinin yanı sıra, sabırlı ve inançlı karakteri de bize onu desteklemekle ne kadar doğru bir şey yaptığımızı gösteriyordu. Yarın yarışma günüydü. Bugünü Sena için evde ufak bir davet vererek geçiriyorduk. DongHo, arkadaşları ve elbette bizim ekip misafirimizdi.

Oyunların oynandığı, yemeklerin yenildiği ve güzel sohbetlerin edilip Sena'ya başarıların dilendiği hoş bir ortamdı.

Herkes buradaydı ama Sena yoktu!

İç dünyasını araştırmalara konu olacak derinlikte gördüğüm Sena, odasına çekilmiş her şeyin iyi olması için dua ediyordu.

Sena ile çok iyi anlaşılan DongHo, onu yanımıza getirme görevini üstlenmişti. "Senacığım, gelip bize katılmak ister misin?" diye söze girmiş ve gerçekten de onu şenliğin ortasına getirmeyi başarmıştı.

Güler yüzüyle yaydığı güzel enerjisi, insanların ona saygı duymalarının yanı sıra, hoşgörüsüyle yaklaşmalarını da sağlıyordu. Eğlence kaldığı yerden devam ediyordu onun gelişile...

Sabah erkenden kültür merkezinin yolunu tuttuk. Bugün epey kalabalıktı. Heyecanın doruklarda hissedildiği kuliste, yarışmacıların telaşı almış yürümüştü. Melodiler, provalar, sahne duruşları çalışılıyordu.

Sena bu yarışma için pek fazla hazırlık yapmamıştı, biliyordum. Hatta yarışmadan bir gün önce arkadaşından ödünç aldığı elbiseyi giymeyi planlıyordu. *Aptal kız! Ben olacaktım ki... En güzel terzilerde haftalar öncesinden provalara başlamıştım. Ay! Böyle fırsatlar hep yanlış kişilere verilir nedense!*

Oradan kocaman bir alkış alabilir miyim? Duygu'nun, şanssız Duygu'nun kardeşine. Neden mi? Sahneye çıkmasına yarım saatten bile az bir vakit olan Sena'nın sırt çantasına tıktırdığı sahne elbisesi, daha önceden tıktırdığı hamburgerin sosuyla buluşmuş! Aralarında doğan o muhteşem uyum... Griliğin üzerindeki ketçabın dağılışı... O sanatsal görünüş... Kriz geçirmek üzereydim. Artık şanssızlığım benimle uğraşmanın yanı sıra, çevremdekilere de selam vermeye başlamıştı.

Kültür merkezi çalışanlarının da seferberliğiyle, elbisenin o kısmını yıkayıp kurutma makinesiyle kurutmamız, sonra da düzleştiriciyle ütüleyip kızımıza giydirmemiz yaklaşık on beş dakikamızı aldı. Neyse ki hâlâ birkaç dakikamız daha vardı ve o sürede de saçıyla, ayakkabısıyla, yüzüne süreceği kremiyle uğraşabildik.

Sonunda Sena sahnede idi. Kulaklarda o sürekli dinlemek zorunda bırakıldığımız ve dolayısıyla artık bize aitmiş gibi hissettiğimiz şarkı...

Kardeşini yüzlerce kişi önünde sahnede görmek bambaşka bir duyguymuş. Özellikle sahne arkasındaki talihsizlikleri düşününce daha da yaralanıyordu kalbim. Söylediği o duygusal şarkıda, DongHo dâhil tüm arkadaşlar coşkulu tezahüratlarla eşlik ediyorlardı ona. *Cool*'luktan burnu düşse eğilip almaz dediğim çocuk, 'HoonSena' diyerek çığlıklar atıyordu. Gözlerime sığmayan damlalara karşı direnmek, şarkının

ikinci nakaratına kadardı. Şarkı bittiğinde maskarası yanaklarında olan ablasına sarıldı Sena.

Karmaşık duygular içerisinde DongHo'nun başımı okşadığını hissediyordum. Ağlamama anlam verememiş olması doğaldı. Herkes coşku içindeyken bendeki bu tavır tuhaf görünüyor olmalıydı.

Sena'nın yanımıza gelmesiyle biraz daha rahatlayıp, kalan performansları da izlemeye başladık. Aslına bakarsan, dansıyla, düetiyle, koreografisiyle çok fazla sahne dolduran performans vardı ve bunların arasında bizim şansımız biraz azalmıştı. Ama Sena'mız baladını seslendirirken –danssız, koreografisiz olmasına rağmen– sahnede bir dev gibiydi. Issız bir yıldızlar topluluğuna ötelerden bakan bir güneşti adeta. Tavıyla, edasıyla, şarkısıyla beğenileri toplamıştı.

Sıra sonuçların açıklanmasına geldiğinde nefesler tutulmuştu. Üçüncü ve ikinci peş peşe açıklandı. Birisi çok iyi dans performansı sergileyen dört kişilik bir gruptu. Diğerisi ise koreografi konusunda çok başarılı olan iki kardeşin düetiydi.

Beklemelerin ardından birinci belli oldu!

Birinci... Sena'mızdı!

Coşkunun tarifi yoktu! Kardeşim daha on yedi yaşında büyük bir başarıya imza atıyordu. Kore'deki 'Dünya Korece Şarkı Söyleme Yarışması 2012' ye katılmaya hak kazanmıştı. Gidip orada ülkemizi temsil edecek, yüzlere değil binlere hitap edecekti. Ekim

ayının başında Kore’de olması gereken Sena’yı elbette tek göndermek istemiyordu ailem. Kim bilir, belki ondan önce ben Kore’de olurdum!

Hayat hayallerden bir okyanus... Nefes almayı becerebildiğin kadar hayal kur. Bir gün gerçekleştiğinde, kendine en değerli teşekkürü etmiş olacaksın.

Sena’nın bu başarısının kutlamaları devam ediyordu evde. Üstelik üzerinden epeyce bir gün geçmişti.

Kural: İnanç ve saygı umut meyvesini besler.

Bizim küçük, utangaç Sena’mız, ikinci girişinde bu yarışmayı kazanmıştı. İlk girişinden sonra, ona inandığımızı ve güvendiğimizi hissettirmesek, belki ikinci kez deneme gücünü kendinde bulamayacaktı. Ama biz ona güvendik, o da daha fazla çalıştı.

Umut böyle bir şey işte...

Etrafında bir şeyi başarabilmen konusunda sana güvenen, inanan, sonucu ne olursa olsun seni destekleyen insanlar olduğu sürece pozitif bir sonuç alman işten bile değil. İçimizde var olan umudu besleyip büyütmek biraz da çevremizdekilerin görevi sanki.

Güz Günü
Hikâye...

Akşamdan haber veren DongHo, ufak bir çanta hazırlamamı, bugün saat on ikide beni almaya geleceğini söylemişti. İyi de ne çantasıydı bu? Pikniğe mi gidecektik, Tunalı'da kahve içmeye mi?

Ufak bir çanta hazırladım yine de. Diş macunu, diş fırçası, makyaj malzemeleri, bir çift çorap gibi birkaç eşyama belirsizlik içerisinde yerleştirdim çantama.

Onu beklerken kalbim yerinden çıkacaktı sanki.

DongHo'yla ilişkimiz başladığında kıştı, şimdiyse baharı kucaklıyorduk. Aylar geçmişti ama heyecan hâlâ ilk günkü gibiydi.

Deniz, en yakın arkadaşlarımdan biriydi hani... Birkaç gün sonra değişim öğrencisi olarak Kore'ye gidiyordu. Hmm, bir de Büşra vardı. İlişkimizin mimarı olan. Minnoş hani... Onunla da sona erdi dostluğumuz.

Dengeyi kuramadık galiba. DongHo hayatıma girdikten sonra ortamlardan el çektim haliyle. Dedisi

kodusu bitmeyen, zehir saçan dillerin karşısında, *Duygu benim en yakınımıdır*, deyip savunacağı yerde, ağzı ballana ballana 'Sevgiliyi buldu, bizi unuttu!' naraları atmış. Sonra kalpler kırılmış, yollar ayrılmış, aradaki boşluk uçurumlara dönüşmüş.

Ben bir şey yapmadım aslında. Sorsan o da kendine göre suçsuzdur. Arkadaşlığın bir noktadan sonra düşüş evresi yaşaması çok olağan bir durum zaten. Ancak bizimki düşüşe geçmeden sonlanmıştı ne yazık ki.

Sonra bir şarkı geldi kulaklarıma... *Giden gitsin, sen şarkılar söyle içinden...*

Kural: Biri feda ederken diğeri kâr etmesin!

Arkadaşlık, dostluk, aşk, usta çıracak... Ak-lına gelen tüm insan ilişkilerinde daha yakın olmak, aradaki bağı bir üst basamağa taşımak için hep bir çaba gereklidir. Bu çaba ne zamanki karşılıklı olur, işte o zaman her şey yolundadır. Ne zamanki birisi diğeriinden daha büyük farkla emek harcar, işte orada sıkıntı başlar. Birisi kendinden, bir şeylerden feda ederken, diğeriinin bunu kâr sayması dünyadaki en alçak olaylardan biridir.

Zil çaldı. Ve beklenen siyahlı oğlan kapıda belirdi. Renginden ödün vermemiş, yine siyah giyinmişti. Ama daha bir spordu bugün. Saçlarını briyantınlemek yerine serbest bırakmıştı. Sırtında siyah çantası, elinde bir demet papatya... Gülümsüyordu.

Sevinçten iki elimle kapadım açılan ağzımı. Sıcak, coşkulu bir "Hoş geldin!" dillendi sonra.

Bu çiçekler de neyin nesiydi?

Dar koridordan geçip, geniş salonda cam kenarında oturan anneme yaklaştı. Kısa bir selamlaşmanın ardından anneme uzattı bir demet papatyayı.

Gözlerinin içi gülen annem de onu şefkatle kucakladı hemen.

Merakımız daha da artmadan konuya girdi DongHo.

"Melek Teyze, bugün Duygu'yla yüzüncü günümüzü doldurduk. Çok zahmet çektiniz Duygu'yu yetiştirirken ama emeklerinizin sonucunda böyle iyi bir insan oldu. Biz de tüm kötülüklerden uzak, sağlıklı bir yüz gün geçirdik. Artık daha da sağlam ilerleyebiliriz. Çiçekleri kabul edin."

Bizler açıkçası alışkın değiliz böyle jestlere. Annem de şaşkınlıkla aldı çiçekleri. Kucakladı DongHo'yu.

Annem papatyaları koklarken DongHo devam etti.

"Omzum artık daha da ağır olacak. Duygu'ya daha fazla mutluluk vermek için çabalayacağım. İzin verirseniz onu birkaç günlüğüne gezmeye götürmek istiyorum."

Konuşmanın bu aşamasından sonra gözlerim dolu bir şekilde terk ettim salonu. *Allah'ım! Bu nasıl iyi kalp? Bu nasıl karakter?* Her defasında bir kere daha hayrete uğratiyordu beni. Bu kadar ince düşünce, bir kültürün ürünü olamazdı. Eğer kalbinden gelmese, bu sözler, bu davranış eğreti dururdu. O kadar gerçek, o kadar masum bir DongHo ki... İlişkimizin yüzüncü gününde, görmeyi çok istediğim Pamukkale'ye biletlerimizi alıp da gelmiş. Üstelik birkaç saat sonraya... *Ne? Hemen hazırlanmalıyım!*

Asya ülkelerinde, yoğunlukla Kore'de, bir şeyin oluşundan sonra yüz gün geçerse insanlar rahata eriyor. Yüz günlük süre zarfında olgunlaşmamış bir ilişki; toy bir aşk, güçsüz bebek, sonu bilinmeyen evlilik... diye adlandırılıyor ve kötü ruhların bu güçsüzlüğü fırsat bilip zarar verme ihtimali her zaman göz önünde bulunduruluyor. Bu sebepten dolayı da bu yüz günün sonunda bir kutlama yapılıyor. Örnekle açıklayacak olursak; bebeğin ilk yaş gününden daha büyük bir etkinlik yapılır yüzüncü gününde. Yeni evli çiftler yüz günün sonunda pirinç keki dağıtırlar ve ufak da olsa bir geziye çıkarlar.

Rotamız, Pamukkale...

Zaten gitmek istediğim yerler arasında başı çekiyordu bu beyaz cennet. Onunla gidiyor olmanın verdiği ekstra mutlulukla otobüsün koltuğuna yerleştim.

Yaklaşık beş saat kadar süren bir yolculuk hayal ediyordum. Tatlılı şekerli bir çift olacaktık hayallerime bakılırsa... Molalarda çay ve sucuklu tost yedik. İndiğimizde, Denizli'den Pamukkale'ye ulaşım sağlayacak minibüsleri ararken kim bilir ne kadar hoş görünecektik! Bir ara da omzunda uyuma fırsatını bulurdum belki... O da eliyle yüzümü okşardı en masum hareketlerle.

Bir şey söyleyeyim mi? Bu yolculuk hayatımda çıktığım en romantik yolculuk olacak!

Hayal ettiğimiz gibi olmuyor ya bazen... En azından hayalime yakın bir gerçeklik yakalamayı tercih ederdim bu yolculuğumda. Ne yazık! Hep şanssızlığımla başım dertteydi ve hâlâ bu duruma alışamamıştım.

Peri masalının modernize edilmişisi olarak hayal ettiğim bu yolculuk, tam bir kâbusa döndü! Otobüs koltuklarına yerleştikten kısa bir süre sonra DongHo kapattı gözlerini. Bu kapatış, mola verene kadar devam etti üstelik!

Müzik dinlemek, kitap okumak, koltuk arkasında bulunan akıllı ekranlardan bir şeyler izlemeye çalışmak ama her türlü yayının gidip gidip gelme sıkıntısı... Ne olursa olsun mola verdikten sonra onun uymasını engellemeliydim. Engelledim de! Çünkü ben onun omzunda uyuyakalmıştım. Bir ara sarsıntının

etkisiyle omzundan kayan başımı tuttuğunu fark ettim. Hem de alnıma dayadığı işaret parmağıyla! Romantizme bakar mısın? Bir kere de açık şekilde uyuduğum için kuruyan ağzıma su dökerken yakaladım onu. O anı tarif etmeye hiç girişmiyorum bile! Hani yorgan yumruklayacak kadar utanma olayı vardı ya... Tam olarak öyle bir utançtı işte.

- Meşakkatli yolculuğumuz, gecenin bir yarısı Denizli'ye varmamızla son buldu. Pamukkale'ye geçecekler merkezde değil daha kırsal bir bölgede indiriliyor, burada minibüslere aktarma yapılmıyordu. Bizim otobüste Pamukkale'ye gidecek olan başka kimse yoktu ne yazık ki.

Otobüs yolculuğu kâbusu bitti derken, yeni bir kâbusa mı uyanıyordu bu kız acaba?

Evet, aynen öyle! Gece saat biri geçerken manzaramız, yüce dağların doruklarından ortalarına kadar inmiş olan koca sis bulutlarıydı. Köpek ulumalarını saymazsak, romantizmi yakalayabileceğimiz bir ortam vardı diyebilirim. Her kurt, köpek sesinde daha çok korkuyordum ve bu korkum DongHo'yu daha çok strese sokuyordu. Minibüsün bu saatte hâlâ işliyor olmasına ihtimal vermiyordum zaten ama ortada bir taksi de görünmediği için 'Yolun Sonu', 'Ölüm Meydanı', 'Mutluluğa Doyamayan Kızın Hazin Sonu' isimli hikâyeleri aklımdan yazmaya başlamıştım bile...

DongHo soğukkanlılığını koruyordu. Ya da öyle görünüyordu! Gecenin karanlığında, yabancı olduğu bir

ülkenin ilk defa gittiği bir şehrinin kırsalında, annesine 'Kızınız bana emanet!' diye söz verdiği kişiyle beraberdi. Dağların dumanı, kurtların uluması da cabası...

Yaklaşık yarım saat çaresizce bekledik, belki bir otobüs daha uğrar ve içinden Pamukkale'yi gezmek için gelen birkaç turist buluruz umuduyla. Ama olmuyordu. Yoldan geçen otobüsler de hiç uğramıyordu bulduğumuz oyuğa. Soğuktan titremeye başladığımız bir anda, Pamukkale'nin yerlisi olduğunu sonradan öğrendiğimiz, Tofaş marka beyaz arabasıyla bir yardımsever abimiz yaklaştı yanımıza.

"Gençler, hayırdır?"

DongHo'nun çekik gözlerini görünce, bir iki Korece kelime ekledi cümlesinin sonuna. Issız adadan kurtarılmış iki masumun sevinciyle atladık arabasına ve bozuk yolları toza katarak ilerledik Pamukkale'ye doğru.

"Buraya Koreliler çok gelir. Biz de öğrendik bir iki şey..." dedi adam.

DongHo ile konuşmasını Korece devam ettirebilecek kadar biliyordu abimiz aslında. Mütevazılığı elden bırakmamakta ısrarlıydı ama. "Benim hanım daha iyi konuşuyor," diyordu. Bir de restoranları varmış, Kore yemekleri yapıyorlarmış. Sevincimiz ikiye katlanmıştı.

Kalacak yer ayarlamadığımız için, hazır yerlisini bulmuşken o konuda da bir yardım isteyelim dedik. Çözüm abinin kendisiymiş! Yurt şeklinde işleyen bir de mekânları varmış ziyaretçiler için. Bir odada üç

dört ranza... Her birinde Pamukkale'nin güzelliğiyle gözlerini doldurmaya gelenler... Kimisi Çin'den, kimisi Bursa'dan.

Kadınlar alt katta, erkekler ise bir üst katta konaklıyormuş. Biz de birer yatak seçtik kendimize. Alt katında yattığım ranzanın üst katında bir Koreli abla uyuyordu. Sabah tanışıp kaynaştık ve Pamukkale'ye dair güzel tüyolar aldık.

Sonunda gezimiz başlamıştı...

Hayatımın en özel gezisine imza atıyorduk. Kore'den turla gelen, elli yaş üstü teyzeli amcalı gruplar sahip çıkıyordu bize ilk günden. Sağlam bir rehber eşliğinde dolu dolu bir gezi oldu. Yanımdaki Korelinin etkisi de büyüktü tabii. Doyuyor, tazeleniyorduk...

Defterime yazacak bir sürü anı biriktirdikten sonra toplanıp döndük Ankara'ya.

Kural: Güzeli uzakta arama, önce yakınına bak!

İki gece üç günlük bu harika gezi bana çok şeyler kattı. Güzelliğin içimizde olduğunu anladım en başta. Güzeli görmek için ilk önce kendinden, yakınından başlamak gerekiyormuş. Kendindekini keşfetmeden, başkasındakini keşfetmek en zor olanıymış. O günden sonra karar

DİDEM DUYGU DEMİR

verdim zaten Türkiye'yi köşe bucak gezmeye.
Manzaralarını bir yudumda içip, rüzgârını içime
çekmeye... Güzellik, yurdumun içinden yayıl-
mış sanki bütün dünyaya...

Sularla Yarışan
Zaman...

S ular seller gibi hızla geçen zamanlarım vardı. Mutluluğu dolu dolu yaşadığım güzel zamanlar... DongHo'yla gittikçe daha da yakınlaşmıştık. Birbirimize benzemeye çalıştığımızı bile söyleyebilirdim.

Bu dönemde yeni bir oluşumla tanıştım. Çift kıyafetleri!

O zamanlar Türkiye'de çok fazla yaygın değildi çiftlerin aynı kıyafetleri giymesi. Yüzükler dışında! Hoş, o da kadının ki taşlı, erkeğin ki sade olarak tasarlanıyordu ya...

Bilmem kaçınıcı çift ayakkabılarımız ayağımızda, aynı desen gömleklerimizle bilmem kaçınıcı gezimizi yapmıştık.

Ülkenin doğusundan batısından birçok şehri sırtımızda çantalarla dolaşmış, kimi zaman Akdeniz'in ılık sularında ayaklarımızın fotoğrafını çekmiş, kimi zaman Karadeniz'in hırçın deniz sularında ıslanmıştık.

Meşhur Amasra salatasını yemiştik balığın yanında. Kapadokya'nın engebeli yollarında motosikletle tozu dumana katmış, İzmir'in Şirince'sinde demlenmiştik...

Ve şimdi yine Ankara'nın Kızılay'ındaydık.

Kapalı gişe oynayan oyunlarımızın birine elinde bir demet çiçekle gelmişti. Son otobüsle beni eve yolcu ederken, sigarasını yakıp otobüs kalkana kadar durak kenarında beklemişti. Her zamanki gibi...

Yaklaşık altı aydır her şey yolundaydı. Hem de hiç olmadığı kadar... Huzur hep elimizden tutuyordu bu hayat yolunda.

Huzur içinde geçen zamanlar hep çok hızlı geçmez mi zaten? Göz açıp kapayana kadar bitivermişti bize ayrılan süre. Dönüş yaklaşıyordu onun için. Uçakla on bir saatten fazla süren, aynı kıtanın iki ucunda bulunan ülkelerin insanlarıydık sonuçta.

Bir gün biteceğini, büyük yıkımın geleceğini bile bile teslim olmuştuk bu aşka. Acısı da aşktan olacaktı. Ayrılık gününe yaklaştıkça, sabah kalp sancısıyla uyanmalarımız artmıştı. Her günü bir ay uzunluğunda yaşadık evet, öyle bir sarhoşluk vardı ki üzerimizde, zamanın nasıl geçtiğinin farkına bile varamamıştık.

Belki de hiç kavga etmeden yaşamamızın sırrı buydu. Bir gün ayrılacağımızı bilmek! Biz istemesek de ayrılmak zorunda kalacağımızı biliyorduk ve o son bize çok yakındı.

Ölümcül bir hastalığa yakalanmışız da, son günlerimizi yaşıyormuşuz gibi... Birbirimizin bir dediğini iki etmiyorduk. Gülüşlerimiz bile yarım kalıyor, yutkunamıyorduk. Bir gün, bir gün daha derken... Giderek azalan günlerimiz bize mutluluktan çok acı veriyordu.

Tiyatrodan erken çıkıp, akşam yemeği için buluşacağımız kafeye gittim. Elinde beyaz bir çantayla geldi bu sefer. Yine siyah giymişti. Temmuzun 23'ünde.

"Bunlar sana," dedi günden güne gelişen Türkçesiyle.

Heyecanla açtım paketi. Bir çizim defteri ve boyalar! Büyük bir çığlık attım.

"Çok severim!"

"Biliyorum. Senden bizim hatıralarımızı çizmeni istiyorum," dedi boğuk sesiyle. Dolan gözlerini gözlerimden kaçırırken devam etti. "Hatıralar ancak bu şekilde kalıcı olabilir."

"Yazmak daha mantıklı," dedim.

"Peki, ben?" diye sorarken bakışlarını kilitledi üzerimde. "Ben... Kore'ye döndüğümde, bir süre sonra unutabilirim Türkçeyi. Bu yüzden benim için çizmeni istiyorum."

O gün onun ne kadar zorlu bir dönemden geçtiğini anladım.

Paylaşımlarımızı tek tek hatırlayıp küçük notlar alıyordum. Onun yokluğunda açılan boşluğu belki de çizerek doldurmayı denemeliydim. Onun istediği de tam olarak buydu.

Kiraz Lekesi...

Doğum gününe tam iki gün var. Normalde çok sevinmem gerekiyor, değil mi?

Gelecek hediyeleri, arkadaşlarımı, belki benden habersiz yapacakları o sürpriz partiyi düşünüp mutlu olmam gerekiyor. Ama değilim! Doğum günümde düşlerimin prensi ülkesine dönecek ve Sindirella tekrar Külkedisi'ne dönüşecekti.

Okyanusları içsem de kalbimin yangınını söndürmeye yetmeyeceğini biliyordum. Ölüm günü gibiydi. Zaten ayrılık ölümden daha zor demezler mi?

Uçuş gününe ne demeli? Bu da kaderin benimle eğlenme şekli olmalı. Doğum günüm olduğunu bilmeden almıştı biletini ama 365 gün içinde neden temmuzun 25'i?

Bu akşam ailemle vedalaşmaya gelecekti DongHo. Annem onun çok sevdiği, Kore'de bulamayacağını düşündüğü yemekleri tek tek hazırladı. Kore'de meyve

fiyatları malum, tek tek satılması durumu da bir efsane değil. Bunları göz önüne alarak, yazın en canlı meyvelerini toplayıp gelmiş mahalle pazarından. On kilo da kiraz.

On kilo mu?

Tabii valizine koyup götürmesi için değil, poşetlere doldurup dondurucuda saklamak için almış. Kışa hazırlık... Ne güzel! Hâlâ umutlu. Oysa ben yarın yola çıkacak sevgiliyle birlikte kalp ölümü gerçekleştirecek bir hasta gibiyim. Yaşam belirtileri olan ama duyguları alınmış...

Zilin çalmasıyla irkildim bir anda. Kapıda üzerime düşen dev gölgesiyle üzgün DongHo... Bir tutam da çiçek.

Her şey için teşekkür edercesine...

Kapıdan girip, güç bela yüzüne iliştirdiği gülücükle selamladı hepimizi. Başı yerdeydi. Ayrılığın yükü omuzlarında...

Boğazımız düğümlü yedik yemeklerimizi. Yemek denilebilirse o eyleme tabii.

Tek tek teşekkür etti hepimize. Annemin gözlerinden yaşlar taşarken kalkıp öptü ellerini. Onun için aldığı diğer bir hediye verdi.

"Kalp, vücut için en değerli yerdir. Ayaklar da kalbi temsil eder. Güle güle kullanın," dedi. Ayak masaj yağı, bakım tuzu gibi bir düzine bakım ürünü almıştı.

Sena için beyaz bir zarf hazırlamış, c'leri telaffuz edemediğinden yazarken de 'Senazığım' yazmıştı üzerine.

"Öğrenci olduğun için ufak bir harçlık," dedi. Sabah bankaya gitmiş ve elindeki yıpranmış parayı yenisiyle değiştirip koymuş zarfın içine.

Bana bir şey diyemiyordu. Bakamıyordu bile...

Banyoya kaçıp dolan gözlerimin yaşını akıttım. Döndüğümde balkonda çay faslına geçmişlerdi. Bizim çayı çok seven DongHo, zaten birkaç bardak içerdi. Bugün annemin de ısrarıyla sekiz bardak çayı göndermişti midesine. Kıyamam! Çok özlerim diye herhalde.

Bir süre sonra kirazları poşetlemeye başladı annem sohbet eşliğinde. Bizim siyahların prensi durur mu, fırladı hemen... Yardım etmeye...

"Kurban olurum sana, yavrum. Otur sen, ben yaparım," dedi annemin şefkatli sesi.

"Yok, olur mu? Normal gün gibi düşünün. Yarın gitmeyecekmişim gibi. Beraber yapalım."

"Ellerinden çıkmaz kiraz lekesi."

Aldırmadı. Her zaman yaptığı gibi yardım etmeye başladı.

Yaklaşık yarım saat, yarı gülerek yarı hüznlenerek geçirdik vaktimizi. Ellerimiz kiraz lekesi...

Ayrılık günü sabahı...

Çok üzölmeyeceğiz diye söz vermiştik birbirimize. Mümkünmüş gibi! Üzüntüyle geçiştirebilirsek günü ne mutlu! İntiharlar kopuyordu içimde. Evden ayrılırken karanlık çöküyordu evimin üstüne. Sımsıkı sarılıyordu gözünden düşen damlaları gizlemek için.

"Sen ağlama!" dedim hıçkırarak. "Tekrar buluşacağız."

Güç bela toparladığı kelimeleri dököldü güzel dudaklarından.

"Buluşuruz... Beni unutma!" dedi titrek sesiyle.

Yine sarıldık. Derin, sımsıkı, upuzun... Ellerimi tuttu. Ağladığımı görmeye dayanamayacağı için havaalanına gelmemi istememişti. Şimdi de ağlama dercesine bakıyordu yüzüme. Ama konuşamıyordu. Bir söz söylese boğulacaktı, biliyordum.

Ellerimi tutan ellerine ilişti gözlerim. Kıpırmızıydı parmak uçları.

"Leke..." diyebildim sadece. Devam etmeme izin vermiyordu hıçkırıklarım.

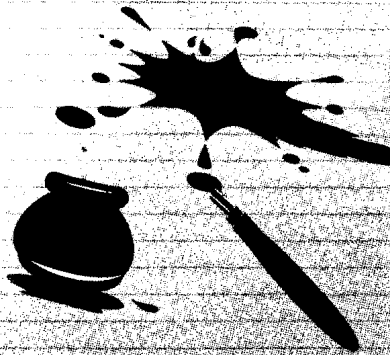
"Kiraz lekesi," dedi kendini toparlayarak. "Bu leke silinmeden yeniden buluşacağız, güven bana!"

Bitemeyen bir vedaydı. On kere yüz kere sarılıyor, aynı sözleri söylüyorduk birbirimize. Fakat zaman su misali...

Vedalar ağırdır ama ben bu ağırlığı taşıyamıyordum. Gerçekten... Sanki eriyordum!

Annemin hıçkırarak ağlamasını duyuyordum. Bir yabancı için bu denli içten ağlayan birisi daha vardı. Ne ara bu kadar sevdirdi kendini? Ne ara bu kadar yakın olduk? Kestiremiyordum. Tek bildiğim, geldi ve gitti!

Yeniden başlıyoruz...

Ağustos merhaba!
Gözümü yakmasına alıştığım güneşli bir sabaha uyanmıştım. Annemin şekilli kesip kızarttığı patatesli kahvaltı masası beni bekliyordu.

Bugün DongHo'nun olmadığı Kızılay'a gidecektim.

Biraz biraz alışmıştım yokluğuna ama sık sık konuşuyorduk. Çizmeye de çoktan başladım. Şimdiden dört hatıramızı resmettim. Bu arada onun Türkçesinin gerilememesi için de yeni yöntemler bulduk. *Duygu yoksa diziler var!* diyerek, Türk dizilerini izlemeye başladı. Ben de o yoksa resim çizmek var, dramalar var, tiyatro var, k-pop var dedim. Arkadaşlar var, anneler var, piknikler, alışverişler var...

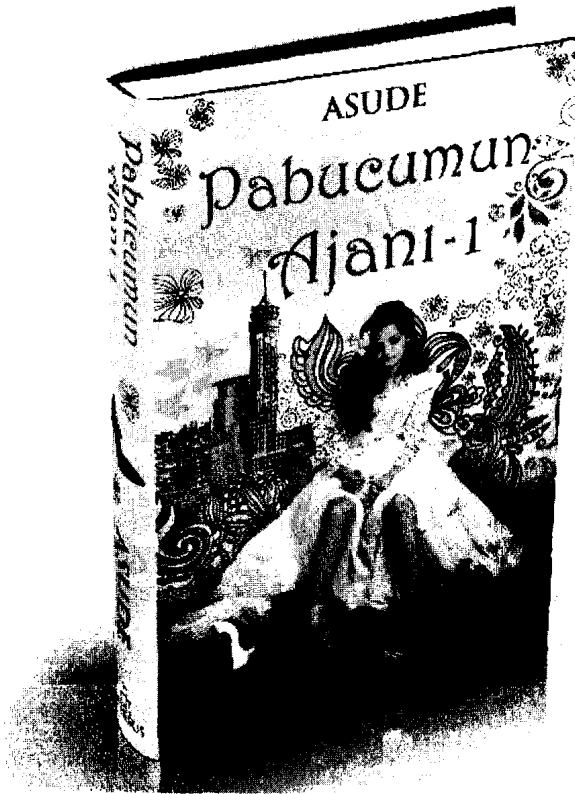
Bunların hepsi DongHo varken bambaşkaydı ama o yokken de fena değil hani. Her şey insanın kendi elinde, üzüntünün de bir sınırı var. Kendini harap etmek de neyin nesi?

İş çıkışı saatinde çıkmasam da olur. Beni almaya gelecek birinin olmaması ne kötü! Muhtemelen yemeği de yalnız yememek için öğün atlayacaktım. Öyle de yaptım. O günden sonra akşam yemeklerini DongHo'suz yememek adına, eve gidip ailemle yemeye başladım. Belki de annem içten içe seviniyordur ha?

İşin en zor kısmı otobüs beklerken... Otobüs geliyor ve ben her zamanki koltuğa yerleşiyorum. Gözüm DongHo'nun yaslandığı parmaklıklara takılıyor. Karartı yok! Yanan sigara yok! Siyahlar içinde bana bakan ifadesiz bir surat yok! Yaz günü üşüyorum. Gözlerime sığmıyor yaşlar yine... Süzülüp düşüyor elimde tuttuğum telefonun üzerine. Işığı yanan telefon ekranına bakıyorum, onun fotoğrafı bana gülümsüyor. Otobüs hareket ediyor... Ben gidiyorum...

Bu arada... Kiraz lekesi kaç günde silinir?

- Devam Edecek -

Ben Deniz Akın; Fiyasko Birlik Başkanı, yirmi beş yaşında, babasının kızı, annesinin kız kuruşu, ekonominin niteliksiz iş gücüyüm. Klasik bir dünyalı, yurdum insanı, fazlaca dağınık ve meteliğe kurşun değil, ancak palavra sıkın beş parasız biriyim.

Tuna Üstüner ise 'Enler' listesinin zirvesinde bir yakışıklı, holdinglerin genç veliahdı, titiz ve disiplinli tam bir Kurumsal Kasıntı.

Ben bir enkazsam o bir saray, ben bir köleysem o bir kral, ben bir esintiysem o bir tufan. Ve o benim hem felaketimin, hem de kurtuluşumun adı.

Bizim hikâyemiz nefretle başlayıp, şiddetle devam ederek, aşkla yol aldı. Beni şirketinden kovması hiçbir şey ifade etmiyordu, çünkü kanunlar bizi birbirimize mecbur bırakmıştı. Tuna her gün beni görecekti ve ben her gün onun aşkıyla savaşıyordum. Bu aşk çıkmazının ortasında onu mahvetmek için tutulan bir ajan olduğumu ise çoktan unutmuştum.

Hem de onunla evlenecek kadar!